

GROOVE

Nummer 7 • 2002 Sveriges största musiktidning

Robyn[®]

Ikara Colt

Cassius

The Sounds

Saint Etienne

Billy Bragg

Steve Earle • Awa • Monolake • Slum Village • Sugababes

Slum Village	sidan 5
Tre frågor till Sugababes	sidan 5
Hellre Miss Piggy än Britney	sidan 5
Monolake	sidan 6
Är det bara jag som inte fattar?	sidan 6
Awa	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Billy Bragg	sidan 8
Icara Colt	sidan 10
Cassius	sidan 13
Robyn	sidan 14
Steve Earle	sidan 18
The Sounds	sidan 19
Saint Etienne	sidan 20

Mediarecensioner	sidan 22
Albumrecensioner	sidan 23
Demorecensioner	sidan 26

Musik och politik regerar

Kan inte undvika att underhållas av våra förtroendevaldas förtvivlade försök till regeringsbildande, det är en riktigt roande resa. Spelet om makten är inte svårläst: Miljöpartiet ser sig själva i strålkastarljuset för första gången och visar omgående tecken på girighet, eller är det kompromisslöshet? Centern drar i handbromsen redan när hastighetsgränsen siktas, Affe leder sitt gammeldagsparti enligt regler ristade i sten medan de moderata politikerna snällt smyger undan med svansen mellan benen (de som överhuvudtaget får stanna kvar ombord det sjunkande skeppet). Folkpartiet å sin sida drömmer fortfarande statsministerdrömmar och vänstern hoppas att få vara med och dansa en sommar till. Och Göran P är lika dryg som vanligt (eller är han bara en tuff förhandlare?).

Politikerna påminner sålunda om en normalt fungerande familj

– låt oss säga familjen Osbourne i Kalifornien. Ozzy, Kelly och diverse pinkande husdjur har sina motsvarigheter i svenska riksdagen – vem som är vem är en rolig lek man kan leka.

Det som i sammanhanget framstår som mest tragiskt är att det vid sidan av partiprogramrapandet jäser alternativa åsikter, och att dold kamera tydligen är enda vägen att avslöja denna dubbelmoral. Politikernas gamla fyrtialist-jargong i invandrarfrågor är motbjudande bortom allt mänskligt förnuft – det är storyn. Inte att wallraffandet kan upplevas som kränkande av dessa smygrasister. Är tillståndet i nationen verkligen så här illa borde man fan bli politiker själv...

Gary Andersson
chefred@groove.st

Icara Colt på sidan 10.

Cassius på sidan 12.

Steve Earle på sidan 18.

Saint Etienne på sidan 20.

Omslag
Robyn av Johannes Giotas,
hår & make-up Pamela Hanné

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.st
http://www.groove.st

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

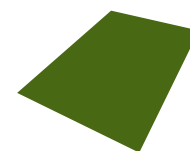
Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

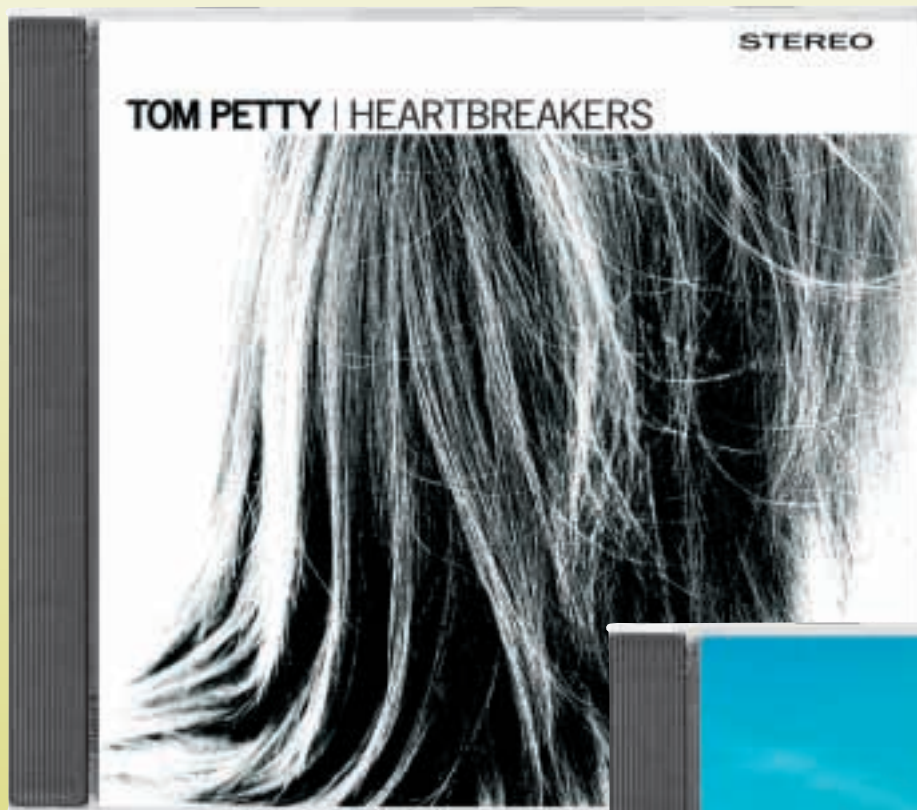
Groovearbetare
Mats Almegård
Dan Andersson
Gary Andersson
Therese Bohman
Jonathan Claesson
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Fredrik Eriksson
Moa Eriksson
Martina Friis
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Annica Henriksson
Therese Karlsson
Pigge Larsson
Robert Lagerström
Per Lundberg G.B.
Björn Magnusson
Thomas Nilson
Mia Olsson
Johanna Paulsson
Susanne Pettersson
Daniel Severinsson
Magnus Sjöberg
Peter Sjöblom
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Peter Westrup

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

Tom Petty
Last DJ
släpps 7 oktober.
CD **185:-**

Kathryn Williams
Old Low Light.
CD **185:-**

Två efterlängtade album!

Väntan är över... PstQs debutalbum är här!!

* Vettlands Posten, 4 av 5 * Folket, 4 av 5 * Svenska Dagbl., 3 av 5 * Dagens Skiva, 8 av 10 * Diggi.com, 5 av 5 *
* Tranås Tidning, 4 av 5 * Smålands Tidningen, 4 av 5 * Kristianstads Bladet, 4 av 5 * Helsingborgs Dagblad, 3 av 5 *
* GP, 4 av 5 *

Medverkar gör, Timbuktu, Profilen, Supreme (Loop-troop), Leo & Organism 12 (Mobbade barn med automatvapen), Kristus, Troglodytes samt Martin Westerstrand (Lok).

PstQ

Natt Klockan Tolv På Dagen

Finns där skivor säljs.

...alltid steget före

The Black Heart Procession

Amore Del Tropico

Amore del Tropico berättar sagor om mord och mysterier, om brustna hjärtan och förvirrade minnen som skulle kunna höra hemma i en David Lynch-film.

BORDER
MUSIC

Manufactured and Distributed in Europe by Southern

>www.southern.net info@southern.net

tel. 031-190800 fax 031-191599 www.border.se

...alltid steget före

Dåtid, nutid och framtid

När det gäller hiphop är Detroit så mycket mer än Eminems klick. Vill man ha en mer tillbakalutad soulkänsla lyssnar man med fördel på A Tribe Called Quests arvtagare Slum Village.

AI "T3" Altman är lika lågmäld och koncentrerad som nya plattan *Trinity (Past, Present and Future)*. Han sitter i San Francisco och viskar fram mening- ar via telefon om vad som förändrats sedan förra plattan, *Fantastic Volume II*, som kom ut 1998 (*Volume I* är bara en demo som inte släppts officiellt men som ibland säljs vid konserter). Då fanns bland annat producenten Jay Dee med i bandet.

– Vi är fortfarande kompisar och så, Jay Dee producerade faktiskt tre låtar på denna plattan, men han hoppade av gruppen för att etablera sig som solo- emcee.

Det betyder att ni själva fick göra fler beats?

– Ja, jag har producerat låtar och flera andra up and coming-producenter från Detroit har varit med. Mestadels har vi jobbat in-house med folk vi redan kän- ner.

T3 tycker att detta arbetssätt lett till att låtarna blivit mer egna, mer diversi- fierade. Och ändå har de fokuserat på gruppen mer denna gång. På *Fantastic Volume II* gästspelade ju kändisar som D'Angelo, Q-Tip, Busta Rhymes, Pete Rock, Jazzy Jeff och Kurupt vilket inne- bar att bandet själva hamnade i bak- grunden.

– Vi ville starta om och inte ha med en massa gästartister, det skulle handla om oss denna gången istället.

Slum Village är fortfarande en trio där förutom originalmedlemmarna T3 och Titus "Baatin" Glover numera även doldisen Jason "Elzhi" Powers ingår. Han är en lokal Detroit-rappare som de jobbade med och gillade.

– Vi fick kontakt via en kompis och jobbade med honom lite grann. Efter ett tag frågade vi om Elzhi ville vara med i bandet. Han blev glad och svara- de "Ja".

Så han svarade inte "Nej" då?

– Nej, ha ha ha. Det gjorde han inte.

När T3 vill hjälpa andra artister gör han det också i sidoprojekt. Han jobbar bland annat med ett kallat The Dirty District där det snart släpps skiva.

I framtiden tänker bandet förändra sin lite loja framtoning, beatsen kom- mer enligt T3 att bli mer aggressiva och textmässigt vill de komma närmre sig själva, bli mer personliga. *Trinity* är dock fortfarande en skapligt trögflytan- de platta men ytterst njutbar trots hela 23 spår. Den befinner sig i gränslandet mellan mjuk hiphop och soul. Men ibland känner man att just låtarnas låga tempo gör en rastlös, så den framtida inriktningen verkar sund.

Hellre Miss Piggy än Britney

Kelly Osbourne är på sätt och vis ett fenomen. Att en halvmullig tonårstjej utan sångröst får spela in en musikvideo hör inte till vanligheterna. Men man kan tycka att det är cyniskt att hon får spela in musik på grund av att hon är dotter till en rockstjärna.

När jag först såg videon till *Papa Don't Preach* tyckte jag att det var nära på lyteskomik. Folk skrattar åt *The Osbournes* och folk skrattar åt Kelly när hon liten och mullig gör en cover på Madonna med tillhörande sex appeal. Å andra sidan tycker jag faktiskt att det är ett sundhets- tecken. Dokusåpastjärna eller inte. Hon har i alla fall inte behövt operera bröstet för att få sjunga.

Faktum är hon känns väldigt äkta. Hon svär lite mer än de flesta tonårstjejer och har en något galnare pappa men i övrigt tycker jag inte att det är någon skillnad på henne och andra tonåringar. Om man ser sig omkring inser man att det inte är hon som är onormal. Unga tjejer på stan ser tvärtom ofta ut som Kelly. Felet ligger hos MTV som visar upp ett snedvridet, sjukt ideal. Trädsma, retuscherade kvinnor med inoljade bakar som med halvöppna läppar och något zombieaktigt i blicken ämar sig runt halvfeta hiphopkillar. Att vara fet om man är kille spelar nämligen inte så stor roll så länge man är duktig på att rappa, spela musik eller sjunga. Är man tjej däremot förvandlas ett

par överflöds-kilon genast till något komiskt eller äckligt.

Ett annat tabu som Kelly omedvetet brutit mot är att hon istället för att framställa sig som en ljuv och kristen flicka (som Britney Spears) vågar vara sig själv. Hon sticker inte under stol med saker hon inte gillar, svär som en hamnar- betare men verkar ändå snäll innerst inne. Likt Enid i *Ghost World* skiter hon fullständigt i vad fok tycker.

Om jag haft en dotter hade jag därför mycket hellre gett henne en singel med Kelly Osbourne än en med Britney Spears, Supernatural eller Atomic Kitten. Det är naturligtvis ingen fram- stående musik det handlar om men till skillnad

fem frågor till...

Peter Westrup

Mutya Buena i Sugababes som är aktu- ell med nya albumet *Angels with Dirty Faces*.

I vårt förra nummer intervjuade vi Bobby Gillespie från Primal Scream. Han sa att ni är hans nya favoritband och att er nya singel *Freak Like Me* är fantastisk. Vad tycker du om Primal Scream?

– Vem sa du? Jag vet inte något om dem men det var ju väldigt snällt av honom om han tycker så.

Vad tycker du om musikscenen i Eng- land idag?

– Det är så mycket här idag som inte handlar om musik. Det irriterar mig att man bryr sig mer om utseende och stil än att man har en bra röst.

Vem föredrar du: Ricky Martin eller Emi- nem?

– Eminem! Han är underbar. I love him.

Vad gör ni normalt efter en spelning?

Festar eller sover?

– Går tillbaka till hotellet och sover. Vi behöver verkligen vila just nu.

Har du några idoler?

– Whitney Houston, Mariah Carey, Aret- ha Franklin med flera. Alla som betytt något för soul och r'n'b.

Moa Eriksson

Ny tävling på www.groove.st/!
Du kan vinna dessa platlor:

Cassius – "Au Rêve"

Steve Earle – "Jerusalem"

Ikara Colt – "Chat and Business"

Swayzak – "Dirty Dancing"

eller kanske Mando Diao-prylar

från ovan nämnda artister är Kelly stolt över sig själv, med eller utan idealkropp. Dessutom är attityden det viktigaste. Få kanske minns att Madonna själv var minst lika mullig i början av sin karriär och att hennes sångröst på *Like a Vir- gin* jämfördes med Mimmi Pigg.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Fascinerad av rummet

När Robert Henke pratar musik handlar det inte om melodier eller beats. Inte om honom själv som artist. För honom är rummet viktigast.

Viss musik kan försätta en i tillstånd av djup kontemplation. Robert Henkes enmansprojekt Monolake är ett bra exempel på detta. På skivor som *Gravity* och *Cine-mascope* har han öppnat upp mörkt filmiska rum där lyssnaren kan vandra omkring på egen hand. Rum som omsluter lyssnaren i sin abstrakta skönhet och elegans. Monolakes atmosfäriskt ambienta dubtechno känns som grottor, glittrande dag på öppna fält eller fuktiga betongkällare. De elektroniska klangerna rymmer både ett naturligt och ett industriellt tilltal.

– Jag fascineras oerhört mycket av hur naturen eroderar, vittrar sönder och bildar något nytt. På samma sätt som gamla, sönderrostade fabriker förlorar sin high-techkänsla och inlemmas i naturen.

Robert spelade på Norbergfestivalen i somras och blev besatt av den gamla gruv-laven. Så mycket så att han direkt bad arrangörerna att få återvända nästa sommar. Då kommer han att skapa en ljud-installation som låter byggnaden tala.

När han spelar live märker han inte så mycket av publiken säger han. Han vill helst spela i mörker, för det är musiken och rummet som är det viktigaste. Rum kan nämligen också tala, hävdar han allvarligt. Under en spelning i London började belysningen i konserthallen skallra så fort basgångarna blev för höga. Det kunde ha irriterat vilken artist som helst, men inte

Robert. Han såg det som en perfekt förlängning av musiken. En förlängning ut i rummet.

– Jag tog bort allt utom de allra djupaste basljuden. Belysningen började skaka och rassla så att jag trodde den skulle falla ner över mig. Jag lät det pågå i fem-sex minuter innan jag la in melodislingor. Rasslet från lamporna harmonierade perfekt med mina melodier. Jag kunde knappt andas. Det var så vackert.

Robert pratar mycket om natur och teknik. När han inte berömmar Norbergs gruva för sin råa betongskönhet pratar han om andra favoritspelningar, som den på Fujiberget i Japan. Och det är därför föga överraskande att namnet Monolake har med naturen att göra. Robert och dåvarande medlemmen Gerhard Behlens åkte förbi en sjö med det namnet under en USA-turné. Det var mitt i natten så de stannade inte, men hemma i Tyskland såg

de sen ett foto av sjön. En saltsjö med kantiga söndervittrande klippor som påminde dem om ett månlandskap. En perfekt bild för deras musik. Robert vill inte åka tillbaka, för nu har han en perfekt bild av sjön.

– Jag vill inte att guppande colaburkar ska förstör min mytiska bild av detta perfekta landskap.

Är det bara jag som inte fattar?

En kompis till mig mailade häromdagen och frågade om han kunde komma och hälsa på. Visst, inga problem, sen jag flyttade till New York vill alla hälsa på. Men, skrev han, jag vill gå på nån hård techno- eller drum'n'bassklubb. Visst, sa jag. Hittills har jag inte varit på nån dansklubb men jag tänkte det kan ju inte vara så svårt att hitta. Så jag frågade en kompis som är DJ. "Inga problem", sa han, "vad vill din polare höra?" "Han vill gå på en drum'n'bass-klubb", sa jag. "Hm", svarade min DJ:ande kompis, "hm, jag är inte inne på den scenen". Låt mig nu bara nämna att jag varit och kollat när han DJ:ar och i resten av den upplysta världen så spelar han hård pumpande techno och drum'n'bass. Men tydligen tycker han inte det själv.

"Känner du till nån hård technoklubb då", frågade jag dumt. "Hm", sa han, "hård techno,

jag är inte inne på den scenen. Fråga Lana", sa han. Lana är dansinköparen i skivaffären där jag jobbar, "hon rejvar varje kväll". "Visst, inga problem", sa Lana, "vad vill din kompis höra?" Jag upprepade vad jag sagt till den hårda drum'n'bass-DJ:n. "Hm", sa Lana, "jag är inte inne på den scenen, jag går mest på trance-, house- och techno-klubbar, har inte varit på en hård technoklubb på länge och drum'n'bass vet jag inte om det finns i New York längre".

Okej, jag vet inte om det är mig det är fel på eller om hela New York är för snobbigt för sitt eget bästa. Men är det så fruktansvärt stora skillnader mellan olika sorters techno att man inte ens kan låtsas veta vad den andre pratar om (ja, jag vet och min mailadress är längst ner, bara skriv och klaga på hur trångsynt jag är när det gäller allt utom Joe Strummers odiskutablea geni)? Och inte nog med det, min fråga

sträcker sig längre än så – gäller detta alla andra sorters musik också? När nån i fortsättningen frågar mig om jag har några hardcore- eller punkplattor ska jag då svara att jag inte har det men att jag har aggressiva gitarrband, eller ännu värre, aggressiv-mansdominerad-gitarr-rock-från-Kanada eller nåt annat vansinnigt dumt. Går det inte att bara gilla bra musik längre?

Självklart inte, hur ska de stackars skivbolagen veta hur de ska marknadsföra sina artister om de inte sätter etiketter på dem. Problemet är bara att vi fans hakar på och börjar använda dem. När jag växte upp fanns det bara två saker att lyssna på, antingen var man syntare eller hårdrockare. Livet var enkelt, ja, det var ända tills NIN och Ministry dök upp och gjorde alla synthatande hårdrockare och hårdrockshatande syntare förtvivlat förvirrade. Så därför uppfanns

alla dessa löjligt dumma titlar som nu-metal och emo. Jag frågade en av mina allvetande kompisar exakt vad emo var och han stammade, mumlade och svarade undvikande. Det enda jag fick ur honom var att de hade emotionella texter. Vad betyder det? Betyder det att Nick Cave och den omättligt överskattade Tori Amos är emo? Ärligt, är det så dumt?

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

Awa

text: Björn Magnusson
bild: Johannes Giotas

Fördelaktigt oskolad

Awa Manneh är 20 år och nästan läskigt begåvad. Hon rör sig med vana fingrar i studion och hennes röst förmedlar total närvaro. Sin första låt skrev hon innan mjölkändarna lossnat. – Jag har inspiration till att skriva hela tiden, är jag ifrån studion i två veckor blir jag helt galen.

Så fort Awa Manneh nådde upp till stereon hemma i Uppsala var hon fast. Hon satt tidigt på morgnarna i vardagsrummet med hörlurar och gick igenom skivsamlingen. Hon kunde lyssna på Whitney Houston, Stevie Wonder, Patty La Belle och Chaka Khan i timmar.

Redan som sexåring skrev hon sin första låt, en ballad. Senare började hon sjunga med några tjejkompisar på skoloravslutningar. Musiken tog allt mer av hennes tid. Men Awas mamma lät henne hållas när de flesta föräldrar skulle viftat med läxböckerna.

– Hon såg att jag satt hemma på nätterna och skrev istället för att sova, det är sånt man inte kan hindra, säger Awa.

Awa är långt ifrån ett menlöst kuttersmycke trots sitt väna yttre. När hennes tidigare samarbetspartner Simon Danielsson fick för lite tid över mellan blöbyten såg Awa som enda utväg att lära sig rubbet själv. Hon producerar, skriver texter, gör musiken och sjunger.

I den lilla studion på Frejgatan i Stockholm spelar Awa upp låtar från

sitt debutalbum *Sounds Like Me*. Vi lyssnar på *Weren't We Down*, en låt som kommer att landa i svenskt ingenmansland.

– Den skrev jag när jag var tretton, den handlar om en kille som var otrogen och hon känner sig lurad. Den är inte självupplevd – jag var kanske lite lillgammal.

Förlagskontrakt har Awa haft sedan gymnasiet. Då utnyttjade hon dygnets 24 timmar och satt på strötider i olika studior. Sitt medelbetyg har hon aldrig haft tid att räkna ut och sin skivdebut gjorde Awa på Thomas Rusiaks *Magic Villa* där hon gästade på *All Yours*.

Trots att Awa kan tyckas vara en fullfjädrad musiker och sångerska är hon helt oskolad. Något hon ser som en fördel.

– Jag har inga begränsningar eller känner att så här får man inte göra för det är ingen som har lärt mig. Det känns som min största tillgång. Folk skakar på huvudet hela tiden och säger att ”du är

galen”. Jag gillar hellre att känna efter än att tänka efter.

Awa menar att Timbaland och Missy Elliott också gör grejer som inte bygger på musikteori. Enligt konstens alla regler är det de gör fel, de blandar konstiga ljud med disharmoni. Men det är också där kreativiteten flödar.

– Det är ett sånt tankesätt som föder nya Timbalands. Att det är någon som vågar sticka ut som Neptunes – det låter som jävla demos.

Singeln *Behind Schedule* (*Can I Get a Witness*) har de flesta med en radio i huset hört. Awa är svår att urskilja som svensk och nu väntar jämförelser och ett internationellt spelfält där motståndarna heter Ashanti, Lauryn Hill och Mary J Blige. Men Awa tänker inte i de banorna. – Jag har gjort bra musik och jag råkar bo i Sverige, det som började gro i mig som gör att det sitter i benmärgen är att jag började lyssna på deras musik lika tidigt som dom började lyssna på sin musik, det som jag missat är att jag inte fått gå i gospelkyrka.

ett
subjektivt
alfabet

GABBA GABBA HEY!

Få har sagt det så bra som **Ramones** gjorde det i låten *Pinhead*. Gabba Gabba Hey! är lika potent rock'n'roll-lyrik som be-bop-a-lula, rama-lama-fa-fa-fa eller a-wop-bop-a-lop-bop-a-lop-bam-boom. Till och med **Morrissey** försökte skaffa sig trovärdighet när han under **Smiths**-konserter bar runt på ett plakat där han hade skrivit Gabba Gabba Hey! med stora bokstäver. Eller så trodde han bara var ett annat sätt att säga ”det är synd om stackars mig”. Vilket väl i princip är det enda uttrycket inte kan betyda... PS

NEIL GAIMAN

Författare. Livnärde sig i sin ungdom som journalist och skrev då bland annat en bok om **Duran Duran**, vilket han idag helst inte blir påmind om. Skrev den medföljande serien till **Alice Coopers** *The Last Temptation* (1994). Är god vän till **Tori Amos**, som har en tendens att nämna honom i sina texter.

Neil Gaiman är kanske annars mest känd för serieböckerna om *Sandman* och vann alldeles nyss en prestigefylld Hugo för romanen *American Gods*. HS

GIANT

Ordet giant verkar förekomma påfallande ofta i rockhistorien, och av någon anledning nästan alltid i ett sammanhang där ordet får beteckna något ”stort” – komplex och genomtänkt musik, ibland på gränsen till svårlyssnad. Undantaget kanske heter **They Might Be Giants**, men vi har band som **Giant Sand** och skivor som **Boo Radleys** sinnesvidgande andraplatta *Giant Steps*.

Gentle Giant hette ett brittiskt band som gjorde tämligen genomtänkta plattor under första halvan av 1970-talet. Det är inte symfonirock, även om många av ren lättja gärna skulle ta till det uttrycket för att beskriva bandets musik. Snarare förenade de komponenter av jazz, blues, rock och psykedelia till ett helt unikt sound. Varje album hade sin egen stil, och låtarna återanknöt ofta till ett tema inom skivans ramar. Ta dig tid och upptäck Gentle Giant, och börja då gärna med *Acquiring the Taste* från 1971 eller efterföljande *Three Friends*. Kommer du däremot över något som gavs ut efter 1976 så är lyssning direkt förenat med illamående. PL

GODLEY & CREME

Det fanns en tid då **10cc** faktiskt var riktigt bra, det var tiden innan **Kevin Godley** och **Lol Creme** hoppade av bandet 1976. De fortsatte att göra plattor under det föga fantasispredlande namnet Godley & Creme, plattor som ofta är sorgligt underskattade: alltid fyllda av experimentlusta utan att bli svårt. Efter att gjort videon till den egna *Cry*, en klassiker i genren där deras ansikten hela tiden flyter in i varandra, fortsatte de inom videogebytet. Där är de fortfarande kvar idag, även om Lol Creme också är medskyldig i **Trevor Horns** återupplivade *Art of Noise*-projekt. MS

Billy Bragg

text: Dan Andersson
bild: Therese Karlsson

Ser världen i rött

– Jag försökte faktiskt sluta. Jag gick med i den brittiska armén, men när låtarna inte slutade komma, tänkte jag: ”Det är bättre om jag bara ger efter för det här”.

20 år efter att han med 175 pund betalade sig ur sin tjänstgöring och gav efter för sina värderingar fortsätter Billy Bragg alltså betrakta sin omvärld från vänster – och reagera på den med popmusik.

Tinningarna har hunnit bli mer än charmigt grå och tröjan, för dagen med komikern Tommy Cooper som Che Guevara, har vuxit från en large till a-bit-too-large. Några timmar innan han för första gången på närmare 15 år uppträder i Göteborg kliver den 44-årige engelsmannen ut i solskenet utanför Pusterviksaren. Han plockar fram ett par rödtonade solglasögon han betalat åtta dollar för på en bensinmack i Arkansas, slår ut med armarna och utbrister:
– Jag ser hela världen i rött. Jag är Billy Bragg!

Jodå, visst sitter hjärtat fortfarande till vänster – precis som det gjort ända sedan Bragg för snart 20 år sedan i och med debuten

Life's a Riot With Spy Vs. Spy först profilerade sig som en av popmusikens mest hängivna politiska sångare och låtskrivare. Förskansad någonstans mellan The Clash och Woody Guthrie, beväpnad med bara en Fender Telecaster och ett uppriktigt engagemang, tog han sig på egen hand an etablissemang.

Strax efter klockan elva på kvällen sammanfattar han sin karriär för ett sedan tre veckor slutsålt Pustervik.

– Ni vet, Bob Dylan skrev protestsånger och honom gav de en Grammis. Joe Hill gjorde samma sak och han blev avrättad av en exekutionspatrull. Det kallar jag att vara politisk!

Han väntar på att jublet ska tystna innan han fortsätter.

– Det är givetvis inget jag eftersträvar för egen del, men jag får ofta frågan hur etablissemang reagerade på min musik. Tja, jag spelades inte så ofta i radion.

Sex timmar tidigare försöker han förklara samma sak genom att sätta fingret mot bardisken.

– Jag är här, säger han.

Han roterar den andra handen runt fingret.

– Världen rör sig liksom runt mig medan jag försöker hålla mig trogen det jag först började tro på. Det innebär att jag ibland befinner mig i utkanten av popmusiken, ibland

till och med över horisonten. Men när folk upptäcker musiken så har dom inte blivit tvångsmatade med den eller hört den i reklamfilmer – det är inte Moby. Det är som John Lee Hooker sade, att det finns något inom honom och det måste ut. Allt jag kan göra är att reagera på världen.

Men den värld Bragg återvänder till med nya albumet *England, Half English* är inte densamma som han senast besökte med *William Bloke* (1996). 1998 försvann ärkefienderna Torypartiet ur Storbritanniens parlament och ersattes av Tony Blairs Labour – en seger gott och väl lika ljuv som David Beckhams mål mot Argentina i fotbolls-VM. Så när det var dags för en ny skiva, efter att ha ägnat andra hälften av 1990-talet åt att tonsätta ett flertal av de många sångtexter idolen Woody Guthrie lämnat efter sig, fick Bragg leta sig utanför de gamla ideologierna. Hans nya band The Blokes, med bland andra tidigare Small Faces-organisten Ian McLagan, gav honom modet att angripa sånt han tidigare endast flyktigt berört.

– Nationalitet och identitet är svåra frågor att ta sig an från vänster. Det är lättare att reducera allt till en vikingahjälm eller en fotboll eller vad det nu kan vara som är steno-grafi för att vara svensk eller engelsk. Anledningen till att vi måste komma nära de här ämnena är vad som händer i Danmark och vad som nästan händer i Sverige. Det handlar inte om ideologier längre, eller om höger och vänster – Margaret Thatcher visste man i alla fall exakt varifrån hon kom och vad hon stod för. Nu är det bara konsumtion och xenofobi.

Men trots att han levde i en tydligare polariserad värld då, är nostalgi det sista Bragg känner inför 1980-talet.

– Jag vill inte se något av den där skiten igen! Jag vill inte se Thatcher, Ronald Reagan, apartheid, kriget i Nicaragua, Sovjetunionen, Berlinmuren – det kan dra åt helvete! Vi har nog med problem ändå, utan allt det där.

Bragg fortsätter alltså reagera på sin omvärld – senast med så gott som dagsfärska *The Price of Oil*, om vad som hänt i kölvattnet av den 11 september. Sedan hans son föddes 1993 har han dragit ner mycket på det tidigare så hektiska schemat över turnéer och skivutgivningar, men några planer på att ge upp vare sig sin musik eller sitt engagemang har han inte. Allt eftersom världen fortsätter rotera runt honom förblir Bragg, som sitt finger på bardisken, trogen.

– Jag tror inte på utopier. Jag tror på att vara på väg i riktning mot varhelst dom skulle kunna finnas. Men att vi skulle komma fram dit innan jag dör, vilket antagligen kommer att inträffa någon gång dom närmaste 40 åren, det tvivlar jag starkt på. Tyvärr måste jag fortsätta.

Han brister ut i ett leende.

– Men det är helt okej för mig – det är det enda jag någonsin varit bra på.

BLAZE

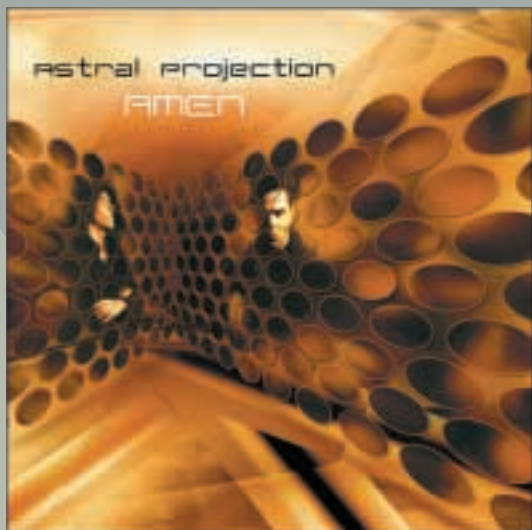
SPIRITUALLY SPEAKING

SUNDAY BRUNCH

NO RESISTANCE
(SLÄPPS 21/10)

ASTRAL PROJECTION

AMEN
(SLÄPPS 21/10)

DJ JAZZY JEFF

THE MAGNIFICENT

SPÅNKA NKPG

VOLUME TWO
(SLÄPPS 14/10)

VARIOUS ARTISTS

DESTINATION GOA 11
(SLÄPPS 21/10)

Svetten lackar på hundraklubben

Att stiga ned för trappan till 100 Club på Oxford Street i London är som att kliva in i en ångbastu. Eller ännu värre, som att krypa in i en diskmaskin när programmet nått till "tork". Det droppar från taket, luggar klistras i pannor, mascara smetas ut och igen-torkade strupar törstar efter öl. Det hetaste bandet i England var huvudakten denna kväll och efteråt svimmade sångaren.

Claire Ingram och Paul Resende sitter i det gröna gräset i Hyde Park. Solen skiner och det är dagen efter spelningen. Paul viftar frenetiskt bort en geting och berättar att han blev utburen av förbandet när det svartnade för hans ögon. Claire blev bestulen på sin handväska. 60 pund, kreditkort och hemnycklar. Sångaren och keyboardisten Paul surplar det sista ur sin snabbmatläsk. Han ser ut som en vackrare version av Julian Casablanca.

Claire och Paul är söta, trevliga och ödmjuka. Jag misstar nästan intervjun för ett vanligt samtal på krogen med likasinade. Med tanke på deras skramliga, in-your-face punkrock och övervåldigande recensioner hade jag förväntat mig ett gäng stencoola attitydmätta rockstjärnor med solglasögon och trötta svar.

Claire frågar om den misstänkte flygplanskaparen i Västerås. Jag säger att nyheten tydligen är större utomlands än i Sverige. Paul berättar om en kille som drack två flaskor whiskey på ett plan eftersom han var flygrädd. Sedan bestämde han sig för att han inte ville vara kvar på planet och försökte använda nödutgången. Claire skrattar och säger att det låter som

han själv, Paul alltså, som också är flygrädd.

– Jag föredrar båt, säger Paul. Och så ser jag till att aldrig gå under däck plus att jag har koll på var flytvästarna är. På ett flygplan har man ju inte en sportslig chans om något skulle hända.

Ikara Colt har funnits i två år, de möttes sedan vanligt på konstskola i London. "Sorry, sorry", säger Paul som är medveten om att alltför många band, speciellt i England, bildas på art college.

– Vi sa just att anledning till att vi sökte till konstskola var för att få ihop ett band, skrattar Claire.

– Ja, vi ville inte lära oss något, ler Paul.

Redan under de första veckorna hittade de varandra, även om trummisen Dominic Young var tvungen att övertalas stenhårt. Men han är fortfarande med dem, tjurandes.

– När vi började repa visste vi inte riktigt hur vi skulle låta. Vi visste bara vad vi gillade och inte gillade. Och att vi ville spela skramlig, högljudd musik.

– Det fanns inga riktigt bra band i det här landet, fyller Paul i. Man hörde bara amerikanska publik- och skivbolagsfriande

metallband eller introspektiva brittiska låtskrivare. Det fanns inget däremellan, inga band som var både skramliga och roliga att se på, utan att vara kvinnohatare och homofobiska som nu-metalbanden. Inget band som var intelligent. Ur detta bildades Ikara Colt.

Men äntligen har det börjat hända saker på den brittiska musikscenen. Efter årtal av lama imitationer av indieband och tråkiga albumreleaser av de redan etablerade, kommer Ikara Colt som en frisk, livsnödvändig fläkt. Men de är inte ensamma. The Parkinsons, The 80's Matchbox B-Line Disaster och The Martini Henry Rifles är dem hack i häl. Det sistnämnda bandet spelade också den här kvällen.

Jag vet att även den engelska publiken har väntat, med tanke på hur ivriga de var. Hur passionerade de var, trots ångbastun. London coolaste ansikten var på 100 Club. Och jag lovar att ingen gick därifrån besviken. Bara att komma in var lika med lycka. Trots att Ikara Colts debutplatta släpptes samma dag skriker folk med i låtarna och dansar tills de inte har någon ork kvar. Och den manliga delen av publiken tar av sig till bara bröstet.

Claire nämner en snubbe som kommit fram till henne efter ett gig och berömt hennes basgångar. "Faktiskt så spelar jag gitarr", hade hon sagt, men han vägrade tro henne. Claire skrattar när hon berättar om incidenten, hon vet att det är vanligare med kvinnliga basister. Speciellt i band som till tre fjärdedelar består av killar. Men Claire spelar gitarr. Som en gudinna.

Live är de fantastiska. Maken till energi får man leta efter. Paul rör sig frenetiskt fram och tillbaka längs scenen. Han mumlar och skriker ut orden om vartannat. Just denna kväll kastar han ut vattenflaskor till den törstande publiken och håller en av dem över sitt eget huvud. Basisten Jon Ball tar en mun öl och sprutar den i Pauls ansikte. Kameralinsen immar igen när jag försöker föreviga ögonblicket.

Claire och Paul är glada över att de inte råkat ut för en hype. De vill hellre att folk upptäcker dem själva, inte på grund av hur många framsidor de varit på.

Själv är jag förvånad. Jag har läst recensionerna och vet hur brittisk musikpress brukar agera när det kommer något nytt och fräscht från hemlandet. Speciellt i dessa tider, när det ser skralt ut bland brit-

tiska band. "Skitsamma om det är bra, vi rullar ut den röda mattan ändå." Starsailor råkade ut för det. Och Haven. Senast The Coral. Men nej, Ikara Colt har inte blivit hypade. Visst, de har prytt några tidningsomslag, men hype? Nej. Jag tror att anledningen är deras alltför skramliga, stökiga och obrittiska musik. Ikara Colt är långt ifrån de självklara refrängmakarna. Paul tycker synd om The Strokes.

– Många gillar inte dem för att de fick Strokes nedtryckta i halsen. Själva vill dom ju bli bedömda för musiken, inte på grund av vad som skrevs i tidningarna. På Readingfestivalen förra året skulle dom spela i ett tält men NME körde någon protestartikel där det stod: "Flytta detta band till huvudscenen". Men dom hade ju bara gjort tio spelningar eller något, dom ville inte spela på någon större scen. Dom klarade det rätt bra till slut, men man kunde se att dom var skitnervösa.

– Hypade band verkar ha en kortare livslängd också, inflikar Claire. Och förväntningarna är ju enorma.

– Men jag ser hellre att The Strokes blir stora än ett skitband som Bush eller något, menar Paul.

Ikara Colt däremot har bara lyckats skriva en riktig nynnig poplåt. Och det var av misstag. Den slopades snabbt. De ser hellre till band som Sonic Youth som kämpat i flera flera år och fortfarande låter sig influeras av nya saker och inte är rädda för misslyckanden. Ikara Colts debutplatta *Chat and Business* påminner om Sonic Youths *Goo*, men även om At the Drive-In och The Fall. Alla fyra medlemmar i bandet är sanna musikälskare.

– Vi lyssnar inte bara på gitarrmusik, även om vi verkligen gillar punkbanden från slutet av 70-talet, förklarar Paul och nämner att han gillar Outkasts *Ms Jackson* och även har tid för Public Enemy.

– De sjunger inte om bitches och hoes, utan saker som är viktiga, även om de hade underliga åsikter om judar.

Vi förflyttar oss till puben The Swan mitt emot parken och fortsätter samtalet. Claire och Paul säger att de aldrig brukar vara i den här delen av

stan. Den rika delen. Själva bor de alla i "skanky" östra London, kring Brick Lane, och kan inte tänka sig att bo någon annanstans.

Claire säger att de är riktigt spända över att få släppa skivan utomlands. I höst ska de iväg på en turné som kommer ta dem både till USA och Sverige. I Amerika ska de turnera med The (International) Noise Conspiracy. Hon säger att hon gillar dem och även The Hives och frågar om det finns fler bra band från Sverige. Jag nickar och börjar räkna upp ett helt gäng. Så småningom bryter vi upp. Claire måste ju fixa en ny hemnyckel innan affärerna stänger.

REFUGE

av Jessica Goldberg

Som en **roadmovie** rakt in i verkligheten där bilen har stannat

biljetter:
013 37 77 77
www.ungscen.nu

spelas t.o.m. 1 november
elsa brändströmsgata 3b
Linköping

ung scen öst

JEFF BUCKLEY & GARY LUCAS

SONGS TO NO ONE 1991-1992

SKIVNR: [RECALL 020]

Ny CD med utgivet material, bl a tidiga versioner av Grace, Mojo Pin samt singeln She Is Free.

Vänskap är viktigast

Vad har franska houseduon Cassius gemensamt med Neil Young? Och varför leker de Metallica under intervjun? Häng med så får du veta.

Efter tre års avslappning, DJ:ande och tid med familj och vänner är Cassius tillbaka med ett nytt album. Den loopade monotont svängande filterhousen som var deras signum på 1999 är helt bortblåst. På nya *Au Rêve* är det mer fokus på liveinstrument och sång. Cassius har öppnat sig för en mängd nya stilar. På papperet ser det ut som en salig röra: en housesmocka med heavy metal-gitarrer, en soulsång med smak av Curtis Mayfield, en discomaräng med Jocelyn Brown på sång, en Kraftwerk-pastisch och så vidare. Men allt hålls samman ändå. De båda herrarna från Paris gör helt enkelt vansinnigt bra house av alltihop.

– Vår enda målsättning med den nya skivan var att den absolut inte skulle låta som den gamla, berättar Philippe Zdar.

Cassius består av Philippe och hans ständige vapendragare Hubert "Boom-Bass" Blanc-Francart. Huberts pappa var en känd skivproducent i Frankrike och det var självklart att Hubert skulle gå i pappas fotspår. När Philippe dök upp i studion som studiotekniker blev det början på en nära vänskap. De började som hiphop-producenter åt bland andra MC Solaar. Men efter att Philippe varit på en ravefest och återvände med övertygelsen om att

house var framtidens musik föll pusselbitarna på plats. Cassius hade fötts.

Det märks att Philippe och Hubert är väldigt goda vänner. När de tittar på varandra gör de det med värme och kärlek. De pratar ständigt i munnen på varandra, men verkar inte störas av det. Mest pratar ändå Philippe. Han är högljudd och han gesticulerar vilt, härmar ljud med munnen, blåser cigarettrök och är franskt burdus. Hubert pratar mindre och ganska tyst. För det mesta lyssnar, nickar och skrattar han åt det Philippe har att säga. Han verkar blyg och ibland är det svårt att förstå honom, men då tar Philippe gladeligen över. Och när jag frågar vilka som sjunger på skivan slutar det med att Philippe skäller på Hubert för att han som har så fin röst inte vågat. De känns som bröder.

– Den nya skivan är en hyllning till vår vänskap. Arbetet och vänskapen är viktigare än slutresultatet. Fast skivan är ju viktig också. Vänskap är dock det finaste som finns. Det är en kliché men det skiter jag i, säger Philippe och Hubert nickar stillsamt.

Under inspelningen av *Au Rêve* har även andra vänner varit välkomna i studion. Mycket därför att allt spelats in med "riktiga" instrument och att de behövde studio-

musiker. Men även för att de ville ha spontana och direkta reaktioner.

När Cassius spelade in 1999 skedde det bakom låsta dörrar. De isolerade sig för att vara koncentrerat kreativa och för att de inte ville ha någon respons innan allt var klart. Under inspelningen av *Au Rêve* har däremot alla Cassius vänner varit välkomna i studion. Mycket därför att allt spelats in med "riktiga" instrument och att de helt enkelt behövde studiomusiker. Men även för att de ville ha spontana och direkta reaktioner. Nya skivan handlar inte enbart om Philippe och Hubert längre. Låten Thrilla gjordes till exempel för att Ghostface Killah tjatat så länge om att få sjunga på en Cassiuslåt. Till sist orkade de inte höra tjetat längre. Han fick en sång och de fick en stark rap på den.

Den nya skivan är helt enkelt mer öppen och generös. Det är något som påminner om deras relationer till andra människor.

– Vi gillar all slags musik och möten med många olika människor. Det återspeglas i musiken, menar Philippe.

När jag frågar om vilken musik de gillar mest nämner de inte helt oväntat sina vänner i Daft Punk.

– När de gjorde *Discovery* var det en viktig inspiration eftersom den inte lät som

Homework. De vågade gå vidare och på sätt och vis gav de oss mod att göra samma sak, säger Hubert.

Något mer oväntat kanske att de båda snöat in totalt på Neil Youngs gamla klassiker *Harvest*. När de upptäckte den för ett år sedan ville de göra en "egen" *Harvest*-ballad. Det resulterade i *Nothing*. Vänner Matthieu spelar gitarr och när Philippe berättar att hela solot är gjort i en tagning klockan två på natten knotttrar sig hans hud av minnet.

– Kolla, nu reser sig de där sakerna igen. Vad heter det på engelska?

Plötsligt slår det Philippe att vi sitter i Stockholm. Han frågar om jag hört att Max Martin ska göra en låt till Metallicas nya skiva. Jag skakar på huvudet.

– Det är ju underbart! Vilken grej, tänk dig!

Han börjar nynna på en trallig poplåt, Hubert härmar tunga trummor och Philippe övergår till att kvida ut en imitation av ett gitarrsolo. Hubert skakar sitt låtsade långa hår (han har kort snagg) och trummar vidare. Philippe spelar luftgitarr och försöker samtidigt visa sina fantasi-tatueringar (han har inga). Båda börjar asgarva och tittar så där broderligt på varandra igen.

HI!
I'm Janet
and I'm a Festi's.

Robyn[®]

Tar ett steg tillbaka och två steg fram

När Robyn gick i andra klass dansade hon till Prince, Aretha Franklin och Beatles på en rostfärgad matta hemma i vardagsrummet. Nu är hon 23 år och en av Sveriges få världsstjärnor. Hon har gjort lättuggad pop och allvarlig soul på sina två första skivor. Grooves Björn Magnusson och Johannes Giotas träffade Robyn inför *Don't Stop the Music*.

London 23/7

I en studio vid Kensal Road i västra London sitter Guy Sigsworth och finslipar en loop. Han har yvigt hår, fotriktiga skor och är engelskt trevlig. Studioen är liten och lagom stökig, nästan helt befriad från instrument. Ett par syntar skymtar på ett loft ovanför datorn som är medelpunkten. Utsikten i det stora fönstret som ger mycket ljus är en gigantiskt byggarbetsplats och ett stort gasverk.

Vi är tidiga och efter en stund kommer Robyn i en färgglad munkjacka och sneakers. I handen har hon en påse Tutti Frutti som hon lägger på bordet.

– Hej, ska vi sitta här eller ute, frågar hon.

Robyn är i London för att spela in låtar till sin nya skiva *Don't Stop the Music*. På väg ner i hissen sjunger hon och förklarar vilka låtar Guy producerat tidigare. Bland annat gjorde han *What it Feels Like for a Girl* till Madonna, men han har även skrivit jättehiten *Crazy* åt Seal och dessutom arbetat med Björk.

Vi sätter oss på en bänk i en närliggande park. Robyn har med sig två låtar i sin freestyle. Titellåten och *Keep This Fire Burning*. Det låter modernt. *Don't Stop the Music* är trallvänlig utan direkt udd medan *Keep This Fire Burning* är buffligt rullande r'n'b signerad dansken Remece.

– Den är groovy och beatet var gjort till någon annan först, men jag tyckte att det svängde så mycket att jag skrev på det i alla fall och det blev bra, säger Robyn nöjt.

I en musikvärld styrd av marknadsandelar och försäljningssiffror är Robyn en aktör utan att bli en nickedocka. Hon vill sälja skivor, det är inget hon hycklar med. Genom sin nya A&R Martin Dodd får hon kontakt med en rad talangfulla låtskrivare och producenter som kombinerar kvalitet med listframgångar. Dodd har

arbetat med riktigt stora artister som Britney Spears och Backstreet Boys men också Dido långt innan hon slog igenom.

– Han har en kvalitetskänsla som jag gillar och han låter mig göra det jag vill. Och han försöker inte göra mig till någon ny Britney.

När Robyn 1995 satte sig som ett tugummi på näthinnan med gälla hopprensramsor rynkade många på näsan. Men jag hade väldigt svårt att i fantasin låta bli att klä Robyns röst i andra kostymer. Mitt lystmäte

har stillats vid ett flertal tillfällen sedan dess. Robyn har gjort fantastiska låtar. När singeln *Electric* släpptes 1999 var det många med mig som gjorde vågen. *Electric* låter som att Robyn skickat ner studioteknikerna i källaren för att bryta sig in i ett strömskåp och klippa av sladdarna medan hon står kvar och flörtar med reggae. *Main Thing* gjorde hon med houseduon Masters At Work i New York. En funkig pastej som träffar rakt i dansskorna. Robyn sjunger fantastiskt och det var då jag på allvar insåg att den här tjejen har soul. Till och med singelns a cappella-version svänger.

Men hennes andra album *My Truth* gjordes av en tjej på väg in i vuxenlivet med många funderingar kring livets krokiga bana. Det blev för mycket för det amerikanska skivbolaget som inte hörde några hittar i stil med *Do You Really Want Me* och vägrade släppa skivan i USA.

”Jag var så jävla trött på r'n'b då och jag tycker fortfarande att r'n'b är den tråkigaste musikstilen som finns just nu.”

– Det var när hela den där popvågen kom igång med Britney och allt det där. Jag var ju först med det – jag var före henne, jag var före Backstreet Boys och allt det där. Det första Denniz Pop och Max Martin gjorde i den genren det var med mig. Jag sålde inte lika mycket som dom andra för det var precis i början men sedan trodde folk att jag skulle göra om samma sak fast ännu värre på andra plattan vilket jag inte gjorde. Det fattade inte folk, vilket jag kan förstå. Och jag tycker inte heller, om jag ser tillbaka, att det var världens smartaste move, men jag lärde mig mycket.

Något Robyn återkommer till är att hon nu vill göra musik som svänger. Det ska vara hårt och enkelt med få instrument. Hemma lyssnar hon inte speciellt mycket på musik. Hon kan inte använda musik som skval eller när hon ska gå och lägga sig. Men det som snurrat i CD-spelaren sedan förra skivan är Prince, Chaka Khan och hon kan även stå ut med vissa Destiny's Child-låtar och *Work it Out* med Beyonce.

– Den är grym och jag kan gilla hiphop ibland när det kommer med några riktigt sköna dängor, men jag pallar inte och köpa dom där skivorna längre, jag blir bara besviken... Det är bara tråkigt.

Inför *My Truth* kände jag och kanske många med mig att vi längtade efter att du skulle gör en riktigt fet r'n'b-platta?

– Jag var så jävla trött på r'n'b då och jag tycker fortfarande att r'n'b är den tråkigaste musikstilen som finns just nu. Det var en helt annan sak när jag var liten och det var TLC, Brandy & Monica, Usher och alla dom här artisterna som har blivit

Rodney Jerkins-cleane. Dom var mycket coolare då, nu är det bara bling bling, då var det ganska kaxigt. Jag blir inte exalterad längre av r'n'b eller den världen.

– Men jag förstår vad du menar och det är lite som jag gör med den här plattan, jag menar att folk kommer att känna igen Robyn mera. Jag försökte göra popmusik med en edge. Men det är fortfarande popmelodier och jag sjunger precis som jag alltid har gjort.

Redan som elvaåring debuterade Robyn i svensk TV med låten *In My Heart* som hon skrev när hennes föräldrar skildes. I åttan blev hon upptäckt i en talangjakt av Meja som då sjöng i Legacy of Sound. Meja gav Robyn telefonnumret till sin manager Peter Swartling. Resten känner de flesta till och i dag är Robyn en världsstjärna. En stjärna som fått smaka på branschens ibland osmakliga kohandel. Nu har hon ett nytt skivkontrakt och arbetar delvis med nya människor. Processen med skivbolagsbytet till Jive var utdragen. Ironiskt nog blev Jive nyligen uppköpt av Robyns gamla skivbolag BMG.

– Det tog extremt lång tid och var fett jobbigt och kostade en massa pengar men i slutändan så var det en bra grej.

Under det långa uppehållet har Robyn tagit sänglektioner. Rösten är hennes främsta arbetsredskap, inte bara för att hon sjunger. Robyn spelar konstigt nog inget instrument och skriver låtar genom att nynna eller sjunga melodier för sina samarbetspartners. Rösten är något hon vårdar ömt.

Robyn

– Jag försöker att inte röka några cigg och jag dricker knappt. Det är bra för rösten att inte dricka alkohol.

Varför då?

– Cigaretter är mera muskulärt, man blir muskulärt stel av att röka. Med alkohol vet man inte exakt vad det är men man blir verkligen hes och dålig i rösten av att dricka sprit. Men jag har nästan aldrig druckit sprit så det är ganska bra för mig, jag försöker att festa så lite som möjligt.

Menar du dricka sprit innan du sjunger?

– Nej, överhuvudtaget. Om du är bakfull då är det omöjligt att sjunga.

Har man tid att vara bakfull, när man jobbar så mycket som du gör?

– Nej, fast ibland är det bra att vara bakfull... alltså någon gång. För mig blir det någon gång om året, kanske två gånger per år är jag full.

Grammisgalan och någon annan gång då?

– Verkligen inte Grammisgalan, [skratt]. Födelsedagen och nyårsafton kanske.

När man läser om Robyn är det Karamelodiktstipendiet, LO:s kulturpris och Unicef-ambassadör ena dagen och sjunga för kungen och skriva låtar till melodifestivalen andra. Robyn är etablerad, folklig och därmed hett stoff för mindre nogräknad media. Att hon har en präktighetsstämpel är hon fullt medveten om. Hon håller inte riktigt med om att hon är präktig men säger sig vara snäll och är väl insatt i hur media arbetar.

– Jag är fullt medveten om det och jag är ganska trött på den grejen, samtidigt tänker jag inte förstöra något hotellrum för att folk ska tycka att jag är normal.

Vi går tillbaka till studion. Robyn tar några Tutti Frutti. Loopen rullar fortfarande och Robyn hittar genast harmonier. Hon lyfter ena handen och sjunger otvunget. Jag ställer mig på balkongen en

stund. På byggarbetsplatsen är det lunch men Robyns arbetsdag har bara börjat.

Stockholm 3/9

Väggar pryds av guldskivor med mängder av stora artister. Korridor efter korridor. Förmodligen hade skivbolaget kunnat försörja stora delar av sina anställda bara genom återutgåvor. Robyn finns med bland dessa. *Robyn is Here* sålde i en och en halv miljon exemplar vilket givetvis manifesteras i blänkande krimskrams.

Robyn svischar in. Lite mera jäktad än i London. Mer fokus i blicken. Maskineriet har börjat och frågorna avlöser varandra. Många vill veta vad som händer. En del vill veta om hon har någon ny pojkvän, hur mycket det finns på banken och om den nya lägenheten. Jag vill framförallt veta hur hennes nya skiva låter.

Robyn är klädd i mintgrön Bagheerahood och blå sneakers med gul swoosh som måste vara en av de första Nike-modellerna som kom till Sverige. Hon sätter sig på ett bord intill stereon och vi lyssnar på fem färdiga låtar. Förutom singeln *Keep This Fire Burning* och titelspåret snurrar *Big City* och de två hon spelade in i London med Guy Sigsworth. Det låter toppen. *Blow My Mind* blandar åttiotals-synt med gitarrer och Marilyn Monroes *Happy Birthday, Mr. President*. *Should Have Known* är loopen som vässades i

London. Den är numera klädd i en klockren basslinga och Prince-syntar. Robyn kan inte låta bli att sjunga med.

– *Should Have Known* handlar om när man blir sviken och att man visste hela tiden men att man inte lyssnade på sina instinkter och så känner man efteråt att man borde ha gjort det. När man blir trött på sig själv och det är så låten börjar också. [Robyn sjunger] "I'm such a fool I can't believe I let you in my life..." det är sådär att man står och diskar och bara fan, du vet. Det är inte den där känslan att jag är så kär i dig men jag kan inte låta dig gå utan det är så där att nu har jag släppt dig, fan att jag inte gjorde det tidigare.

Vad handlar *Blow My Mind* om?

– Den handlar om när man är nästan besatt av någon och tycker att någon är jävligt cool och vill vara med den personen hela tiden. Det är som en hyllning till när man bara låter sig vara kär och töntig, när man nästan är hög på någon annan människa. Det är inte en barnslig låt men det är väldigt mycket fantasi och den släpper på alla hämningar.

Känner du dig kontrollerad?

– Nej, men jag tror att det är många som gör det. Jag tror att många människor inte alltid säger vad dom tycker.

Handlar *Don't Stop the Music* om dig?

– Alla texter handlar om mig och jag skriver utifrån min egen erfarenhet. Men det

är inte så att det som står i texten är den enda bilden av vad som har hänt utan när jag upplever någonting så tar jag den situationen och ser vad som är viktigt med det här, hur kan jag göra om det till en låt och hur kan jag översätta det så folk förstår vad jag menar? Ibland kanske man gör om saker som första versen i *Don't Stop the Music*. [Robyn sjunger] "This little girl didn't care what anybody said, she got the whole world dancing to the music in her head". Det kan ju verkligen handla om mig. "They love to trash her bad laugh at her and call her names..." Så var det verkligen i början, det var skitjobbigt i början, det var massor som tyckte att jag var alldeles för kaxig, men det kan också handla om Fadime eller Prince när han var mobbad i skolan, det kan vara vem som helst. Jag vill skriva så att det kan appliceras på många olika människor med samma öde.

Du nämnde humor, går det att få in i texter?

– Jag tycker det går att ha humor när man skriver. En låt som jag skrivit som heter *Psycho*, det är mycket humor i den låten tycker jag. Den handlar om när man träffar någon och upptäcker efter ett tag att den här personen är konstig och blir besatt av en och man fattar att den här personen är psycho.

Händer det dig ofta?

– Nej, men jag tror att det har hänt alla någon gång.

Hur tänkte du när du började skriva inför den här skivan?

– Jag började bara skriva och vi skrev typ 50 låtar innan jag hittade ett sound som passade. Jag hade lyssnat jättemycket på Prince och ville bara att det skulle svänga och att det skulle kännas coolt och hårt. Så jag gjorde det jättelänge, bara skrev och ratade tills det började kännas coolt. Och det var just den här känslan av att det finns en riktning och en seriositet och att det var fokuserat men samtidigt så här, säger Robyn och sträcker upp ett långfinger.

Känner du att folk förväntar sig att du ska låta på ett visst sätt?

– Jag tror att folk har en massa förväntningar men jag kan inte föreställa mig vad det är utan jag kan bara utgå ifrån mig själv. Jag tänker aldrig på förväntningar, jag tänker på att folk har förväntningar att det ska vara bra men inte på hur dom vill att det ska låta, då skulle jag tappa min riktning. Det är livsfarligt att börja hålla på sådär tror jag. Då tappar man hela sin kreativitet om man ska börja tänka vad alla andra tänker hela tiden.

Kan man ge för mycket av sig själv tror du?

– Nej, jag tror inte det, inte i musiken. Man kan göra det i intervjuer och man kan göra det i media, men inte i sin musik.

Känner du så inför intervjuer?

– Jag känner att det är skitsvårt att göra intervjuer, speciellt nu. Jag tycker media är mycket hårdare än vad de har varit innan. Det finns många intervjuer när jag tänker mer än två gånger innan jag svarar för man vet aldrig hur de vider och vänder på det man säger.

Du menar saker som rör din person?

– Om dom berättar om något som har varit viktigt för en i ens musik kanske så vänder dom det till något som inte alls har med musik att göra. Men så länge det är inom musikens värld så tror jag inte man kan lämna ut sig själv för mycket. Ju mer man lämnar ut sig själv desto bättre blir det. Men det finns olika sätt att lämna ut sig själv på, det finns sätt där man gör sig själv till ett offer och sedan finns det sätt där man tar kontroll. Men det beror på vad man är för slags människa, men jag känner aldrig att jag lämnar ut mig själv som ett offer eller skriver om mig själv som en svag människa, jag försöker hitta styrkan i mig själv i varje jobbig situation och försöker använda min musik till något som får mig att gå vidare i livet. Då blir musiken utlämnade men inte svag.

Vad är det som är Robyn i dina skivor?

– Det som är jag är att det är målmedvetet och att det är kaxigt och självsäkert på ett sätt som inte är förmätet eller förutbestämt, men det finns plats att ifrågasätta också. Jag kan inte förklara det, det jag försöker uttrycka på varje skiva är

att man ska hålla sig fräsch i huvudet och inte fastna i mönster. Man måste hela tiden tänka på nya sätt och kunna anpassa sig till vad som händer just nu och våga gå med olika känslor i livet.

Hur tror du att folk som exempelvis hör dig på radion hör att det är du?

– Jag tror att det är min röst och mitt uttryck, det jag uttrycker när jag sjunger. Men i min röst finns det någonting annat jag försöker att förmedla... att man har en riktning, att man har tillit och sedan kör man.

Kan du beskriva din röst?

– Ren tekniskt så är min röst väldigt ljus, en sopran. Jag strävar efter att få en kärna i rösten. Även om den är fladdrig vill jag hitta kärnan så att jag kan hitta mitt uttryck, och att det blir klart och tydligt vad det är jag vill säga med rösten.

”Jag tänker inte förstöra något hotellrum för att folk ska tycka att jag är normal.”

Om jag var en operasångerska skulle jag nog vara en kolleratursopran.

Opera är inte min starka sida.

– Det betyder att man kan gå överallt [sjunger en skala] man är inte stark och tung och har mycket volym, man har en ganska svag röst som är som en fågel.

Hur ser du på din karriär hittills?

– Den har verkligen varit upp och ner. Det har varit roligt och tråkigt, svårt och lätt. Det har varit som en karriär ska vara tycker jag. Man får lära sig både bra grejer och av sina misstag. Sedan komma vidare och göra någonting bättre nästa gång. Varenda skiva har blivit bättre och just nu känner jag att jag aldrig haft en så bra situation som jag har just nu.

Ser du din karriär som en match, att om du förlorar första set ska vinna andra?

– Ja absolut. Och att man tänker att det är en fight liksom. Man måste ta på sig boxhandskarna och gå in i ringen och bara köra – så är det. Men det är också det som är roligt.

Vad har du för plats i musiksverige?

– Jag tror att jag har en egen plats. Den platsen jag har den är min och jag tror att den platsen kommer att ändra utseende ju äldre jag blir.

Ser du framför dig Robyn som en äldre artist?

– Det är omöjligt att sätta ord på men jag vet att jag kommer att fortsätta att

göra musik ett tag till och jag tror att min plats i musiksverige kommer att finnas kvar, men jag tror inte att den kommer att se ut som den gör nu.

Du håller just på att avsluta din nya skiva, kan du koppla bort den någon gång i det här läget?

– Jag vaknar och det är det första jag tänker på och när jag jobbar så är det så vare sig jag gör promotion eller spelar in. **Lyssnar du på din förra skiva?**

– Nej, det är svårt att lyssna på det som är bakom mig. Jag lyssnar väldigt mycket på min skiva när jag gör den men sedan släpper jag den.

Är det på något sätt smärtsamt att lyssna på förra skivan?

– Ja, det är som om du går tillbaka och tittar på videofilmer från fem år sedan. Det är kanske kul att kolla på något från när man var ett år men inte från när man var femton.

Vad hade du gjort om du inte hade hållit på med musik?

– Jag har inget svar på den frågan, jag har tänkt på det många gånger men jag tror att om jag inte var här nu skulle jag varit en helt annan människa. Jag hade kanske varit en av alla dom som försöker att bli musiker nu. Det krävs en massa tur, talang och disciplin – men framförallt tur.

Klockan närmar sig lunch. Robyns mage kurrar och mina frågor möts inte med samma entusiasm. Utanför dörren väntar cirkusen. Fler intervjuer ska göras. Skivan är inte helt färdig. Det jag har hört av nya skivan låter bra, en del fantastiskt. Hennes förra skiva *My Truth* låter också fortfarande bra och en del låtar är fortfarande fantastiska. Men framtiden får utvisa om Robyn återigen säljer busslaster med skivor i USA och övriga världen. Jag bryr mig egentligen inte. Robyn har något som fångar mig. En röst som stannar länge i öronen och om *Don't Stop The Music* blir en flopp kanske hon får tid att göra den där skivan på svenska med Petter som hon pratat om.

Don't Stop the Music släpps den 4 november

text: Björn Magnusson bm@groove.st foto: Johannes Giotas foto@groove.st

Luger presenterar:

5/10 Allhuset

Josh Rouse ^(US)

+ support: Kristofer Åström

11/10 Klubb Accelerator

Luna ^(US)

14/10 Göta Källare

The Vines ^(AUS)

15/10 Göta Källare

Satyricon ^(N)

+ support: Khold ^(N)

20/10 Södra Teatern

Sigur Rós ^(ISL)

28/10 Södra Teatern

St. Etienne ^(UK)

31/10 Södra Teatern@Kgb

J Mascis ^(US)

1/11 Allhuset

Doves ^(UK)

6/11 Göta Källare

Dead Prez ^(US)

6/11 Münchenbryggeriet

Queens Of

The Stone Age ^(US)

7/11 Münchenbryggeriet

The Hellacopters

+ special guests: Gluecifer ^(N)

14/11 Arenan

Xzibit ^(US)

16/11 Allhuset

Death in Vegas ^(UK)

För mer info om konserterna, tider, åldersgränser samt turnéer med våra svenska band och kommande konserter, se www.luger.se. Biljetter till konserterna finns på Biljett Direkt/ ticnet 077-170 70 70 samt Pet Sounds, Sound Pollution, Record Hunter och Södra Teaterns biljettkassa 08-556 97 230.

LUGER
WWW.LUGER.SE

Sug på den, George W Bush

Steve Earle har hamnat i rejält blåsväder i hemlandet USA. Anledningen är en låt på den nya skivan *Jerusalem* som handlar om den amerikanske talibanen John Walker Lindh. Han har försökt sätta sig in i den 20-årige killens tankesätt, men har blivit lika hatad som en gång Jane Fonda var.

Jane Fonda reste till Hanoi under Vietnam-kriget utan tillåtelse från amerikanska militären. Hon vandrade omkring på gatorna i vietnamesiska kläder och förtärde vietnamesisk mat. Genast blev hon uthängd som förrädare. Hon var emot kriget och många med henne. Steve Earle var en av dem. Idag är han 47 år, inte längre ung och långhårig, men fortfarande väldigt politiskt intresserad. Han är inte anhängare av något specifikt parti, han kallar sig inte heller vänster, men tror stenhårt på Karl Marx idéer om ekonomin. Han tycker att George W Bush är pinsam. Den man som ska leka hela världens ledare hade inte ens ett pass innan han blev president. Men det är vicepresident Dick Cheney man ska vara orolig för, eftersom det är han som styr och ställer, menar Earle.

Klockan är just efter elva på förmiddagen i Nashville. Steve Earle har många intervjuer framför sig. Men han är artig och talar med bred texasdialekt. Han säger att *Jerusalem* är den enda platta han kunde gjort just nu. Han skriver om saker och ting i sin omgivning. Förra plattan var full av "chick songs" eftersom han var förälskad när han gjorde den. Den här gången var hans och alla andra amerikaners tankar fyllda av terrorister, krig i Afghanistan, WTC, talibaner och rädsla.

John Walker's Blues är en fantastisk låt. Både textmässigt som musikaliskt. "I'm just an American boy raised on MTV/And I've seen all those kids in the soda pop ads/But none of 'em look like me/So I started lookin' around for a light out of the dim/And the first thing I heard that made sense was the word/Of Moham-

med, peace be upon him." I patriotiska USA är det en synd att försöka sympatisera med en terrorist, även om det är en smart, trevlig skolungdom från Kalifornien som konverterade till islam.

– Jag har själv en son som är kring 20 år, det är därför jag skrev låten. Jag samtycker inte med vad John Walker Lindh gjorde, men samtidigt så är han bara ett barn.

USA rasar mest över liknelsen mellan John Walker Lindh och Jesus. Egentligen är det ingen direkt liknelse. "And if I should die/I'll rise up to the sky/Just like Jesus, peace be upon him." Men vi vet ju hur amerikaner funk...

Inom islam är Jesus också en helgad profet, något som Earle tagit reda på genom islam.com. Varenda gång de nämner hans namn säger de "peace be upon him". Själv är Earle inte religiös, men han tror

på gud. Han säger att han förmodligen alltid har gjort det, även om det kanske blev starkare när han kom ut ur sitt heroinmissbruk. Ja, Steve Earle är ingen ängel. Han har varit i onåd hos polisen, krålat i knarktrask och varit gift sex gånger. Däremot försöker han inte dölja det. Upprepade gånger nämner han sitt drogmissbruk i författningen, till exempel när jag frågar om han köper mycket skivor. Nej, svarar han, men han köper det han lyssnar på. Senaste inköp var Eminem och Springsteen. Jag förvånas över att han gillar hiphop. Han förklarar för mig att hiphop var en stor del av hans liv för några år sedan. När han var heroinmissbrukare. – Vart måste man gå för att få tag i droger? Du måste gå till de fattigaste kvarteren. Och vem bor där? I mitt land, tyvärr, svarta människor. Och det var där jag hörde mycket hiphop, berättar Earle.

Medan Toby Keith säljer mängder av sin patriotiska singel *Courtesy of the Red, White and Blue* (*The Angry American*) och Bruce Springsteen skänker förtröstan i och med *The Rising*, blir Steve Earle utpekad som förrädare. Men Springsteen har skrivit en låt utifrån en palestinsk självmordsbombare utan att bli spottad på. Earle förklarar det hela med att Springsteen inte bor i Nashville. För stormen runt Earle startades nämligen av en radio-diskjockey i Nashville. Steve Earle har aldrig tillhört de stora countryartisterna i USA. Han har alltid blandat in för mycket rock i sin musik för att bli accepterad av Nashvillepubliken.

Han visste redan när han skrev *John Walker's Blues* att det skulle bli ett jävla liv och han visste redan vilka som skulle reagera negativt. Nämligen den amerikanska skvallerpressen, högerpolitiker och vissa amerikanska radiopratare. Däremot trodde han inte att reaktionerna skulle börja flera månader innan plattan släpptes.

Vi andra kan se *Jerusalem* i sin helhet och tycka att det är ett riktigt bra album, för det är det. Kanske inte lika bra som låten *Lonelier Than This* från albumet *Transcendental Blues* från 2002. Men ändå, varenda låt förtjänar sin plats.

I låten *Amerika V.6.0.* ger Steve Earle en känga till sina gamla vapendragare. De som hade starka politiska åsikter på 70-talet och satte sig emot det omoraliska, olagliga kriget i Vietnam och idag har blivit en del av dot.com-världen. De har slutat bry sig. De har fullt upp att tänka på sina karriärer, sina bolån, att slipsen matchar kostymen. "Nowadays it's letters to the editor and cheatin' on our taxes". En gång i tiden hungrade de efter en bättre värld. Nu är de mätta och tillfreds.

I *Ashes to Ashes* ställer Earle den mycket väsentliga frågan: Vad fan har vi i Amerika gjort för att någon ska hata oss så mycket? Sug på den George W Bush.

Lever barndomsdrömmen

Deras singel *Hit Me* har spelats på Z-TV och MTV. Det låter punkigt och oslipat. Enligt producenten gör de helt störd musik som inget annat band skulle kunna göra.

Man skulle lätt kunna tro att The Sounds är ett av banden som hänger på vågen med unga, oslipade rockband i stil med The Strokes, White Stripes och Yeah Yeah Yeahs. När man träffar dem inser man att det är helt fel.

The Sounds från Helsingborg/Malmö har funnits sedan 1998 och hann med över sjuttio spelningar innan de blev signade. Dessutom tycker de inte ens särskilt mycket om ovan nämnda band.

– De är väl helt okej, men det är inget jag skulle köpa på skiva, säger sångerskan Maja Ivarsson.

Hon har på sig en stor bylsig tröja och hennes röst låter ännu hesare än vanligt. – Jag är sjuk. Vi skulle egentligen varit och spelat in nu men jag blev förkyld så nu väntar alla bara på att jag ska bli frisk.

Deras första fullängdsalbum *Living in America* kommer släppas den fjärde

november. Bandet beskriver det som en blandning av svängig disco blandat med garagepunk. Vissa låtar går inte att placera i fack överhuvudtaget. Deras producent kom in i replokalen häromdagen och sa: ”Det här låter helt stört. Helt mongo. Inget annat band i hela världen skulle kunna skriva en sån här låt.” Trots det har de blivit jämförda med Blondie till förbannelse. Förmodligen till större delen för att de består av en platinablonderad sångerska med ett gäng punkiga grabbar bakom sig. – Jag tycker Blondie är skitbra så det är ju en komplimang om folk tycker så, men jag tror mest att det beror på hur vi ser ut. En journalist som tydligen tyckte att vi var dåliga skrev att vi var som en parodi på Blondie.

Bandets gitarrist Felix Rodriguez skriver det mesta av musiken men sen hjälps alla i bandet åt att komma upp med idéer. All musik görs i replokalen.

– Det är ingenting som jag sitter hemma och filar på gitarren med, säger Felix. Sen skriver Maja alla texterna vilket känns naturligt eftersom hon sjunger.

Vad är det som gör att ni vill spela musik? Är det en protest mot samhället, att få leva rockstjärneliv, adrenalinkicken eller något annat?

– Det är väl helt enkelt att det är så jävla roligt, säger Felix. Adrenalinkicken när man står på scen och allting runt omkring. Sen är det ju en gammal barndomsdröm för mig att få syssla med musik.

– Jag är så kort så jag brukar aldrig kunna se någonting på konserter. Så då tänkte jag att jag borde stå på scenen istället för under, menar Maja.

Känner ni någon press på er att lyckas nu när ni ligger på ett stort skivbolag?

– Vi har fått massor med erbjudanden från mindre skivbolag, fortsätter Maja, men vi väntade eftersom vi tänkte att kan vi bli signade hos Warner så vill vi det. Det kändes bara skönt när vi blev det.

– Sen kan det nog vara bra att känna lite press på sig också, menar trummisen Fredrik Nilsson.

– Det där med att sälja skivor handlar ju mycket om timing också. Till exempel är det inte så smart att släppa sin första skiva vid jul då alla andra gör det, säger Felix.

– Då blir man utkonkurrerad av Carolas julskiva, fyller Maja i.

Vad händer om ni inte lyckas?

– Det finns inga om. Jag tror inte att man kan tänka så, säger Maja och de andra instämmer.

Vad lyssnar ni på?

– Ultravox är ett band som vi alla gillar, säger Felix.

Andra band som nämns är The Hives och Hellacopters.

Jag kommer att tänka på att Maja påminner mig om en tjej jag kände i högstadiet. En sån där helschysst pojkflickig tjej som umgås mycket med grabbar. Hon är långtifrån en typisk frontfigur som bara får vara med de tuffa grabbarna för att hon är snygg.

Vilken publik tror ni att ni tilltalar?

– Det är nog mest folk som är lika gamla som oss och ser ut som oss, menar Maja. Men sen är det en hel del trettonåringar också som har sett oss på Z-TV och tyckt att vi såg coola ut. Fast det är nog väldigt blandat. En femtioårig gubbe kom fram till mig en gång efter en konsert och var helt lyrisk.

Hoppas på hit med nästa singel

Hur irriterar man lämpligast Morrissey?

Är Pete Wiggs verkligen gravid?

Groove pratar om viktiga saker med Bob, Pete & Sarah.

Klockan fyra på morgonen får en nyvaken Bob Stanley en lysande idé. Saint Etienne ska göra en elektronisk krautrockversion av The Smiths *Hand In Glove* på sin kommande turné. Självklart.

Drygt åtta timmar och en flygresa till Stockholm senare har han börjat tvivla.
– Nu när jag tänker efter så är det nog ingen särskilt bra idé, det skulle bara framstå som om vi drev med den. En vän till mig har förresten ett band som heter The Black Smiths, som bara gör reggae-versioner av Smiths-låtar. Jag tror att den enda anledningen till att de startade bandet var att göra Morrissey upprörd, säger Bob och skrattar.

Tänker du se Morrissey när han spelar i London?

– Jag vet inte. Hans publik är kanske lite för skrämmade för oss äldre. Och han gillar inte mig. Jag recenserade hans senaste album och skrev att han behövde arbeta med andra musiker för musiken lät likadant som den gjort dom senaste sju åren och han var inte särskilt glad över att läsa det. Jag fick höra att han hade kallat mig för "en oförsämd man".

Bob ser förtjust ut över kommentaren och gör sitt bästa för att imitera den forne Smiths-sångaren.

– Bob Stanley is a rude man.

När jag träffar Bob, Pete Wiggs och Sarah Cracknell i början på september har singeln *Action* just släppts och den följande söndagen kommer den gå in på den brittiska försäljningslistan. Fel tillfälle att fråga dem hur de tror att det kommer att gå för den.

– Eh..., säger Pete.

– Tja..., säger Bob.

– Det där är en lite öm punkt just nu, påpekar Sarah.

– Den kanske blir en hit i Schweiz eller något, mumlar Pete.

– Det finns ju alltid nästa singel, försöker Bob.

Vi lämnar ämnet.

Efter att ha gjort sina två senaste album i Sverige respektive Tyskland stannade Saint Etienne hemma i England när de spelade in nya albumet *Finisterre*. Resultatet har blivit den mest raka popskiva de någonsin gjort.

– Den här gången skrev vi bara låtar och såg hur dom blev istället för att i förväg tänka ut en plan för hur albumet skulle låta och skriva låtar som skulle passa in, vilket vi brukade göra, berättar Bob. Vi körde bara på tills...

– Tills vi fick det att stämma, fyller Sarah i.
– Vilket tog runt arton månader, fortsätter Bob. När vi började var dom flesta låtarna

ganska långsamma men dom blev snabbare under arbetets gång.

Till samtliga låtar har kortfilmer från olika platser i London spelats in. En engelsk dagstidning beskrev dem "som om Mike Leigh hade bett Pete Waterman skriva musiken till någon av hans filmer".

– Ha ha, de är kanske inte riktigt som Mike Leigh och jag tycker att Pete Waterman var ett lite hårt omdöme om oss, ler Bob.

I höst åker Saint Etienne på sin första europaturné på åtta år, som bland annat tar dem till Stockholm. Med på turnén följer Sarahs nio månader gamla son Spencer.

– Jag försöker låta bli att tänka på hur det ska fungera för annars blir jag bara livrädd, säger Sarah. Alla mina modersinstinkter säger åt mig att jag inte borde dra omkring honom runt hela Europa. Men han kommer säkert att trivas, han är väldigt social.

– Jag har också en bebis på väg, säger Pete. I april. Det syns inte än. Men jag åter för två.

Action går in på 41:a plats. Det blir istället nästa singel – *Soft Like Me*, ett förtjusande samarbete med den unga brittiska rapperskan Wildflower – som får föra Saint Etienne till toppen av listan. Hoppet är det sista som överger även popgrupper.

Bob, Pete & Sarah om...

...Sophie Ellis-Bextor

B: Hennes huvud är rombformat.

P: När jag DJ:ade för några år sedan ville hon att jag skulle visa henne hur man gjorde. "Kom igen, visa mig hur man DJ:ar" tjatade hon och plockade fram skivor. Till slut bad jag henne att dra åt helvete. Jag var ganska stolt över det.

S: Texterna är förfärliga, verkligen hemska.

P: Hon känns oärlig.

B: Totalt.

...Kylie Minogue

S: Jag älskar Kylie! Jag är glad över att hennes karriär går bra igen. Hon visar dock sin rumpa lite för mycket.

B: Jag hörde hennes duett med Nick Cave på radion häromdagen. Den är så obegripligt dålig. Pinsam. Inte särskilt smickrande för någon av dom.

...Sugababes

S: Jag älskar Sugababes!

B: Dom har spelat in i samma studio som oss.

P: Vi ville att dom skulle köra åt oss men vi vågade inte fråga.

B: Men dom är på väg att göra ett fruktansvärt misstag. Deras nästa singel är en duett med Sting.

S: Guuud.

B: Den värste av dom alla.

P: Bra för plånboken men förödande för trovärdigheten.

Liten Saint Etienne-kronologi

1990: Bob och Pete sparar ihop 200 pund för att kunna spela in en cover på Neil Youngs *Only Love Can Break Your Heart* och kallar sig för Saint Etienne efter det franska fotbollslaget med samma namn.

1991: Sarah är sångerska i gruppen från och med deras tredje singel *Nothing Can Stop Us*. Debutalbumet *Foxbase Alpha* släpps.

1992: Saint Etiennes välgörenhetscover på Right Said Freds *I'm Too Sexy* är inte det stoltaste ögonblicket i deras karriär.

1993: Andra albumet *So Tough*.

1994: Dagen efter Kurt Cobains självmord uppträder Saint Etienne i ett svenskt tv-program med en lapp med budskapet "Courtney did it" fasttejpad på en gitarr. Tredje albumet *Tiger Bay*. Sarah tillfredsställer en björn i videon till *Hug My Soul*.

1995: "I can't help I wanna fumble, Sarah Cracknell up her channel tunnel" sjunger Cia Berg i Whale. Sarah tycker att det är lite pinsamt.

1996: Saint Etienne når sjundeplatsen på Trackslistan med *He's on the Phone* men samtidigt ryktas det att Sarah är osams med Bob och Pete.

1997: Sarah ger ut soloalbumet *Lipslide*. Saint Etienne spelar in sitt fjärde album *Good Humor* i Tambourinestudion i Malmö och hänger på de lokala utställena.

1998: Saint Etienne tjuvar över att alla recensioner av *Good Humor* i svenska tidningar bara handlar om vilka lokala utställan de varit på.

2000: Femte albumet *Sound of Water*. Bob berättar för Groove att de aldrig övervägt att samarbeta med Tom Jones.

2001: Sarah blir mamma till Spencer. Bob gifter sig.

BOMBHELL ROCKS
From Here And On CD/LP

RAISED FIST
Dedication CD

NO FUN AT ALL
Master Celebrations CD

Heart attack

remixes: DIVISION OF LAURA LEE, BOMBHELL
ROCKS, RAISED FIST & THE PEEPSHOWS

08.11 göteborg * sticky fingers
09.11 stockholm * all huset
10.11 örebro * conan
10.12 västerås * culturen

www.bombshellrocks.com/heartattack

MMA

www.bombshellrocks.com

... tokbra plattor

Motorpsycho

It's A Love Cult

Low

Trust

Subsonics

A Lot To Forget

Squarepusher

Do You Know Squarepusher

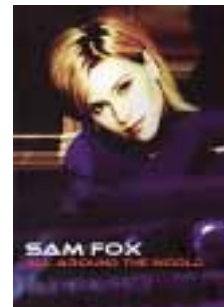
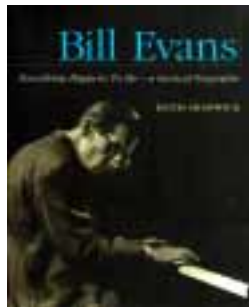
BORDER
MUSIC

tel. 031-190800 fax 031-191599 www.border.se

...alltid steget före

Var går gränsen för vad som är konst? Inte för att Groove någonsin gått i bräsch för finkultur, eller ens gjort anspråk på att kunna sammanfatta vad det är. Men i och med detta nummer har vi i alla fall möjlighet att presentera två av ytterligheterna. I ena ringhörnan hittar vi Kylie Minogue, den australiska tidigare såpa-aktrisen som över en sångkarriär sedan mitten av 1980-talet blivit för världens bögar vad Lasse Åberg är för den svenske kontorsinredaren. I den andra hörnan, Genesis P-Orridge – äckelkonstnär och provokatör av gigantiska mått. Enligt en och annan förståsigpåare skulle antagligen ingen av dem kvalificera sig som konstnärer – men för en gång skull är det inte de som dömer matchen.

Dan Andersson/mediareddaktör

BÖCKER

"Bill Evans: Everything Happens To Me - A Musical Biography"
KEITH SHADWICK
Backbeat Books

Det sägs att Miles Davis *Kind of Blue* är en av världens bästa skivor. Många gånger är jag beredd att hålla med. Det som gör den så fantastiskt är att alla som medverkar på den – Davis, Coltrane, Cannonball Adderley, Paul Chambers, Jimmy Cobb och Bill Evans – samtliga når sin topp. En kulmen i koncentrerad form där varje ton sitter. Davis valde Bill Evans för att han med sitt karakteristiska sätt att spela flytande runt rytmen och totala behärskning av det modala materialet satte den ultimata färgklicken på Davis verk. Många menar dessutom, han själv inkluderad, att *Blue in Green* är ett Evans-original.

Evans var med *Kind of Blue* fortfarande i början av sin karriär men skulle toppa redan två år senare tillsammans med Paul Motion och Scott LeFarro. Trion spelade in fyra skivor men hann ändå under sin korta tid tillsammans utveckla trioformatet till sin fulländning. Samspelet är ofta häpnadsväckande – de kompletterar och förhöjer varandras insatser, lyssnar och fyller i. Men efter LeFarros för tidiga död lyckades få av Evans trios nå samma höjder. Överdubbningsexperimentet *Conversations with Myself* och fortsatta stilsamma pianoövningar hindrade inte att det fleråriga drogberoendet och hans för tiden konservativa musikideal tog ut sin rätt och näst intill släckte hans strålande stjärna. En comeback i slutet på 1970-talet, strax innan hans död, gav honom ett ärligt och brett erkännande.

Detta är antagligen den vanliga bilden av Evans karriär, som i och för sig inte utesluter varken det unika pianogeniet eller hans enorma betydelse för den moderna jazzen. Men Keith Shadwicks biografi har den udda ansatsen att vilja belysa de annars negligerade åren från slutet av sextioalet fram till Evans död. Han betonar också att det är frågan om en musikalisk biografi och lämnar så mycket som möjligt av privatliv utanför – en biografiform det kan vara svårt att tycka är särskilt trovärdig.

Shadwick går kronologisk igenom Evans hela katalog både som huvudperson och som medspelare, ger smakfulla analyser och härleder till andra samtida utgivningar. Liksom många andra jazzbiografier fylls boken av tidningen *Down Beats* samtida recensioner och artistintervjuer, vilket kan bli lite enhanda. Inga unika intervjuer eller bilder.

Redan i början hävdar Shadwick att det är först i slutet av sitt liv som Evans rör i hamn. Han gör tydligt klart vilket Evans-ideal han letar efter, det spirituella, impressionistiska och genomarbetade egensinniga utan personliga klichéer och lyckas oftast hålla sig på en någorlunda kritisk nivå trots sin uppenbara beundran. Precis som för de flesta slutar mina insikter om Evans musik omkring hans första trio 1961, undantaget gästspelet i Sverige tillsammans med Monica Zetterlund i mitten av sextioalet. Shadwick lyckas heller inte övertyga mig att uppsöka något annat. Tyvärr. För trots att mer än två tredjedelar av boken återstår har Shadwick redan uttömt superlativen i höjd med *Sun-*

day at the Village Vanguard vilket drastiskt minskar trovärdigheten när de återkommer hundra sidor senare. Detta och att *Everything Happens To Me* kräver ett jazzhistorieintresse och en bred bevandring i grundläggande musikaliska begrepp och pianotekniker, hindrar säkert många att genom Shadwicks bok upptäcka mer av den fantastiska musik som uppstod under Evans fingrar.

Fredrik Eriksson

"Kylie – Showgirl, the Unofficial Biography"
BRYONY SUTHERLAND & LUCY ELLIS
Omnibus Press

Fördelen med en så kallad "unofficial biography" brukar vara att man kan hoppas på snaskigheter som aldrig skulle omnämnas i en förskönande officiell biografi. Hittar man då några sådana i *Kylie – Showgirl, the Unofficial Biography*? Nja. Kylie dumpar Jason Donovan för hans idol Michael Hutchence, säger att knark är kul, blir osams med Stock, Aitken & Waterman, har handbojor i handväskan och går på toaletten med Evan Dando. Men det är ju uppgifter som är väldokumenterade sedan tidigare. Och där har vi det huvudsakliga problemet. Författarna – två massproducenter av kändisbiografier enligt bokomslaget – har uppenbarligen inte gjort några egna efterforskningar eller

intervjuer utan hämtat allt från vad som tidigare skrivits om fröken Minogue. Det är dessutom tråkigt och oinspirerat skrivet.

Även som coffetable-bok för thirty-something-bögar är den ganska värdelös eftersom man snålat när man köpt in bildmaterialet – som mest består av halvtrista nyhetsbyråbilder. Man saknar till exempel skivomslag, fotosessioner från modetidningar och bilder där Kylie visar rumpen på tennisplaner. Det stinker lågbudget. Och när författarna påstår att hennes djävulskt tråkiga första Deconstruction-skiva från 1994 skulle vara bättre än allt hon gjorde med Stock, Aitken & Waterman undrar man om de överhuvudtaget begriper någonting om Kylie.

Thomas Nilsson

"Painful but Fabulous – The Lives & Art of Genesis P-Orridge"
Red. NICK MAMATAS
Soft Skull Shortwave

Vad kan man säga om den engelske musikern (Throbbing Gristle, Psychic TV), konstnären och självutnämnde kulturingenjören Genesis P-Orridge, som inte redan sagts förut? "Mr Orridge prostituerar Storbritannien", skrev tidningen *The Sun* i en av sina ledare 1976. "Om det här är konst, Gud hjälpe oss", skrev London Eve-

ning News. Och vad kan möjligen finnas att tillägga när till och med den beryktade sektledaren och massmördaren Charles Manson utgår från att mannen i fråga är efterbliven? Nåja, fullt så entonigt ljuder kanske inte omdömena – flera erkända och på sin tid själva ifrågasatta konstnärer och kulturpersonligheter, bland dem William Burroughs och Timothy Leary, kommer mer än gärna till hans undsättning. Detsamma gäller förlaget Soft Skull Shortwave och deras bok *Painful but Fabulous – The Lives & Art of Genesis P-Orridge*, en 200 sidor, varav 80 i färg, lång exposé över konstnären och hans konstnärskap.

Vem eller vad Genesis P-Orridge är, det är frågan som bland andra den stockholmsbaserade journalisten Carl Abrahamsson tar sig an. Tja, han föddes 1950 som Neil Megson men inledde redan som 15-åring experimenten med den fiktiva konstnärskarikatyren P-Orridge. Sedan dess har han med utgångspunkt i klipp- och klistra-estetiken – en slags prototyp till sampling – skapat litteratur, konst och musik som står i lika stor skuld till Marquis de Sade och Aleister Crowley, som till Burroughs och Bryon Gysin. Tyvärr är *Painful but Fabulous*, hur fascinerande P-Orridge än må vara, stundom svårsmält läsning även för den mest ihärdige slukare av engelskspråkig litteratur. Ibland blir den till och med lite tjatig med ständiga insinuationer om vilken världsomvälvande visionär P-Orridge är. Bilden som målas upp är istället den av en uppriktigt hängiven och provocerande konstnär som övergivit hela sin identitet för att bli ett alltjämt fortlöpande konstverk – ömsom äcklande, ömsom förtjusande, aldrig sämre än fascinerande. "Nothing grabs your attention quite like flesh and buttplugs", sammanfattar skribenten Bengala. "And that's still not what the work is about."

Dan Andersson

DVD

"All Around the World"
SAMANTHA FOX
XIII BIS/Border

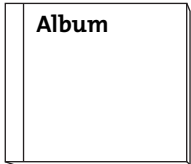
Samantha Fox försöker två årtionden, eller snarare ett årtusende, efter sina glansdagar blåsa liv i sin artistkarriär med hjälp av stompig eurodisco (finns den längre?), glittriga videor och sina stora bröst – allt presenterat så där lagom taffligt och "chosefritt". Ett bildarkiv finns också med, där Sam glatt poserar med sängkamarblick och faktiskt känns det hela lite kul; det är ju så harmlöst. Lodontösen är ju egentligen inte speciellt sexig.

Den entimmeslånga bakom-scenerna-filmen innehåller intervjuer om nya plattan, semidokumentära klipp från olika länder och situationer där Sam berättar om sin modell-, skådis- och sångarkarriär och sina drömmar. Dessutom tillkommer diverse material som fansen förmodas vara intresserade av (typ bilder på behåar och minimala scenkläder).

Men i första hand visas Sam upp som en gladlynt tjej med en seriös (och påklädd) sida. Och visst är det kul att följa denna helt vanliga tjej till Bollywood, Skottland och Sovjet. Men jag kommer faktiskt inte ihåg någon enda av hennes hits.

Gary Andersson

Svensk musik står sig väl. På dussinet utländska skivsläpp sticker alltid ett par inhemska akter fram näsan. Det är ingen vild gissning att en stor del av hösten kommer att stavas HÅKAN. Men svensk musik i övrigt mår också väldigt bra. Mando Diao hade förvarnat, Ison & Fille är inte heller överraskande i sin briljans och snart släpps nya LoopTroop.

Björn Magnusson/skivredaktör

RYAN ADAMS

"Demolition"

Lost Highway/Universal

Han är minst sagt produktiv. Under förra året spelade den förne Whiskeytown-sångaren in mängder av låtar mellan turnéerna och ville ge ut rubbet, en handfull plattor, i en box. Tack och lov blev det inte så. Förmodligen hade inte ens den största fanatikern i världen orkat med såpass mycket material.

Istället plockade Adams ut 13 låtar som här presenteras under namnet *Demolition*. En högst varierad blandning som går från finstämda ballader till rockigare spår. De flesta inspelade med olika musiker där steelgitarristen Bucky Baxter får utmärka sig mest.

Albumet lever självfallet inte upp till förväntningarna efter den hypade och hyllade *Gold* från förra året men innehåller dock ett och annat guldorn. Som singellåten *Nuclear* och *Tennessee Sucks* och framför allt *Gimme a Sign*. Ryan Adams har med andra ord inte skapat något mästerverk men har gjort en hyfsad men ganska spretig platta. En slags provkarta på sin egen mångsidighet.

Robert Lagerström

AWA MANNEH

"Sounds Like Me"

Sony

"Can I get a witness?" frågade Awa Manneh på magnifika sommarsingeln *Behind Schedule*. Det är klart att hon kan få ett vittne. Och allt annat hon pekar på också. Awa är bara 20 år men redan någonting som liknar en svensk souldrottning och hennes album är nästan lite för bra för att vara ett debutalbum från en ung svensk soul-sångerska som dessutom skrivit och producerat det mesta av materialet helt på egen hand. Från inledande Mary J Blige-hiphopsouliga *Hip Hop Ballad* till avslutande vackra *Crash and Burn* är *Sounds Like Me* en skiva som övertygar och inger stora förhoppningar – och när kände du senast så för en svensk soulartist?

Awa Manneh förtjänar så mycket mer än att bara bli höstens självklara mediadarling.

Thomas Nilson

BECK

"Sea Change"

Geffen/Universal

Inte för att jag vet vad jag väntade mig av Beck Hansen denna gång, men inte var det *Sea Change*. Låtarna är nedtonade i attityd men högeligen orkestrerade, även när Beck nästan

är ensam med en akustisk gitarr anar man bandet och ett större sammanhang.

Sea Change verkar vara en skiva som Beck inte ville slarva bort genom att vara en nonchalant och hipp popartist. Låtarna ska enligt uppgift behandla upprottet med en mångårig flickvän, och detta betyder att Beck är villig att tråda fram som en mer mogen artist som dessutom låter rösten dra ett större lass. Problemet är dock att många av låtarna är trötta. Inledande *The Golden Age* är visserligen en riktig pärla innehållande mycket längtan och saknad som ljudmässigt dras framåt av försiktiga klaviaturer och ett mäktigt men stilla eko ovanför melodin. Men efter den gaspar jag alldeles för ofta. Beck sitter och klagar över att han är på väg ingestans fort, och jag gaspar igen. Tempot är siraps-segt och överraskningarna, eller stunderna av inspiration, i princip obefintliga. Melodierna är dessutom borta. Och hans röst låter ofta slirig på ett dåligt sätt. Jag kan hela tiden identifiera saker som fattas eller brister, men inte sänt jag uppskattar. Ingenting återstår förutom en tunn dimma över nejden i form av svävande stråkar.

Sea Change är en singer/songwriter-platta som inte när ända fram. Den står och stampar, och det hade jag inte väntat mig av Beck. Jag trodde nog han skulle lyckas med allt han tog sig för. Men nästa platta gissar jag blir annorlunda, förhoppningsvis har han lagat sitt brustna hjärta.

Gary Andersson

BLACK HEART PROCESSION

"Amore del Tropic"

Touch & Go/Border

Det är lätt att avfärda Black Heart ProceSSION som ännu en i raden av americana-artister som simmar i samma grumliga vatten som Smog och Will Oldham. Jag har tydligen tidigare mis-sat poängen, för BHP försöker faktiskt krydda mer med soul än med country. I varje fall vad den vita medelklassen skulle kalla för soul, åt det hållet som Lambchop stundom har pysslat med. Liksom lammkotletterna trasslar de oftast in sig i folkmusikromantik och visa men kan då och då stanna till i Tindersticks svettiga barer.

Amore del Tropic är en smält förvirrad blandning ironi och kärlek, pompöst och smakfullt, fullproppad med musikaliska såväl som textliga klichéer men på ett inte alls otrevligt sätt. Det bästa spåret på skivan, inledande *The End of Love*, säger med sina sju sekunder mer om brustna hjärtan än de resterande 55 minu-

terna. Att bli snopen. Genialt, tills man faktiskt inser att det är slutet av deras egen *A Cry for Love*. Även deras sympatiska drag av tysk dekadens i *The Waiter #4* muntrar upp och blåser fart i tryckarna. Det är först när de överger öken till förmån för Detroit- eller Memphis-ballader som det blir löjligt och platt. Å andra sidan dominerar unkenheten i genren så totalt att *Amore Del Tropic* ändå fräschar upp stämningen åtskilligt.

Fredrik Eriksson

BLINDSIDE

"Silence"

Three Points/Warner

Trots att stockholmsbandet Blindside fått stryk i pingis av P.O.D. i deras video till *Boom* har de mycket att tacka sina vänner för. Via dem mötte Blindside producenten Howard Benson och det är på grund av Howard som deras tredje skiva *Silence* låter som den gör. Det är jag tacksam för.

Sångaren Christian har utvecklat rösten och lämnat det pubertala kraxandet bakom sig. Musikmässigt har de tagit steget ur torktumla-ren och borstat av sig allt ludd. *Silence* känns renare och rakare än tidigare material. Mjuka sing-a-long-refränger varvas med ösig bankahuvudet-i-väggen-rock. Detta visar första singeln *Pitful* och *Caught a Glimpse* som tillsammans med *Sleepwalking* är givna etermedium-marodörer.

Bäst är titelspåret. En vemodig ballad med pulserande hjärtljud som blandas med en röst fylld av smärta. Jag vill gråta och skrika men istället sitter jag och ler fångt. Kanon!

Detta är början på något nytt för det kristna bandet Blindside med både USA-lansering och nytt skivbolag. Jag tänker göra precis som P.O.D. – haka på och njuta.

Susanne Pettersson

CABARET VOLTAIRE

"The Original Sound of Sheffield '78/'82 – Best of Cabaret Voltaire"

Mute/Playground

Det var nästan 20 år sedan jag senast lyssnade på Cabaret Voltaire. Tyckte om album som *Mix Up* och *Red Mecca* men tröttnade när bandet gick över till mer dansorienterad musik.

Långt dessförinnan var det dock mer avantgarde som gällde. Redan 1973 slog Richard H Kirk, Chris Watson och Stephen Mallinder sina påsar ihop för att göra experimentell och improviserad musik med hjälp av inspelade ljud och traditionella rockinstrument. Men det skulle dröja innan bandet skulle dokumentera sig på vinyl.

Det här samlingsalbumet koncentrerar sig på trions första år som skivartister och innehåller bland annat klassiker som *Do the Mussolini*, *Nag Nag Nag* och *Spread the Virus*. Förvisso känns en del av materialet bara intressant av nostalgiska skäl men de flesta spåren visar faktiskt hög klass och påminner om att Englands första industrirockband en gång i tiden var riktigt nyskapande. Och dessutom förebilder för andra artister. Det är inte utan att jag får lust att köpa gruppens gamla album igen.

Robert Lagerström

CASSIUS

"Au Rêve"

Virgin

Okej, här kommer ännu en houseplatta från Frankrike och jag tänker "vem behöver det är 2002?". Döm då av min förvåning när *Au Rêve* visar sig vara en riktig pralinask med både hip-hop-, soul-, rockflum- och electroinnehåll.

När duon för tre år sedan släppte plattan 1999 innehöll den ett par riktigt sköna dans-

stänkare. Djupt gung men mest beats och bas-slingor. Sedan dess har en hel del hänt, bland annat presenterade landsmännen i Daft Punk sin fantastiska (men smält hysteriska) rymd-platta *Discovery*, men *Au Rêve* är en mycket mer organisk – och därmed levande – platta. Tempot skiftar mellan spåren och ger ett sansat intryck, duon har försökt åstadkomma låtar istället för utdragna musiksjok. Det är omväxlande introspektivt och dansgolvsexpressivt. Och visst är det charmigt, framförallt om man gillar flummig musik. Och jag tar tillbaka det där om att *Au Rêve* skulle vara en houseplatta, den är så mycket mer än så.

Gary Andersson

MANU CHAO

"Radio Bamba Sound System"

Virgin

Förutom att Manu Chao släppt två soloalbum som fått rejäl och välförtjänt framgång, har han turnerat världen över i imponerande omfattning. Och att höra om dessa spelningar har gett en känsla av att vara en partysugen kille utan inbjudan till festen med stort F, vilket ju i och för sig är sant. Men som en liten tröst för oss som fortfarande suktar efter fest, finns nu en liveplatta från det missade partyt, inspelad under två kvällar i Paris.

Det är intensivt, det är drag och det är en hisnande upplevelse att lyssna till, man vågar nästan inte tänka på hur det vore att se det hela live. Visserligen blir 29 låtar och drygt 60 minuters speltid lite väl mycket utan pauser mellan låtarna, men när man inser att det var precis så dessa spelningar gick till ger det säkert ett rättvisande och än mer imponerande intryck – alla låtar infogade i varandra, utan pauser eller mellansnack. Men visst blir det lite påfrestande ibland, speciellt när gamla Mano Negra-låtar infogas i setet. Visserligen gamla favoriter och bra låtar, men det blir gärna lite väl hysteriskt i *Mala Vida* och *King Kong Five*, lite väl mycket i gränslandet mellan intensiv punk och slarvig salsa. Men allt vägs upp av hela den andra omgivningen: den luftiga versionen av *Clandestino*, att man gömmer undan *Bongo Bong* som en bisats mellan två andra låtar, det enkla men oemotståndliga svänget i *Rumba de Barcelona*.

Överhuvudtaget känns *Radio Bamba Sound System* som ett långt potpurri där man gång efter annan hajar till och undrar "vad var det där?", och inser att det finns så många små subtila melodier och musikaliska referenser som bara smygs in i och mellan låtar. *Radio Bamba Sound System* är egentligen det enda som behövs för ett party med kvalitet, oavsett om man har fest eller inte.

Magnus Sjöberg

COH

"Mask of Birth"

Mego/Target

Det är lite som att befinna sig inuti en stor och hotfull dator från någon gammal science fiction-film. Elektroniska urladdningar pulserar i intrikata mönster. Närbild på rutiga paneler med slumpvis blinkande dioder. Men när man lyssnar på *Mask of Birth* känns inte lampornas blinkande så slumpmässigt längre. Det rör sig om abstrakt men rytmiskt elektronisk musik. Med betoning på "elektronisk".

Stockholmsbon Coh eller Ivan Pavlov, från Ryssland ursprungligen, gav ut LP:n *Mask of Birth* redan 1999. Nu, tre år senare, kommer den remastrad på CD med två bonusspår. Och den känns fortfarande ny och spännande. Ett album som låter allt annat än kliché.

Henrik Strömberg

T-MODEL FORD

"Bad Man"

Fat Possum/MNW

Gamle skojfriske överlevaren T-Model Ford fortsätter göra det han kan allra bäst: Mississippi-blues där skohälarna stampas i det skrangliga verandagolvet så att whiskeyflaskan dansar. Musiken på denna hans fjärde platta svänger och är rå som nybruten sten, historierna T-Model berättar lämpar sig såväl som samtalsämnen på humanistiska studentcaféer som på lokala juke jointen – T-Model är ju både underhållare och samhällsobservatör. Så det är lätt att gilla honom och hans musik.

Tillsammans med parhästen Spam på trummor täljer T-Model här fram tio spår ur träsbluesens timmerbräte, tio spår som stånkar och pustar, som med sin repetitiva karaktär nästan får hypnotisk effekt. *Somebody's Knockin'* är hypnotisk, avslutande

Sallie Mae är hypnotisk och *Let the Church Roll On* är en hypnotiskt fin blandning av blues och gospel.

Bad Man är en platta som får mig att omväxlande le och reflektera. På grund av den längtar jag efter att lyssna på uteslutande musik med den här typen av rotkänsla. Men tyvärr släpps det inte så många såna skivor på 2000-talet. Tur att T-Model inte lämnat oss ännu.

Gary Andersson

Album

CINEMA RECORDED MUSIC LIBRARY
"Before the Dark"

Domino/MNW

Bakom det mystiska namnet döljer sig två unga killar från Glasgow som gör instrumental musik som känns som om man befinner sig i en film. Duons ena hälft, Gregor Reid, har tidigare producerat och programmerat för Belle & Sebastian och The Pastels. Själva säger de att albumet ingalunda försöker vara soundtracket till en imaginär film (som man gärna vill tro). Men alla spåren på albumet är skrivna för att bilda en enhet. Varje låt ska uttrycka sin egen känsla. Med detta tycker jag att de har lyckats bra. *Before the Dark* är fyllt av samlingar från soundtrack, gamla hederliga synthesizers, jazz-toner och suggestiva toner. Det smälter ihop till en organisk massa. Samtidigt känns det ibland befriande likt easy listening. Fast musiken i sin helhet passar betydligt bättre på en mörk källar-klubb än till ett cocktailparty.

Det är svårt att plocka ut ett spår ur helheten men ska man nämna något så är det skivans första spår, det vackra pianobaserade titelspåret som gjort för en David Lynch-film.

Moa Eriksson

DAVID LINDH & HAIL MARYS
"You Gotta Fight for Your Right to Feel Allright"
Riot/S56

Gitaristen från Yvonne har gjort en riktigt spännande solodebut. Till sin hjälp har han Hail Marys som består av brorsan Rikard Lindh, före detta Yvonnebasisten Claes Boklund, före detta Teddybears-trummisen Glenn Sundell och Yvannes roadie Patsy Johansson.

Om Yvonne inspireras av 80-talets mörka synthvåg influeras David Lindh av 70-talets punkvåg. Eller Johnny Thunders om man så vill. Davids röst passar utmärkt till den skramliga kostymen. Skivsläppet kommer också i perfekt tid. Gillar du Stooges, Clash, Velvet Underground, band från den nya amerikanska vågen, The Plan och Teenage Idols, kommer du gilla den här. *Strangers Pass Your Way, Chatbox* och *Heartattack* är riktiga guldgruv, medan *Glad I Found You* är Davids egna *Sweet Jane*. Jag är imponerad.

Annica Henriksson

DEATH IN VEGAS
"Scorpio Rising"
BMG

Scorpio Rising är yta och tomhet – en skინande polerad hård meningslöshet. Den våldför sig på all form av äkthet. Den misshandlar, ljugar och frossar i intetsägande. Samtliga medverkande står nakna, sorgligt blottade, medan Richard Fearless och Tim Holmes hänskrattar och ännu en gång onanerar sjuklig sperma över sitt mixerbord.

Redan i inledande *Leather*, som i sina bästa stunder kunde varit hämtad från något okänt U2/Eno-stadiumprojekt, förstår jag att något är fel. För även om det är platt kan det ha gjorts med goda intentioner. Death In Vegas är banala, det är sant. När det ska vara drömskt spår de på med de mest uttjatade av ALLA klichéer. Garagerock, punk och psykedelia är något de kan skaffa pluggar för. Det kunde varit roligt i sin absurda klumpighet. Typ, fingertoppskänsla, vad är det? Men här är det handen som sliter ut hjärtan med blodet fortfarande pumpande, genomfört med kirurgisk kylighet. Och när Hope Sandoval brutalt våldtas i *Killing Smile* slår det mig att detta inte kan vara oskyldigt. För något så smaklöst som denna pastisch får man leta efter. En banjo är country – de använder tre. Miss Sandovals text blir meningslös när de draperar den i plast och porr.

Jag använder för svaga ord.

Det är åckligt. Jag vill aldrig mer ta i det. Det ett stycke ruttet kött som fastnat i svaljet. Liam Gallagher kan straffknulas, det är han värd. Men resten? Dot Allison och Paul Weller – ska de behöva stå ihopklämda med en indisk stråkorkester och bara ta emot? När meningslösheter blåser upp sig till sådana här groteska proportioner räcker ofta en välplacerad synål för att punktera illusionen. Men *Scorpio Rising* ömsar bara skinn till något mycket allvarligare: barnporr är acceptabelt och alla barn ska knulas hårt och skoningslöst och alla gamla och alla oskyldiga också. Bara de som är tommast, mest ointresserade, vinner. De får en pokal full av bajs att äta.

Det är verkligen inte roligt längre. Death In Vegas och *Scorpio Rising* visar att nutiden ser svartare ut än väntat. Ingenting ska längre vara heligt eller ha någon som helst form av innebörd. Detta är pedofili, fontanellsex – det är det mest vidriga, cyniska ställningstagandet hittills. Bränn skiten. Varför talar de inte om sanningen för oss? Det är bara ett smaklöst skämt.

Fredrik Eriksson

DIVERCIA

Modus Operandi
Hammerheart/Border

Så otroligt suggestivt! Före detta Lost in Twilight kallar sig numer Divercia. Finländarna gör otroligt snygg musik i stil med de bästa black metalbanden i Norge, allt under uppsikt av Nightwishes Mika Jussila. Han har rattat hem skivan över mörka vatten till en fristad för band som skapar trender.

Den fantastiska kontrasten mellan musiken och Jyri Aarnivas sång gör den här plattan gravt spännande och djupsinnig. Jyri låter, eh, som om han greppar mikrofonen med bara finger-spetsarna, med lilfingret rikemansaktigt rakt upp i luften. Liksom, typ, han gick in i fel replokal vid provsjungningen. Men det lät så rakt i solar plexus att han fick jobbet. Så måste det gått till!

Fuckski Boomfunk MC, det här är Finlands bästa band. Vill Jessica Folcker ha cred ska hon refränga för de här boyzen.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER
"Nordic Lounge"
DNM

Ett soundtrack till den nordiskt svala designen som regerar i tidningar som Wallpaper. Omslaget är minimalistiskt återhållet i vitt, med en blond modell i (såklart) vit skjorta.

Musiken låter också mestadels minimalistisk och skön. Norden visar helt enkelt upp sin allra coolaste sida. Det är en utmärkt samling nu-jazz, lounge, broken-beats och deep house. Bäst av allt är Luomos gamla goding *Tessio* och Hirds *Keep You Hird* (som släpps här för första gången). Nykomlingen Plej från Göteborg imponerar också med sin djupa house i *Evum*. Däremot har jag svårt för de två spår på skivan som är bossainfluerade. Bossa känns ganska uttjatat och trist i loungesammanhang. Dags att dra vidare ut i världen efter fräscha intryck!

Men på det hela taget är det en utmärkt samling skön musik. Lite trist är väl att vissa spår har ett par år på nacken. Nuspirtit Helsinki och Sunday Brunch bidrar till exempel med bra, men tre år gamla, låtar.

Mats Almegård

DUNGEN
"Stadsvandringar"
Virgin

Gustav Ejstes, som till en spelman, växte upp i den lilla byn Lanna i Västergötland men flyttade i tonåren till Stockholm och blev hiphoppare.

Men när han återvände till sin mors bondgård i Småland varvade han komjolkningen med att spela in musik. Resultatet blev popmusik med starka inslag av svensk vis- och folkton. Trots att musikgenren är relativt ovanlig i Sverige så känns Dungens musik förvånansvärt förutsägbär. Ljudbilden drar åt det där lite typiskt studio-musikeraktiga. Budskapet i texterna är ofta "lämna stan och dra ut på landet". Centerpartiet jublar: Stämningen är ganska lättsam och hoppfull och det mystiska skimmer som brukar karaktärisera folkrock infinner sig mest i de instrumentala partierna. Men en bra poplåt kan som bekant övervinna det mesta och det finns ett helt gäng sådana på *Stadsvandringar*. Pugh Rogefeldt-aktiga *Stockholm* är en sådan, *Solen stiger upp* är en annan. Men när precis allt klaffar som på svängiga *Fest* och den tunga *Vem vaktar lejonen* är Dungen precis den artist jag har saknat på den svenska popscenen. Trots invändningarna så är *Stadsvandringar* en klar ljusglimt i höstmörkret.

Jonas Elgemark

NICOLAI DUNGER
"Tranquil Isolation"
Virgin

Redan titeln antyder den lantliga stämning som kännetecknar *Tranquil Isolation*. Och öppningen med den lätt bluesiga *Last Night I Dreamt of Mississippi* är ordentligt bra. Det håller riktningen hyggligt i ett par låtar till, men sedan händer något. Musiken tappar fart, och melodier som egentligen är bra trånjs ut och nästan löses upp. Visserligen är den här bättre än *Sweat Her Kiss*, den flegmatiska avslutningen på Dungers vinyltrilogi. Men innan skivan är slut har den ändå förlorat sig i en allmän orkeslöshet.

Det gör mig ont att säga det, men efter *This Cloud is Learning*, *Soul Rush* och den intensiva *Blind Blemished Blues* verkar Nicolai Dungen tappat fokus.

Peter Sjöblom

DUST
"A Dirt Track Odyssey"
Bar de Lune/Playground

Efter fruktlösa sökningar på internet och ett telefonsamtal till svenska distributören vet jag bara två saker. Att Dust är en trio från London och att Ninja Tunes Chris Bowden har mixat om singelbaksidan *I'll Take You There*. Lite synd eftersom *A Dirt Track Odyssey* är ett lyckat debutalbum. För Dust blandar friskt mellan genrer och har fått till en utsökt popproduktion med ett ganska egensinnigt sound. Låt vara att jag kanske kommer att tröttna men just nu gillar jag verkligen den överlastade ljudbilden, de förvrängda Beatles-harmonierna, filmmusikkänslan och den ödsligt slölunkande finstämdheten.

Robert Lagerström

STEVE EARLE
"Jerusalem"
Epic/Sony

Säg Steve Earle i Göteborg för något år sedan. Blev alldeles knockad av hans version av Nirvanas *Breed*. Där han fullkomligen kör över låten med ångvält för att i samma gitarrundgång väcka nytt liv i den. Lika självklart som när Doktor Frankenstein skapade sitt monster.

Det som tilltalar mig mest med Steve Earle är att han är så oförutsägbär och innovativ. På *Jerusalem* är det en lägmäld ton han slår an rent musikaliskt. Textmässigt är det allvarligt. Han orsakade ramaskri hemma i USA när skivan släpptes där. Låten *John Walker's Blues* handlar om den amerikanska killen som stred på talibanernas sida vid USA:s invasion av Afghanistan. Lite svårt att förstå varför när Steve Earle egentligen bara berättar John Wal-

kers historia utan att ta hans parti.

På *Jerusalem* finns det låtar med texter som är mer kontroversiella än just den: *Conspiracy Theory* och *America v. 6.0 (The Best We Can Do)* är mycket mer kritiska mot den amerikanska drömmen. *Jerusalem* kan ses som ett inlägg i den debatten eller så kan man bara ta den för ett stycke skön akustisk rock.

Per Lundberg G.B.

FC KAHUNA
"Machine Says Yes"
City Rockers/BonnierAmigo

Whoa. Acid house. Bleep. Utan förvarning en skiva med samma energi och upptäcksglädje som techno hade i början på nittioalet, men utan att gå förlorad i bakåtsträvande nostalgi. Tidiga Warp (på den tiden de hade listframgångar), Guerilla Records – allt det där låter FC Kahuna som. Men väl förankrat i nutiden.

Liksom Basement Jaxx består FC Kahuna av två engelska klubbkillar som bara vill göra härligt dansant musik. Utan att låta sig begränsas av alla mikro-genrer dagens dansmusik låser in sig i. Det känns som ett statement när FC Kahuna inleder skivan med indie-doftande låten *Fear of Guitars* – ja, vi gör house, med betyder inte att vi inte kan spela gitar. Sedan sätter de igång trummaskinen. Och de riktigt feta syntarna. Titelspåret, tillika första singeln, kryddar en annars radiovänlig låt med allt galnare ljud och förvridna breaks. Det följs av *Growler*, ett riktigt bra oldschool technospår. Därefter *Nothing is Wrong*, electroclash som faktiskt funkar. Och så vidare. *Machine Says Yes*. I ditt ansikte.

Henrik Strömberg

FOO FIGHTERS
"One By One"
Roswell/BMG

Dave Grohl tog en paus i inspelningen av skivan *One By One* för att spela trummor med Queens of the Stoneage. Under tiden fick han nya idéer och tankar kring det redan inspelade Foo Fighters-alstret och nya grunder behövde läggas på en del av låtarna.

Foo Fighters låtar har generellt varit väl-skrivna rockiga poplåtar, inlindade i finurliga gitarrslingor kompat av ösiga trummor med fräcka stopp. En känsla jag kunnat få är att allt är konstruerat för att det till varje pris ska låta så bra som möjligt. Ganska tråkigt och ibland allt för kontrollerat, professionellt och genomtänkt. Långt ifrån kaos, extas och desperation. Ungefär som Hellacopters är nu för tiden.

När jag lyssnar på *One By One* hör jag tydligt att det är Foo Fighters. Men här gör de ibland något som jag inte väntat mig och lämnar ofta sitt vanliga manér för att bland annat experimentera med massiva slamriga gitarrer och ett allmänt råare sound. Det känns som en utflykt från de trygga vägar som tidigare hållit sig på, iväg mot något mer spännande. Allt känns självständigt och kompromisslöst och här finns inte många sega transportsträckor. De flesta låtarna är starka och framförs med glöd och energi. Foo Fighters är bättre än någonsin och detta är nog den bästa skivan de gjort.

Jonathan Claesson

SAGE FRANCIS
"Personal Journals"
Anticon/Border

Inte en dag för tidigt får *Personal Journals* europeisk distribution. Snudd-på-veteranen Sage Francis är lika underjordisk och konstnärlig som de andra artisterna på Anticon. Han kör en spoken word-dikt och det finns långa berättelser om varje låt och en lång dikt i CD-boken. Men Sage Francis skiljer sig på en viktig punkt från sina kollegor. Han är nämligen en briljant rap-

Album

pare som i sina bästa stunder nästan trollbinder lyssnaren med sina personliga betraktelser.

Inledningen på *Personal Journals* är helt magnifik. Högintensiva *Crack Pipes*, *Different* och *Personal Journalist* rivs av på typ åtta minuter men är ändå mer bra musik än vad man brukar få på ett helt album. Men min absoluta favorit är *Message Sent* där Sage över en melankolisk pianoslinga briljerar med sitt flyt och en vacker text som berör. På andra halvan av plattan tappar Sage tyvärr fokus och anstränger sig lite för mycket att få plats med så många idéer som möjligt. *Personal Journals* är trots detta ett ovedersägligt bevis på hur vital och viktigt den amerikanska underground-scenen är i sina bästa stunder.

Daniel Severinsson

PETER GABRIEL

"Up"

Real World/Virgin

"Don't tell me everything's alright" sjunger Peter Gabriel på första låten *Darkness*. Han är missnöjd med hur världen ser ut, det är det genomgående temat på *Up*. Det är rätt imponerande att han kan ta tio år på sig att göra en ny pop-platta, och ändå vara ögonblickligen igenkännbar.

Ljudbilden har uppdaterats något lite, annars låter allt som vanligt. Det låter nästan mer som hans tredje eller fjärde soloalbum än de stora kommersiella framgångarna *So* och *Us*. Inte lika mycket pop, mer fokus på sånger. Han är allvarligare, och det är också så han vill framstå – låten *Burn You Up, Burn You Down* som funnits med på promo-versioner av skivan ströks i sista sekund, en låt Peter Gabriel kanske kände lät alltför lättviktig jämfört med resten av skivan. Trots det är inte *Up* en deprimerande skiva, mer verklighetsförankrad med hopp om förbättring.

Särskilt musiken andas hopp, mycket ljusa toner och låtarna tenderar byggas upp och upp mot närmast triumferande höjdpunkter. En låt som *No Way Out*, som handlar om en vän som håller på att förblöda, har ett ljudspår som säger att vännen nog överlever ändå. Peter Gabriel visar sig också ha nån slags nattsvart humor, första singeln *The Barry Williams Show* är en mörk parodi på skandalfrossande talk-showprogram som *Ricki Lake* och *Jerry Springer*, med på-pricken-låtraden "Dysfunctional excess/Is all it took for my success". *Up* handlar mycket om förhållandet mellan text och musik, och resultatet är imponerande.

Henrik Strömberg

THE HELLACOPTERS

"By the Grace of God"

Polar/Universal

En del kanske blir besvikna över att Hellacopters fortsätter med det mer slipade sound som de introducerade på förra skivan. Men här står finessen i bättre balans mot tyngden, och snyggt avvägda popharmonier som bär upp de smittsamma riffen.

Ta bara titelspåret som skulle gjort sig bra på Roky Ericksons *The Evil One*. Eller *On Time* med sina coola blaxploitationbongos i gitarrsolist. Eller *Pride* som avslutar skivan med ett utropstecken. *By the Grace of God* är en klockren träff. Det är plattan där Hellacopters blivit vuxna, i ordets allra bästa bemärkelse.

Peter Sjöblom

IKARA COLT

"Chat and Business"

Fantastic Plastic/MNW

Den frenetiska sluggerrock med tillhörande livsstil som de gamla punkarna levererade för cirka 30 år sedan har på 2000-talet tolkats om och förvandlats av slynglar med gitarr i hand från

både USA och Europa (inte minst Sverige) till vår tids rebelliska rockmusik. Ikara Colt är med i rörelsen. De sparkar fram postpunk via loja handrörelser och snygga kläder. Och det funkar.

I sin attack är dessa londonbor amerikanska, jag känner exempelvis stor släktskap med *At the Drive-In*. De lyckas framförallt i spår som *One Note*, *Rudd*, *Pop Group*, *Here We Go Again* och *Sink Venice* skapa total farthysteri som till och med stillasittande yuppies i förorten kan ana – jag är övertygad om att de på ren känsla stänger fönsterluckorna och ser till så att deras barn inte vaknat av larmet från stan. Dessutom visar en av plattans bästa låtar, funkiga *May B 1 Day*, en mer nyanserad och hemlig sida av frontalkrocken som Ikara Colt utgör. Kort sagt: *Chat and Business* kan och bör vara din osynlige vän i storstadssjungen, ända tills solen kommer upp igen.

Gary Andersson

ISON & FILLE

"Vår sida av stan"

Hemmalaget/V2

Det är en sak jag kommer ihåg extra tydligt från när jag intervjuade Ison & Fille för snart ett år sedan. När jag frågade om de trodde på kommersiell framgång svarade Ison lugnt att det kommer om det går som det borde. Inte "om Gud vill" eller "om vi har tur" utan bara om allt går som det borde. Då lät det väldigt självsäkert, men efter detta har de på rekordtid gått från att skriva om att själva vilja bli upphookade på gästlistan (*Highwon Style*) till att klaga på hur jobbigt det är när alla vill rida på deras framgångsvåg (*Ring mig sen*).

Hypen som föregått *Vår sida av stan* skulle säkert ge de flesta albumdebutanter prestationsångest, men tydligen inte Ison & Fille. De öppnar hårt med *Ni har inte sett nåt än* och visar direkt att de klarar att variera sig trots att de kör samma stil som tidigare. Masse har producerat större delen av plattan och han lyckas hålla hög klass fast han släppt ifrån sig väldigt mycket beats på sistone. Ändå är det kul när nyare namn som Mack och Can "Stress" Canatan varierar ljudbilden lite. Bästa beatet är Lucci a.k.a. Pato Malo & First Borns feta bounce till Isons sololåt *Ljus kamera* (*Ruggiga typer*). Dessutom känns bra musik mest som en bonus när Ison & Fille rappar.

Ison använder det svenska språket som om det är lego han kan plocka isär och sätta ihop precis som han vill medan Filles ord bränner sig fast i hjärnbarken när han i *Borta bra men hemma bäst* berättar hur mycket han älskar Värberg. Någon enstaka gång blir det nödrim eller jobbiga upprepningar men det understryker bara att det här inte är beräknande utan direkt från hjärtat. Utan att ta till överord kan jag säga att gillar man inte *På vår sida av stan* så gillar man fan inte svensk hiphop.

Daniel Severinsson

J MASCIS & THE FOG

"Free So Free"

City Slang/Virgin

När gitarrguden tillika alternativikonen J Mascis 1997 skakade av sig pseudonymen Dinosaur Jr var det inte fråga om något avståndstagande från den storslagna ryggmärgsrock han skapat över 14 år. Namnet/bandet hade "Just kinda... run it's course", som han själv uttryckte det.

Första plattan med *The Fog*, *More Light*, stod fast med fötterna brett isär på samma mark Dinosaur Jr mutar in, någonstans mittmellan *The Stooges* envisa riffande och Neil Youngs osvikliga känsla för enkla men förödande effektiva melodier. Detsamma gäller *Free So Free*. Samma kittling i maggropen infinier sig

när Mascis sträcker sig efter de där höga falsettonerna han aldrig riktigt når, samma rysning löper längs ryggen tills nackhåren ställer sig varje gång han närmar sig ett gitarrsolo. Det är fråga om primal rockmusik utan ens en ambition till förnyelse – och sådan blir det sällan bättre än det här.

Dan Andersson

JOGI

"Jogi"

Swing-a-ling/MNW

Först ett klargörande: Sveriges näst största musiktidning som nyss trodde att Pst/Q säger att han och Supreme är "mot varenda jävla neger" hävdar nu i en recension av Jogi att han på en singel kallar Ken för battyboy. Samma sak skrev Aftonbladet men lyssnar man på *Paparazzi* hör man att Jogi pratar om Barbados och inte Ken. Nog om detta.

Jogi har ju faktiskt släppt ett album. Plattan rivstartar med gamla favoriten *J-O-G-I* och fortsätter med radiotillvänjda *Din hund* med ADL. Sedan kommer klubbiga *Hela huset gungar* med beat av Breakmecanix. Efter detta följer preventivmedelshyllningen *Preventia* och kärlekslåten *Du har allt*. Varierade lätteman alltså, och det är inte bara när det gäller texterna som Jogi blandar friskt.

Musikaliskt finns de flesta genrer mellan ragga och sötreggae representerade på skivan. Den sammanhållande faktorn är Göteborgsaccenten och den lättsamma hållningen till även de allvarligare ämnena. Det är också lite här det brister. Det blir ingen riktig nerv utan mest bara trevligt att lyssna på *Jogi*. Undantaget är hårda *Vilken väg* där Jogi lägger lite tyngd bakom orden.

Daniel Severinsson

KOMPUTER

"Market Led"

Mute/Playground

En skiva som låter betydligt intressantare när man vet bakgrundshistorien. Killarna i Komputer, som helt lämnat sina Kraftwerk-emulerande dagar bakom sig, har hittat ljuden till plattan på sin arbetsplats, loppmarknaden i Spitalfields, London. De har samplat både omgivningsljud på plats och från de vinylskivor de hittat på golvet efter att marknaden stängt, mikroskopiska samplingar från till exempel tomrummet mellan

vers och refräng i en gammal hit från 70-talet. Så idén är bra – men hur låter det? Inte illa, men kanske inte heller så originellt som man kunde hoppats. Jag som hört min beskärda del clicks+cuts, glitch, microhouse eller vad man nu vill kalla det, känner mig inte direkt övervågigad. *Market Led* har definitivt sina ljusa stunder, härligt industriella *Kompaktor* till exempel, men också mycket fyllnadsmaterial.

Henrik Strömberg

MANDO DIAO

"Bring 'em In"

Capitol

Allvarligt talat. Jag kan inte säga det enklare än så här: Å-R-E-T-S B-Å-S-T-A P-L-A-T-T-A kommer från fem killar med rötterna i Borlänge. Jepp! Det kan inte bli bättre än det här. *Sheep-dog* låter som Broder Daniel 1967, fast bättre. *Sweet Ride* är grym. *Motown Blood* är jag beredd att dö för. "I've got it, the blues, man..." *Mr Moon* är årets bästa singel. *The Band* är lysande. *To China with Love* är imponerande. *Paralyzed* blir jag verkligen paralyserad av. *P.U.S.A.* är fantastisk. *Little Boy Jr* låter som tidiga Beatles. *Lady* är som om Eric Burdon sjöng i Artwoods. *Bring 'em In* rockar fett – usch vilket fult uttryck - och *Lauren's Cathedral* är vacker. Behöver jag säga mer? Knappast. Spring och köp nu!!!

Annica Henriksson

MALCOLM MIDDLETON

"5:14 Fluoxetine Seagull Alcohol John Nicotine"

Chemikal Underground/Border

Okej, ett erkännande. Jag blir alltid lite till mig i trasorna när folk har skotsk dialekt. När de *sjunger* på skotska – ännu bättre. Och förutom det mörka och bittra i Arab Straps musik var det just det skotska uttalet jag föll för. Mitt första möte med Arab Strap blev *Here We Go & Trippy*, en fantastisk tiotummare som spelades om och om igen på Xfm i London. Det var 1998. Några album senare släpper den ena halvan av Arab Strap en soloplatte. Malcolm Middleton har nyligen turnerat med Kristofer Åström. Och ja, det är samma sinnestämning de fördelar. Och det är riktigt bra. Det är vackert och deprimerande. Perfekt för mörka, kalla höstkvällar ensam i lägenheten, när det enda sällskapet man har är några tjeckiska folköl och ett paket cigg. Gärna en lördagskväll, när ens vänner är

MCALMONT & BUTLER

"Bring it Back"

Capitol

När allt tog slut 1995 var det nog knappt någon som vågade hoppas på en uppföljning. Efter mindre än ett år, två singlar och ett album med överlevit studiomaterial av varierande kvalitet avslutade sångaren David McAlmont och tidigare Suede-gitarristen Bernard Butler sitt samarbete med sura miner och bittra kommentarer. Varför de nu, sju år senare, hittat tillbaka till varandra är något av ett mysterium. Kanske kom de på att de behöver varandra – ingen av dem har kunnat leva upp till nivån som sattes i och med de soulsoftande poppärlorna *Yes* och *You do*. Åtminstone inte innan *Falling*, första singeln från duos återföreningsalbum *Bring it Back*.

Den här gången är till och med kastanjetterna med för att ytterligare understryka hur väl de kan sin Phil Spector, Wall of Sound och flickgrupper som The Crystals

och The Ronettes. Och även om resterande nio låtar sällan når samma höjder, med undantag för skönt gospelsouliga *Can We Make it*, kan man inte låta bli att förundras över den kvalitet som ändå löper genom skivans 44 minuter. Eller, för den delen, annat än charmas när McAlmont återigen bevisar att han är ungefär lika mycket soul som Diana Ross – och minst lika mycket diva. Hur länge varar det den här gången? Vem vet. Men nu vågar man i alla fall hoppas.

Dan Andersson

Visst är hösten en vemodig period färgad av död och föruttnelse. Ändå går det förhoppningsvis att undvika gitarren. Ni dystra män med tunga sinnen och visackord, lägg ner ett tag! Denna utpost var tänkt att fånga upp och trumpeteta för världen det bästa av vad underjorden bjuder. Inte vara en sammetsdivan att ligga och kasta upp ynkliga öden på. Bilda ett band istället, det är mycket trevligt ska ni märka.

Jag uppmärksammade **Ebon Tale** redan i somras på Grooves nätupplaga. Trots att det inte har förlutit många månader sedan dess bestämmer jag mig raskt att kasta lite ljus på denna strålände powertrio ännu en gång. Kanske för att det är så svårt att inte famna PJ Harvey/Patty Smith-skramlet. Kanske för att de till och med på denna live-upptagning klarar av att låta spännande och säregna. Kanske för att för att jag då skrev fel adress.

Ett annat bekant ansikte är **Willing To Run**. Precis som sviten *The Year of the Dragon* för ett år sedan rör sig *Personals* runt någonstans i Pere Ubus skruvade värld med en befriande stor del taflighet i stil med The Nykels. Jag anar ett steg närmare konceptuell symfonirock vilket känns fullkomligt rätt. Helt klart ett av det här landets bästa band.

Det finns tydligen en livaktig scen i Sverige för stillsam emocore. **Heartattacks** ligger absolut i topp i den introverta samlingen. Lagom klurigt och med en fantastiskt energisk sångare, dessutom ett sinne för att arrangera vackra mattor av strängar. Att lyckas göra hård musik på allvar är nog det svåraste som finns men Heartattacks lyckas, trots bandnamnet, undvika genrens vanligaste återvändsgränder.

Vilket öskt leder oss till omgångens rock of the top: **Korea**. Jag må vara en lo-fi-älskare in i själen men det krävs ändå mer än en kassettporta och en distad bas för att sätta mitt hjärta i glöd. Korea har det plus en massa annat: fulländad estetik och fantastiska poplåtar. Genomtänkt utan att kännas sökt eller förlora i charm och spontanitet. Inte heller hukar de under det amerikanska arvet utan har hittat ett eget och högst personligt stök som alla ska älska. Kalasbra sa Bull.

Det är sällan Joy Division och depprockflirtar fungerar så bra, men **The Kid** har fullständig koll på läget. De lyckas på två låtar knocka mig fullständigt med elektronisk stilsäkerhet och att få jobbiga influenser att dofta fräscht och gott. Nog har det med att The Kid kan konsten att göra låtar och inte bara posera i kräskjorta. Det är fart, fläkt och varma New Order-basar som lyfter allt till himlen. Helt klart singelklass nu!

Björns Vänner har den fina smaken att göra samtidsprogg på hederlig skånska. De draperar det hela i mysigt akustiskt stök inte långt ifrån landsmännen David & the Citizens. Sällan har man hört så oerhört välskrivna texter, lagom hafsigt utan onödiga krångligheter eller löjliga metaforer. Jag kommer att heja på Björns Vänner högt och ljudligt tills deras finfina skiva finner sin plats på vinyl.

Till sist en rättelse: Om man vill ta del av **The Night Keys** förstämsta musik skriv då till andreas.hummerdahl@spray.se och inget annat. Fredrik Eriksson

Ebon Tale: reachebon@hotmail.com
Willing To Run: Lagman Lekares Väg 2, 145 58 Norsborg
Heartattacks: heartattacks@mail.com
Korea: spaceguerilla@netscape.net
The Kid: thekid@ sverige.nu
Björns Vänner: bjorn@mollevangen.nu

ute på galej och själv känner man sig långt ifrån något partyhumör. "I'm too cold to be alone this winter/I'm too old to be alone" sjunger Middleton i den sorgsnaste balladen sedan Bright Eyes *Haligh Haligh A Lie Haligh*, nämligen *Cold Winter*. Sedan fortsätter man sin självömkan med *Speed on the M9* med texten "I'm so lonely, I'm gonna go out with a slut who'll hold me/I need to feel like I'm red hot, I don't care what she's got/I want to touch, I need to be held, not for long just 'til I rebuild my shell/I'm running out of time, I'm gonna speed on the M9." Okej, detta är den sorgsnaste balladen sedan *Haligh*... En självklar platta för alla mina sorgsna och bittra medmänniskor.

Annica Henriksson

OF MONTREAL "Aldhills Arboretum" Track & Field

När Van Dyke Parks och Lenny Waronker i mitten av 1960-talet förvandlade The Tikis, enligt Parks en grupp utan vare sig personlighet eller begåvning, till anakronistiska Harper's Bizarre lade de också grunden för Athens-bandet Of Montreal. Låtar som *Anything Goes* och andra pärlor av Gershwin och Porter ikläddes en mer tidsenlig kostym medan känslan – naiviteten och oskulden i det bekymmersfria 1930-talet från filmmusikalernas Hollywood – behölls intakt.

Hade man istället utgått från The Kinks eller The Monkees och läst in sig på Kenneth Grahames *Det susar i säven*, hade antagligen de sex fullängdare som Kevin Barnes och hans bandkamrater släppt ifrån sig sedan 1997 varit överflödiga. Och *Aldhills Arboretum*, bandets sjunde album, erbjuder inga nyheter. Muntrationer om söndagspromenader, att ha hus på landet och om att göra ingenting i största allmänhet drar till minnes en tid när man fortfarande kunde dansa till populärmusik – när dans var något oskyldigt. Det var, att döma av Of Montreal, en härlig tid.

Dan Andersson

RAMONES "The Chrysalis Years" Capitol

Att på tre CD-skivor försöka samla storheten med Ramones musik går inte. Tiden är för knapp och i det här fallet är materialet hämtat från den tid då Ramones definitivt var ett band på nedgång. På *The Chrysalis Years* är alla låtar hämtade från 1989 fram till 1995, året då Ramones sa adios. Det går självklart inte att jämföra Ramones från 1978 med Ramones 1992. Den tidigare upplagan är så mycket mer vital och hungrig än den senare. Men givetvis så finns det ljuspunkter, om än små. Låtar som *Pet Cemetery*, *I Don't Wanna Grow Up* och *She Talks to Rainbows* är popmusik av yppersta klass.

På CD nummer tre får man höra en liveupptagning från 1991. Ljudkvaliteten är så usel att bara trumman och sång hörs. Låtarna går alldeles för fort för att den stenade Joey ska hinna med att sjunga. Det hela känns bara sorgligt. Men om man är en riktig Ramone ska man givetvis ha *The Chrysalis Years* i sin ägo och sjunga med i alla texterna tills rösten inte längre bär, folkölen tagit slut och natten övergått i förmiddag.

Per Lundberg G.B.

ROB "Satyred Love" Capitol

Bakom det anonyma namnet Rob finns en långhårig fransman som är yngre än man tror ("född i början på åttiotalet" stod det nästan) och kompis med Jean och Nicolas i Air. Det senare är inte speciellt svårt att tänka sig – *Satyred Love* låter franskt och coolt och ja, ganska

mycket Air. Men den stora behållningen med albumet är inte så mycket hur musiken faktiskt låter, som stämningen den lyckas skapa.

Satyred Love är känslan av natt i ett Paris med regnvåta gator och vackert berusade fester hos människor med snygga kläder och smakfullt inredda lägenheter. Och där Air skapar softade och luddiga drömsekvenser är snapshotsen från Robs Paris inte bara knivskarpa utan även perfekt ljussatta.

När *Satyred Love* är slut saknar man den inte speciellt mycket och det finns inget på den som lämnar ett särskilt bestående intryck, men som ivrig förespråkare för yta och att saker inte alltid måste betyda så jävla mycket gör det mig detsamma. Det är klart att man i alla fall vill lyssna på alla de där festerna man aldrig blir bjuden på.

Therese Bohman

ROLLING STONES "Forty Licks" Virgin

Ska man ha en platta med Mick, Ron, Keith och Charlie så ska man välja *Forty Licks*. Ingen annan platta med Stones summerar deras karriär på ett bättre sätt. Här har man valt att dela upp den på två platlor varav den ena spänner mellan 1963 och 1971. Det var på den tiden då Mick Taylor, Brian Jones och Bill Wyman var med. På den andra återfinns låtarna från 1971 till 1992. Tror faktiskt på fullaste allvar att det inte finns ett enda dåligt spår på *Forty Licks*. Kanske när man stirrat sig blind genom förstöringsglasat så är det väl bara bandets senaste låt från 2002 som inte kvalar in. Som sagt, ska man äga en enda Rolling Stones-platta ska man äga denna.

Per Lundberg G.B.

ROYAL BEAT CONSPIRACY "Dig It!" Bad Afro/MNW

Gala Galore tog struvtag på tristessen och rumlade om ordentligt. *Dig It!* fortsätter i samma anda, med psykedelia, garage och (Northern) soul. Blandningen är lika smakfull som tidigare, men det är de långsammare spåren som vinner: *By Your Side* går i en avslappnad Primal Scream-lunk och *St. Michael Theme* mynnar ut snyggt i en gömd ultrasyklig instrumentallåt. *Dig It!* grabbar inte tag i mig lika hårt som *Gala Galore*, men det är fortfarande en bra platta, både till vardag och till fest.

Peter Sjöblom

SAINT ETIENNE "Finisterre" Mantra/Playground

Saint Etienne har väl egentligen aldrig vilat, även om det känts som det är långt mellan skivsläppen. Men om man tittar i diskografin går det snabbt att konstatera att det här faktiskt är bandets sjätte album sedan debuten 1991, och att de däremellan släppt otaliga singlar, EP och samlingar. Dessutom verkar de vara på ständig turné, och Bob Stanley och Pete Wiggs har drivit flera klubbar hemma i London.

Musikaliskt tröttnade jag på Saint Etienne i och med tredje plattan *Tiger Bay*, som kändes kommersiell och alltför centrerad kring ett fåtal låtar baserade på housebeat med popmelodier i dur – ett sätt att nå de breda massorna. Det var en besvikelse efter den monotona och nyskapande *Foxbase Alpha* och den storslagna och genomtänkta favoriten *So Tough*, två skivor som förenade dub, house och pop på ett sätt som de fortfarande är ensamma om.

Det är till detta tidiga nittital som Pete, Bob och den alltmör skönsjunga Sarah Cracknell nu återvänder med nya *Finisterre*. Faktum är att hela plattan känns som en *So Tough* del två. Man

behöver bara gå så långt som till omslaget för att se att mest tid och tanke lagts på just dessa två platlor. *Finisterre* har i likhet med *So Tough* låtitlarna på framsidan av omslaget, och nya plattan har ett förorts- och skateboardtema som känns lika coolt idag som den kaxiga lilla flickan vid stenmuren gjorde för nio år sedan.

Samtidigt är detta ett av de starkaste album de gjort, med självklara hitlåtar som inledande housepopparen *Action*, inlånad rap av Wildflower i refrångstarka *Soft Like Me*, den självklara summeringen av bandets alla singlar i *Shower Scene*, och de mer än självklara 80-talsreferenserna (och nu snackar vi eurodisco) i *New Thing*. De lånar friskt av sig själva, men de gör det inte för att det visat sig sälja, utan därför att de inte blev klara med sitt livsverk förra gången. Och resultatet är förvånansvärt fräscht för att låta så mycket 1993.

Pigge Larsson

SCHNEIDER TM "Zoomer" City Slang/Virgin

Tänk er att Aphex Twin och Jonathan Richman muterades till en person. Då skulle man ungefär få Schneider TM. Han blandar nämligen elektronisk knepighet med galna infall och naiva popmelodier på ett synbart enkelt och okomplicerat sätt. Det puttrar och sprakar av upphackade elektroniska rytmer. Texterna är totalt vansinniga och lär vara direkt nedskrivna efter att Schneider TM vaknat upp efter en förvirrad dröm. Och melodierna är så sockersöta och oemotsämliga som egentligen bara herr Richman kan göra dem.

Det är en varierad skiva och ibland känns den lite för varierad. Det blir svårt att hålla ihop intrycken. Popmelodierna och elektroniken drar åt olika håll och det gör att man snabbt tröttnar. Fast inledande *Reality Check* är så vacker att bara den är värd pengarna.

Mats Almegård

RON SEXSMITH "Cobblestone Runway" V2

Cobblestone Runway är nog Ron Sexsmiths bästa platta hittills. Men fortfarande så finns det för varje underbar liten låt som *Former Glory* eller *God Loves Everyone* tre såslåtar som inte leder någon vart. Detta är Sexsmiths stora problem. Alldeles för många av hans låtar rör sig i sitt eget slutna universum. De blir liksom sig själva nog och då blir det riktigt trist.

Peter Sjöblom

VIRGIL SHAW "Still Falling" Munich/Playground

Det händer att Virgil Shaw låter som den felande länken mellan Gram Parsons och Will Oldham. Men Virgil Shaw är ett original, det element X som gör att musiken omöjligt kan fastna i sina egna influenser. Det finns där i rösten som insisterar på att du lyssnar. Det finns där i låtarna som plötsligt tar över rösten med sådan kraft att det ibland låter som om hela struphuvudet vrids ur led. Jag får en bild av Virgil Shaw som brottas våldsamt med sina egna låtar på taket av ett tåg som rusar fram genom det amerikanska landskapet i 300 km/h. Jag blir andfädd och exalterad av spänningen.

Och så bandet som förhåller sig till countryn som Nick Caves *Bad Seeds* en gång förhöll sig till bluesen. Trummisen låter som att han vill piska musikens innersta väsen fri från allt utanpåverk. Och lyckas, på bästa sätt. Samtidigt som ett sammetsmjukt måssingsblås eller en spröd vibrafon försöker hålla ordning i leden. Och misslyckas, på bästa sätt.

jeans & clothes & a runaway phone

30 SECONDS TO MARS "30 Seconds to Mars" Virgin

30 seconds to Mars känns väldigt mycket Babylon Zoo och one-hit-wonder. Men det finns två fel i den beskrivningen. För det första har de ingen hit ännu. Och för det andra är sångaren Jared Leto etablerad skådespelare med hårda filmer som *Panic Dream*, *Requiem for a Dream* och *American Psycho* i gitarraset. Liksom *Fight Club* och *Den tunna röda linjen*. 30 seconds to Mars får mycket gratis uppmärksamhet genom att de frontas av en filmstjärna.

Själva upplägget på låtarna påminner en del om dagens Tool. Särskilt Letos röst när han tar i. Musikaliskt är det dock mer spejsiga ljud än Tool någonsin skulle acceptera. Och låtarna är väl egentligen inte så bra. Åttonde spåret *The Mission* borde helt enkelt aldrig ha släppts ut ur replokalen. Men första singeln *Capricorn* är helt okej.

Med tanke på Letos fagra utseende och hans filmer kan det lätt bli lite personkult kring honom. 30 seconds to Mars hitlösa och skumma musik kan med andra ord snabbt få sin egen klan av fans.

Torbjörn Hallgren

ACE OF BASE "Da Capo" Edel/Playground

Den enda svenska popgruppen som givit ett pris till Bill Clinton för hans insatser för mänskligheten har med sitt fjärde album återvänt till soundet på deras 20-miljoners-säljande debutalbum. Det kan tyckas smart men det finns såklart en hake. Ace of Base sålde inte 20 miljoner för att folk ville höra österrikisk reggae utan för att folk gillade *The Sign* och *All That She Wants*. Och några sådana hits har inte han-den-fete-som-river-bryggor skrivit sedan dess. Och inte den här gången heller.

Thomas Nilson

BRYAN ADAMS/HANS ZIMMER "Spirit – Stallion of the Cimarron" A&M/Universal

Det var länge sedan Bryan Adams karriär gick bra. Inte ens Max Martin lyckades väcka liv i den häromåret. Och Bryans duett med Melanie C var visserligen en hit men kidsen som köpte den tog knappast någon notis om den där kanadensaren som Spice Girls-stjärnan sjöng med.

Det här soundtracket har funnits ute i staterna i några månader men förhållats av det svenska skivbolaget fram tills nu. Det fanns det tydligen goda skäl till.

Thomas Nilson

ALIAS "The Other Side of the Looking Glass" Anticon/Border

Alias gör redan i introet *Begin* klart att han har gjort ett soundtrack till sitt liv och att han lägger det i våra händer. Det märks också att han ansträngt sig till det yttersta. Både texterna och de egengjorda produktionerna är ambitiösa. Drum'n'bass-låten *Jovial Costume* skulle kanske varit jättebra om någon annan rapportat på den. Med Alias stela flyt blir det däremot totalt osvärgigt. Eller som Mackan i Fattaru uttrycker det på *Vafan tror*: "Kan man inte rappa ska man inte rappa".

Daniel Severinsson

ALMA "For Loved Ones and Lost Ones" Peatón/Dead Frog

Alma är en svensk trio med två låtskrivande tjejer som kärna. Låtmaterialet går i singer/songwriter-stil och blir lite enahanda i längden, men denna debut har en fin, nedtonad atmosfär. Bra stämsång också. Helt klart med potential att utvecklas.

Peter Sjöblom

ALWA "Alwa" Amigo/BonnierAmigo

Svenska Alwa citerar gärna brittiska folkrockare som Fairport Convention, Pentangle och magnifika Trees som influenser, men deras musik är ändå rotad i svenska traditioner. Men de är intressantare än många av de folkband som vällt fram i kölvattnet av Hedningarnas genombrott. Alwa skriver det mesta av sitt material själva, de experimenterar mer än genomsnittet och vågar ta ut svängarna lite mer. Men jag önskar att de skulle gå ännu hårdare fram. De skulle framför allt vara betjänta av en mer kraftfull sång – alldeles för många svenska folksångerskor anpassar sig efter idealet om kvinnan som ett sprött väsen. Saxofonen skulle gärna få spräcka frijazzigare. Strängarna på de akustiska gitarrerna slamma lite mer. Det finns något i Alwas musik som vill ut, och jag hoppas att de framgent vågar släppa fram det i all sin vildhet istället för att som nu mest antyda.

Peter Sjöblom

APULANTA "Apulanta" Levy-Yhtiö/MNW

Nej, nej, nej!!! Detta var den tristaste smörja jag hört på mycket länge. Texterna är som hämtade från en mellanstadiekilles papperskorg, gitarriffen och symfionibarna ligger på marken som tillplattade sniglar och jag bara lider. Finns absolut ingen anledning att inhandla denna skiva.

Gary Andersson

ARCTURUS "Aspeara Hiems Symfonia/Constellation/My Angel" Candlelight

Denna dubbel är en remastrad sammanlagning av tre tidigare utgåvor från de norska symfometallarna Arcturus. Och allting är lika pompöst som titlarna ger vid handen, med pseudoklassiska syntar och hela köret. Trots det låter det klenst och kraftlöst tack vare en basfattig och diskantskrikig produktion.

Peter Sjöblom

ATOMIC KITTEN "Feels So Good" Virgin

Medan Sugababes alltmer verkar besitta de seriefigurskvaliteter som utmärker bra popstjärnor ser Atomic Kitten ut som vilka ooriginella gymtjejer som helst. De har desutom börjat göra könslös soulpop som tonårsidoler alltid gör när de vill växa upp och få ett mognare sound. Det låter naturligtvis katastrofalt trist.

Efter förra vårens framgångar med *Whole Again* – som påminde pyttelitte om Burt Bacharach och Hal Davids *Walk On By* och därför kändes ganska okej – har deras karriär mestadels hållits vid liv med lättköpta covers. Det borde hålla i ungefär några månader till. Och sedan börjar problemen för gruppens medlemmar Jenny, Lil och Natasha – för inte en jävel kommer att känna igen dem när de ger ut soloskivor.

Thomas Nilson

BAD ASTRONAUT "Houston: We Have a Drinking Problem" Fat Wreck Chords/?

Från att ha varit en trio har Bad Astronaut med Lagwagons Joey Cape i spetsen vuxit till ett sjumannaband. Med både cello och analoga syntar har bandet hyggliga naturtillgångar, men tråkigt nog utnyttjar de inte möjligheterna till fulla. Öppningslåten *These Days* lovar gott, men sedan väljer Bad Astronaut ett mer typiskt collegeinriktat sound. Synd, för mer spännande arrangemang hade kunnat ge mer dynamik åt låtarna som ibland påminner om både Bright Eyes och Granddaddy.

Peter Sjöblom

BRENDAN BENSON "Lapalco" V2

"Every single day at eleven I'm home in bed in sleep heaven alone 'cos my girl leaves at seven", anför Detroit-sångaren/låtskrivaren Brendan Benson i låten *Folk Singer*. "She says 'Stop pretendin', you're not John Lennon.'" Även om orden dokumenterar den skrivkramp som infann sig efter att framgångarna med fullängdsdebuten *One Mississippi* från 1996 uteblivit, säger de samtidigt något om varifrån Benson kommer. För oavsett flickvännens invändningar är det just Lennon som gör sig påmind – eller kanske ännu hellre Lennons dryckeskamrat Harry Nilsson och det tidiga 1970-talet när denne bröt sig loss från det begränsade singer/songwriterformatet och rockade loss. Någonstans där, filterat genom ett årtionde av lo-fi och fyrakanalsinspelningar, tar Benson och medproducenten Jason Falkner (Jellyfish) avstamp när han efter sex års frånvaro återvänder med *Lapalco*. Och visst är resultatet både ambitiöst och begävat – men någon Nilsson Scmilsson är det inte.

Dan Andersson

BON JOVI "Bounce" Island/Universal

Jon Bon Jovi och hans lite-tuffare-än-mitt-i-vägen-stylade bandkompisar kan konsten att posera för bandfoton, det visar bookleten med eftertryck, men de kan heller inte undgå att spela bredbent radiorock. Fast å andra sidan tror jag inte de vill något annat trots att vissa gitarrer försöker tuffa till sig. Fansen älskar Jon (och kanske även bandet?) som vid sidan om musiken även får spela gentleman i ett allt mer uddlöst *Ally McBeal*.

Bounce är allt man kan drömma om från en av USA:s mest framgångsrika grupper, men självklart har man redan hört låtarnas nära släktingar på tidigare Bon Jovi-plattor. Och man kommer att höra variationer av dem på framtida plattor också, var så säkra.

Gary Andersson

TERRY BOZZIO & BILLY SHEEHAN "Nine Short Films" Magna Carta

Bozzio och Sheehan har tidigare spelat tillsammans med Steve Vai och det ger en uppfattning om vilken attityd duon har till musik. Det handlar om ekvilibrist och störrigt nervösa taktarter. Ibland låter de lite som ett humorlöst, dystopiskt Primus. *Nine Short Films* är en oharmonisk upplevelse, i negativ bemärkelse.

Peter Sjöblom

BROLLE JR "Rebellious Heart" Bonnier

Brolle Jr (hopplöst namn) blev känd genom Popstars och albumdebuterar nu med hjälp av bland annat Niclas Frisk och Andreas Mattson. När han ger sig på 60-talspop i Elvis Presleys och Roy Orbisons anda är han varken mer eller mindre trovärdig än vad Weeping Willows var när de lekte Righteous Brothers för några år sedan, men trovärdighet i genren kan göra detsamma för alla 13-åriga flickor som aldrig hört något liknande förut. Om man är lite äldre än så känns inte Brolle så relevant men det är för all del ett ganska hyggligt hantverk och sjunga kan ju grabben.

Thomas Nilson

JACKSON BROWNE "The Naked Ride Home" Warner

Jackson Browne har aldrig varit mannen som tycker om att vare sig chockera eller ens få folk att lyfta på ögonbrynen. Kanske är det bra. En gammal räv som Browne skulle verkligen inte passa i någon annan

utstyrsel än den han redan har. Och karln har ju redan sina fans, varför svika dem? Så han fortsätter med sin mjuka gubbiga folkrock.

En gång i tiden jobbade han med Tim Buckley och Nico. Även The Byrds och Linda Ronstadt spelade in hans låtar. The Eagles första hitlåt *Take It Easy* var skriven av Browne tillsammans med Glenn Frey. Hans meritlista är roligare än hans egen musik, även om debutplattan från 1972 är helt okej. 1976 släppte han det album som skulle göra honom stor, *The Pretender*. Ett album han skrev efter att hans första fru tog sitt eget liv. Ryktena säger att Browne inte var den ideala maken. Men för att knyta ihop detta någonstans återstår för mig att säga: tillhör du skaran av Jackson Browne-fans, lär du inte bli besviken på *The Naked Ride Home*. Ni andra: om ni ska ödsla tid på herr Browne, spana in de tidiga plattorna i första hand.

Annica Henriksson

JEFF BUCKLEY & GARY LUCAS "Songs to No One 1991-1992"

Knitting Factory

Det har kommit ett par postuma skivor med Jeff Buckley, men hittills har ingen förolämpat hans minne. Förrän nu. *Songs to No One* består av demos och liveinspelningar från tiden innan både *Live at Sin-E* och *Grace*. Det är gitarristen Gary Lucas som haft tejperna i sin ägo, och nu fått klartecken av Buckleys mamma att ge ut dem. Vilket grymt felbeslut.

Ett par av låtarna spelades in på riktigt senare och Led Zeppelin-aktiga *Cruel* hade kunnat bli något, men det mesta låter som improvisationer och hastiga skisser. Gillar man Jeff Buckley finns det ingenting som säger att man gillar det här. För det är skit-dåligt och borde aldrig ha getts ut.

Gary Lucas säger att han har runt åtta timmar ytterligare material som han hoppas kunna släppa. Gud förbjude att det sker!

Peter Sjöblom

THE BUTTERFLIES OF LOVE

"The New Patient"

Fortuna Pop!/Border

The New Patient är en ganska anspråkslös skiva av ett anspråkslöst band. Från New Haven, USA, kommer gruppen som har två sångare i Daniel och Jeffrey Greene. Jag vet inte vad jag väntat mig, detta är min första kontakt med bandet som tidigare släppt *How to Know the Butterflies of Love*. Hur som helst, ackorden i *Over It and Over It* påminner om REM:s *The One I Love* och Daniel Greenes röst om en sömning Richard Butler. Det skulle ju kunna vara hur bra som helst, men musiken lyckas aldrig få något riktigt grepp om mig. Istället för att bli berörd rycker jag på axlarna.

I och för sig är *Bad Habit* mer i min smak, "it's nothing wrong with talking to yourself, it's nothing wrong with walking by yourself, but it's a bad habit". När Jeffrey Greene tar över mikrofonen höjs dock tempot till trallvänliga poplåtar. *Dream Driver* är helt okej, men Jeffrey's tramslåtar skippar jag gärna. Daniels texter har ett annat djup, även om jag oftast inte förstår poängen med dem. Kanske ligger felet helt enkelt hos mig. Tja, men det är inte mycket att göra åt det.

Annica Henriksson

MORGAN CANEY & KAMAL JOORY

"Magic Radios"

City Centre Offices/Morr Music

Vad kan man säga om den här skivan? Vad är fakta? Det är elektronisk musik, mestadels – *3000 Miles* tycks använda sig av en hel blåssektion. Det är svårt att klassificera närmare, låtarna spretar åt många olika håll. Det mesta låter downtempo, inklusive en riktigt bra ambient låt. Ibland känns skivan spännande, andra gånger tragglar den

mest på. Musiken försöker vara mer än bakgrundsmusik, men lyckas inte låta intressant nog för intensivare lyssning.

Henrik Strömberg

CATHEDRAL

"Seventh Coming"

Dream Catcher/Playground

Lee Dorrian förnekar knappast sina Ozzy-influenser. Ibland blir jag oroad att han i framtiden kommer att ha en TV-show tillsammans med sin fru. Men det största problemet med *Seventh Coming* är inte ekon från Black Sabbath, utan att den är tråkig. Faktum är att det inte är förrän i sista låten, den grymt doomiga *Halo of Fire*, som jag spetsar örnen. Och då är det liksom redan för sent.

Peter Sjöblom

THE CORAL

»The Coral«

Deltasonic/Sony

The Coral består av sex stycken unga engelska killar som till min stora glädje inte känns det minsta förutsägbara. Deras musikaliska talanger är minst sagt imponerande med tanke på att de bara är mellan 18 och 21 år. Influenserna är lånade och blandade från alla möjliga håll och jag kommer att tänka på musik som The Doors, Tom Waits, folkmusik och 60-tals-pop. Men det känns inte det minsta ansträngt utan tvärtom märks det att de här killarna spelar av ren spelglädje och inget annat. De känns inte stilmedvetna å la The Strokes på något plan. Skivan kunde i sin otrendighet lika gärna kunnat varit från 1994.

Men det är inte ett helt fläckfritt album. Ibland låter körsången lite fånig och ibland får de inte till texterna riktigt. Men låtar som *Dreaming of You* och *Waiting for the Heartaches* är klassiskt tidlös pop som bevisar att det finns en rejäl kapacitet hos de här grabbarna. Dessutom är det ett plus i kanten att de har med blåsinstrument. Vem kan väl motstå en väl avvägd trumpet?

Moa Eriksson

CORKER/CONBOY

"In the Light of That Learnt Later"

Vertical Form

Utan tvekan kan Adrian Corker och Paul Conboy spela sina instrument (mestadels akustisk gitarr, men också en hel del annat, datorstyrt och inte), men frågan är om de har några låtar att spela. Duon har gjort musiken till flera filmer, och det är det mycket av det här albumet låter som – filmmusik. När europeisk film, eftersom en Hollywoodproduktion skulle antingen hyrt in en stråkorkester eller licentierat några poplåtar. Det är behaglig musik, med några intressanta percussionsidéer, men i det stora hela rätt försumbart. Man glömmer musiken så fort skivan är slut.

Henrik Strömberg

CRACKTORCH

"...is not the Problem"

Lunasound Recordings

Ett band som försöker låta Thin Lizzy och MC5 men hamnar lite för långt ner i den farliga fällan "vanlig rock". Det finns låtar som sticker ut och räddar det hela från att totalt haverera, *Get it Tight* är en sådan. Riktigt stenhårda energiska låtar som *Kiss Off* fungerar också men maken till grabbrockstuck var det länge sedan jag hörde. Duktigt och kompetent, visst, men musikstilen går lätt på tomgång utan så många riktiga låtar.

Jonas Elgemark

DAKOTA SUITE

"This River Only Brings Poison"

Glitterhouse/BonnierAmigo

Jag vill hålla kaffe i den här skivan. Den skulle nämligen kunna behöva lite koffein. För detta är sömnigare än den slöaste av alla slöa Lambchop-plattor. Efter tre låtar hoppar jag upp och ner i soffan och skriker "HÄND NÅT!!!" men inte fan gör det det.

Dakota Suite fortsätter säsa på i sin däsiga flegma till sista tonen.

Peter Sjöblom

THE DATSUNS

"The Datsuns"

V2

Nyligen var The Datsuns i Sverige som förband till The Von Bondies. De har kallats rockens stora hopp. De har gjort en spelning i London med The Mooney Suzuki som folk hade kunnat dö för att fått uppleva. Några månader tidigare tyckte folk att de skulle lägga ned. Men just nu är en mycket bra tid för gitarrbaserade rockband och nya zeeländska Datsuns behöver bara glida in för dörrarna är redan uppsparkade av de unga amerikanerna. Men det är en märkbar skillnad på Datsuns och låt säga Strokes eller Vue. Även om de räknas in i samma våg. Datsuns är skinnjackor och långhår, hårdrocksriff och falsettsång. I *What Would I Know* sjunger Dolf Datsun som Marc Bolan. Den poppigaste låten på plattan är singeln *In Love* där Von Bondies-tjejerna körar. Även *Harmonic Generator* tillhör favoriterna. I övrigt luktar plattan bensin. Inte New York. Inte Detroit. Inte Modern Lovers eller Feelies. Utan bensin. Tyvärr tror jag att The Datsuns är mer för sleazerockare än Detroitrockare.

Annica Henriksson

VICTOR DAVIES

"Remixes"

Jazzanova/Border

Jag har absolut inget emot bra remixar. En bra mix kan verkligen lyfta vilken låt som helst. Men det känns riktigt trist när lounge-musiken verkar inriktad sig på skivsläpp som följs upp av ett obligatoriskt remixalbum. Särskilt när mixarna inte tar ut svängarna särskilt mycket. Då sitter man där och undrar "Varför inget nytt under solen"? Ta Tosca till exempel. Ett bra band som jag gärna går igång till. Men när de släppte en hel skiva med en enda låt i olika versioner för ett halvår sen ledsnade jag rejält.

Med VD kompliceras det hela ytterligare av att han som artist är stentrist. Visst det är snyggt producerat och laidback. Men det hjälper ju inte långt när han sjunger oengagerat och menlöst. Inte ens Masters at Work förmår att lyfta upp hans *Sound of the Samba* till något jag vill lyssna på.

Mats Almegård

DEEPTONE

"Bruised"

Playground

Springsteen, Tom Petty och liknande amerikanska namn tycks stå modell för Deeptones föga äventyrslystna vuxenrock. Duktigt och med de rätta gesterna, men därmed också ointressant.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Back to Mine – New Order"

DMC/Goldhead

Elfte mixskivan i *Back to Mine*-serien som har undertiteln "Personal collections for after hours grooving" är alltså sammansatt av New Order och den innehåller allt från Velvet Undergrounds *Venus in Furs* till Missy Elliotts *The Rain (Supa Dupa Fly)*. Bredden i urvalet till denna favvo-platta är rejäl, både tids- och genremässigt. Låtar med Cat Stevens, Joey Beltram, Roxy Music, Donna Summer, Can, Primal Scream, Captain Beefheart och Doves får alla plats. Men bäst av alla är ändå The Groundhogs *Cherry Red*, ett spår som andas både funk och psykedelisk rock.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Banjoman – A Tribute to Derroll Adams"

Blue Groove/BonnierAmigo

Namnet Derroll Adams säger kanske inte så mycket. Han var en amerikansk sångare inom folkfältet, målare och poet. Hans

största anspråk på berömmelse kom med *Portland Town*, inspelad av otaliga artister. Att han var en musikernas musiker vittnar denna skiva om. Artister på bägge sidor Atlanten har samlats för att hylla Adams med både originalkompositioner och versioner av hans låtar. Här finns Ramblin' Jack Elliott, Arlo Guthrie, Dolly Parton, Ralph McTell, Wizz Jones och flera till. Tråkigt nog låter många trötta, trots att deras komplimanger till Adams är djupt kända. Det riktigt stora undantaget heter Donovan. *The Mountain, Lovesong* och – tillsammans med Hans Theessink – *The Valley* står i en egen klass (däremot står sig nyinspelningen av hans egen *Epistle to Derroll* slätt mot originalet från *Wear Your Love Like Heaven*).

Förhoppningsvis kommer *Banjoman* att dra uppmärksamhet till Adams egen musik, om än postumt. Derroll Adams dog 75 år gammal i februari 2000.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Dressed in Black – A Tribute to Johnny Cash"

Dualtone/Kommunikation

Jaha, så var det det där med tributskivor igen. Hur många tributplattor kan ni rakryggat nämna som meningsfulla? Den här till Johnny Cash är det i alla fall inte. Oavsett om tolkarna heter Rodney Crowell, Reverend Horton Heat eller Hank Williams III är versionerna poänglöst trogna originalen. Har man redan ett par Johnny Cash-plattor är denna helt onödig, och har man det inte så bör man skaffa det istället för *Dressed in Black*.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Forma. 1.02"

Progressive Form

Progressive Form är ett japanskt skivbolag, som inte har något att göra med engelska skivbolaget Vertical Form – uppenbarligen tänker de här skivbolagsmänniskorna i alltför lika banor. *Forma. 1.02* är ett smörgåsbord med elva exklusiva spår elektronisk musik. Uppenbart har artisterna lyssnat mycket på Autechre, influenserna är omisskännliga. Vilket å andra sidan inte betyder att det inte är bra låtar. Och de flesta artister tar med sig något eget till bordet också. Bortsett från en eller två oätligheter har Progressive Form lyckats plocka ihop en riktigt aptitlig buffé.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"From Clarksdale to Heaven – Remembering John Lee Hooker"

Eagle/Playground

Det värsta som kan hända är att någon som aldrig hört John Lee Hooker plockar upp den här plattan och struntar i att kolla upp originalet på grund av alla reumatiska versioner av hans låtar som finns här.

Det bästa som kan hända är att den tragiska *From Clarksdale to Heaven* ignoreras. Dessvärre lär det väl knappast hända med tanke på medverkande. Jack Bruce, Gary Moore, Mick Taylor och Jeff Beck lär säkert lura till sig en och annan köpare. Det enda som inte luktar ölkrog och kvartersband är Peter Green vars *Crawlin' King Snake* har ett återhållet sug som påminner om mestaren själv.

Hooker i egen hög person avslutar plattan tillsammans med Booker T och Randy California, men i en inspelning från 1989 när Hooker blott var en skugga av sitt forna jag.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Glücklich 5"

Compost/Border

Rainer Trüby gräver vidare i den brasilianska bossanovan och jazzsamban. Här presenterar han fjorton låtar, varav tre är

nyskrivna för denna samling. Visst är han stenköll på denna typ av musik. Inget snack om det. Han varvar trettio år gamla låtar med nyskrivet. Faktum är att Jorge Bens *Comanche* från 1971 och Aquarius Y Luiz Antonios *Agua de Beber* från 1974 svänger bäst på samlingen samtidigt som de smälter in i helheten. Man märker inte att det skiljer så många år mellan dessa båda och exempelvis Nu Tropics *Moonlight*, som är en annan favorit på skivan. Mysjazz med bossarytmer.

Men Trübys samling imponerar ändå inte på mig. För några år sedan var det hett med bossainslag i nujazzen. Idag känns det som ett måste. Utan bossa inget sväng verkar många resonera. Och då blir det så stelt, så förutsägbart, så fantastiskt tråkigt och intetsägende. Men för er som inte lyssnat er trötta är det här en bra samling.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Ready When You Dub"

Smugg/Border

Något hände med reggaen efter 1982. Den tappade mycket av sin andlighet, kanske därför att den ville anpassa sig till tidens krav på flashighet. Oavsett skäl har reggaen aldrig riktigt återhämtat sig efter det, och idag, ja då handlar det mest om ragga och dancehall. Med risk för att låta som en gnällig gammal uv kan jag inte förneka att jag saknar det som den gamla reggaen hade. Jag saknar Yabby Yous djup och jag längtar ofta efter den hymnliska renheten hos Congos.

Dubreggaen, som när den är som bäst är bland det djupaste, mest psykedeliska och spirituella som finns, var inget undantag. Snarare var det där som digataleffekterna studsade som allra värst likt datoriserade pingisbollar och soundet lät än mer provrörsavlat. Det finns mycket sådant på *Ready When You Dub*. Och jag kan inte hjälpa det, men det känns inte behagligt att lyssna på. Det finns enstaka undantag, som Bim Shermans *Happiness Dub* med en icke namngiven toastare. Men det räcker inte. Själén vill ha närhet och anden vill ha närning och då är *Ready When You Dub* inte rätt ställe att leta på. Och jag beklagar det verkligen.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Jamaican R&B Box Set"

Trojan/Border

Man kan ibland nästan tro att Jamaicas populärmusik började med ska. Men före det, precis i början av 60-talet, hade de faktiskt en hyggligt aktiv rhythm'n/blues-scen. Det har inte funnits någon omfattande och lättillgänglig dokumentation av dessa tidiga år, så denna volym i Trojans serie med lågprisboxar är lite grann av ett pionjärbete. Ur ett historiskt perspektiv är den svår att klandra. Musikaliskt är det inte alltid lika givande. Visst svänger det bra om flera spår, men det är först när låtarna förutspår skamusiken som jag spetsar öronen. Då hörs en gryende originalitet som friskar upp.

Men för den som har ett djupgående intresse för Jamaicas musik är *Jamaican R&B* ett viktigt kapitel i historieskrivningen, och det ska Trojan ha en eloge för.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Select Cuts from Blood & Fire, Chapter Three"

Select Cuts/Playground

Att reggaemusik mixas om är inte alls ovanligt. Men sällan blir resultatet lika lyckat som här. För när artister som Smith & Mighty, Fila Brazillia, Black Star Liner och Groove Corporation går in i studion händer det grejor. Låtar med reggaeahjältar som Big Youth, Horace Andy och Gregory Isaacs får vingar och ges nytt liv. Och högt

däruppe smattrar och sprakar det av sköna elektriska utsvävningar.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Young Gifted and Black"

Trojan/Border

För den gravt reggaeintresserade liknar kanske *Young Gifted and Black* en "Absolute Trojan", för med 50 hitlåtar från 1960 till 1977 erbjuder den inte några rariteter. Men det betyder verkligen inte att den är dålig. Vad man tycker om Horace Faiths *Black Pearl*, Greyhounds *Black and White* och Judge Dreads *Big Seven* beror väl för all del på ens schaltztolerans, men låtar i klassen *Rudy a Message to You, Johnny Too Bad* och *Police and Thieves* väger över i antal. Så har man inte låtarna på andra ställen eller väjer för det välkända är *Young Gifted and Black* svår att motstå.

Peter Sjöblom

DIRTY VEGAS

"Dirty Vegas"

Capitol

DV vill vara Oasis, Kula Shaker och Chemical Brothers på samma gång. I vanliga fall gillar jag när dansmusiken tar influenser från andra håll och blandar upp ett monotont beat med andra stilar och musikaliska kryddor. Men den här skivan tycker jag bara känns osäker och tråkig. Jag kommer hela tiden att tänka på New Order. Ett band som heller aldrig bestämt sig för om de vill göra elektronisk danspop eller indie-rock.

Två låtar är dock bra. *Days go by* och *Throwing shapes* låter självsäkra och coola. Men resten är faktiskt bara tråkigt.

Mats Almegård

LINA EKDAHL/MARTIN MCFaul

"Dikter och musik"

Bonzo

Lina Ekdahl är en poet från Göteborg med tre diktsamlingar bakom sig, den senaste, *Nuförtiden*, kom på Wahlström & Widstrand i början av september. På den här CD:n läser hon några av sina dikter till musik av Martin McFaul och Mary Beats Jane/Stillborn-trummisen Peter Asp. Deras bakgrunder måste jag säga är oftast bättre än själva dikterna.

Ekdahl skriver med ett vardagligt språk men hennes berättelser (för dikterna är mer som berättelser) är drömlika. Problemet är att det blir pretentiöst i en enkelhetens förklädnad. Och jag är den förste att beklaga det, då den urkraft som är poesi förtjänar upprättelse. Ett projekt som *Dikter och musik* hade kunnat ge den det, men misslyckas.

Peter Sjöblom

ELISA

"Elisa"

Epic/Sony

Många artister säljer platina flera gånger om i sina hemländer men lyckas aldrig slå internationellt. Kent till exempel. Och nu gör sig 24-åriga italienskan Elisa redo att gå med i klubben. Elisa har sålt löjligt mycket skivor i sitt hemland och ska följaktligen lanseras utomlands. Varför någon utanför Italien skulle vara intresserad av hennes sömniga Alanis Morrissette-hänglapp-Tori Amos-rock har nog ingen funderat på.

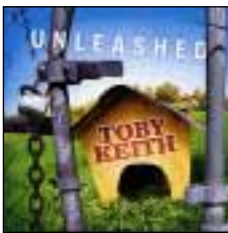
Thomas Nilson

FOCUS

"Sweet and Sour"

Versatile/Voices of Wonder

Kommer du ihåg den tänkande datorn HAL i 2001 – *A Space Odyssey*? Du vet, han som tog över hela rymdskeppet och sövde ner personalen ombord? I låten *HAL* ljuder enbart denna datorröst ur högtalarna. Och här ger datorn oss lyssnare en instruktion till hur man kan lyssna på Phil Ashers nya cd: "So you'll hear a lot of different instruments and styles of music on this cd. You can go to whatever you're most interested

in hearing. But if you have time try to check the entire cd. There are some tracks here that will definitive surprise you".

HAL har rätt. Det är en salig blandning stilar på denna cd: bossa, house, pop, funk-disco, jazz, ambient, r'n'b, dubtechno och electronicaexperiment. Tyvärr vill jag nog lyda HALs första råd och bara lyssna på de saker som intresserar mig. Resten är faktiskt inte så värst kul och överraskar en inte alls. Jag trycker på repeatknappen för *Spaceship Rocket* och tar plats i dubtechnoskeppet.

Mats Almegård

GD LUXXE

"Vendetta"

Suction/Target

Syntrenässansen fortsätter utan slut i sikte. Österrikiska GD Luxxe (Gerhard Potuznik) dyrkar tydligen New Order cirka *Power, Corruption and Lies*. Hans sång påminner om Bernard Sumners, och han stjälar en uppenbar Hook-basgång till *Words*. Men jag tänker också på halvtaffliga svenska Depeche Mode-wannabes från 80-talet. De sjöng också på det här enerverande entoniga viset, det blev visst ett manér till slut. Bättre är då musiken på EP:ns fem spår. Det låter både väldigt mycket 1981 och att det är producerat 2002. Snygga syntljöd i popmelodier, *Speak & Spell* för nutiden.

Henrik Strömberg

THE GOURDS

"Cow Fish Fowl Ate Pig"

Munich/Playground

Det var rätt mycket hallå kring The Gourds för ett par år sedan. Deras skivor och konserter följdes av positiva recensioner och många betraktade dem som ett av de bästa nya countrybanden. Själv rycktes jag inte riktigt med i hyllningarna. Visst lät Gourds okej, men inte mer. Den originellt betitlade *Cow Fish Fowl Ate Pig* lär knappast heller knuffa musiken i någon ny riktning, men det är ändå det bästa jag hört från bandet. En riklig dos sympatisk spelglädje som påminner både om The Band och Ronnie Lanes Slim Chance.

Peter Sjöblom

HANGEDUP

"Kicker In Tow"

Constellation/Border

När det handlar om skivbolaget Constellations utgivningar får man lov att köpa ett helt koncept. Ifrån de stilfulla förpackningarna i kartong till elektrisk instrumental musik i skrämmande poser. Duon Hangedups debut producerades av Efrim från Godspeed You Black Emperor! och resultatet blev därefter – stort, episkt och stundtals lättköpt. För trots den udda sättningen av stråkinstrument och slagverk skiljer sig inte Hangedup nämnvärt från sina ställkamrater. Det lilla unset av originalitet talar nog ändå till deras fördel: less is more. Det lilla formatet utnyttjas här maximalt, slagverkaren Eric Craven arbetar frenetiskt bakom trummor och skrot, vävar av stråkklangar räcker för att fylla ut resten. Just nyttjandet av skrot och metall doftar gott men räcker kanske inte eftersom Hangedup ibland faller inom ramen för det förutsebara och långtråkiga.

Fredrik Eriksson

JAKATTA

"Visions"

Rulin/BonnierAmigo

Nu tycker jag vi kan det här. Dansmusik-producent tröttnar på att bara göra remix-er och slänger ihop ett album med så många gästartister han kan med att suga av. Jakatta, även känd som Joey Negro, och med den tveksamma meriten att ha producerat musik åt Take That, har fått bland annat Seal, Beth Hirsch och Sheila Chandra att låna ut sina röster till sitt debutalbum. Det låter inte lika hemskt som Paul Oakenfolds bottennapp från i våras, men

det är inte långt efter. Pretentiös och överproducerad klubbmusik/pop av en sort vi definitivt inte behöver mer av. *My Vision* med Seal är marginellt lyssningsbar, men resten låter bara ostigt.

Henrik Strömberg

JMYHAZE BEATBOX

"En bra start"

Koko Kaka Entertainment

Tidigare har JMYHaze Beatbox släppt en singel där båda spåren är strävt vassare än låtarna på den här EP:n, men *En bra start* är ändå ganska oemotståndlig – trots den rätt vingliga balansen på gränsen mellan charmigt och fänigt. Mest av allt låter den som om Pluxus skulle göra reggae för människor som hatar reggae.

Jag vet egentligen inte vad som skulle kunna gå fel för JMYHaze Beatbox. Förutom att de har den fantastiskt goda smaken att släppa en My Little Pony-rosa singel med Milli Vanilli på omslaget är det två riktiga snyggon och det finns dessutom hyfsat väl underbyggd statistik på att tre av fem artonåriga indietjejer som såg dem på Emmabodafestivalen blev kåra i dem. JMYHaze Beatbox har alla rätt.

Therese Bohman

JULIE DORION AND THE WOODEN STARS

"Julie Dorion And The Wooden Stars"

Jagjaguwar/Border

Alla våra älsklingar Eric's Trips befriande landtlighetslo-fi fick ett abrupt slut i Elevator to Hell. Julie Dorions småskaliga betraktelser bakom den överstyrda basen i Eric's Trip har saknats tills hennes franskspråkiga soloprojekt dök för ett antal år sedan. Nu fortsätter hon med ett riktigt fast band som förbinder henne mer med ställkamraten Sarah White och jazzindie ifrån Chicago än med bruset ifrån portastudion. The Wooden Stars kan absolut sina saker när det gäller att rama in små melodier i vackra vävar av gitarrarpeggion. Ett skimrande tillhåll för Julies fördelaktigt sköra röst och smakfulla hoppfullhet. Det handlar om små gester och klanger som trots allt räddas från anonymitet i och med Julies röst och känsla för vackra småskaliga arrangemang. Jag hade lätt att bli berörd av den annars förut naiva taffligheten och var till en början skeptisk till hennes nu nästan perfekta softrock, men inte ens de hemligaste av melodier kan dölja att Julie Dorion slår på vackra timbaler i allas hjärtan.

Fredrik Eriksson

JURASSIC 5

"Power in Numbers"

Interscope/Universal

Denna positiva och smeksam jazziga hip-hop borde passa mig väldigt väl, jag som älskar A Tribe Called Quest och De La Soul, men av någon anledning fastnar inte *Power in Numbers*. Det låter lite Kalle Anka över rappen och beaten är inte dagsfräscha, det känns som bandet slängt ihop en platta utan att hjärtat varit inblandat. Svänget i *A Day at the Races* där Big Daddy Kane och Percy P gästar är dock godtagbart.

Gary Andersson

TOBY KEITH

"Unleashed"

Universal

Om en amerikan spelar honky-tonk-country, hur tror ni hans världsbild ser ut? Precis. Som Homer Simpson skulle säga: "USA-USA-USA!" Och i många spår är det precis vad Toby Keith gör. I inledande *Courtesy of the Red, White and Blue (The Angry American)*, anspelandes på USA:s agerande efter attackerna den 11:e september, blir det både riktigt uppenbart och illasmakande. Men när honky-tonk-attackerna falnar och Keith varken visar prov på americana eller machoattityd är det faktiskt rätt bra.

För det finns också en lite laidback-country-kille i Toby Keith som får titta fram. Men tyvärr är det the all-american Keith som blir det bestående minnet av *Unleashed*, även om han inte dominerar skivan. Lite synd, för utan machosnacket skulle den vara rätt bra.

Magnus Sjöberg

KRS-ONE

"The Mix Tape"

In the Paint/Edel

KRS-One är en av de riktigt gamla farbröderna som kör på med medveten och gammalskolid hiphop, och redan i öppningsspåret *Ova Here* hårdissar han exempelvis Nelly som enligt KRS inte ens håller på med hiphop. Annars är *The Mix Tape* en mellanplatta med bara ett gäng riktiga låtar där raggainspirerade *Stop it* är mest spännande. Nästa riktiga KRS-platta kommer nästa år.

Gary Andersson

LAS KETCHUP

"Hijas Del Tomate"

Columbia/Sony

Jag har alltid fascinerats av att den här sortens uppenbara euro-one hit wonders överhuvudtaget släpper album. Hur tänker man när man köper dem? "Tänk om de bästa låtarna med Daddy DJ bara finns på albumet och inte släpps på singel"? Finns det skivhandlare som tänker "Lou Bega, han har ju gjort sommarens hit, jag tar in 200 exemplar av hans album" och sedan står där med 186 osäljbara Lou Bega-album när sommaren är över? Jag blir så sorgsen när jag tänker på det.

Thomas Nilson

AVRIL LAVIGNE

"Let Go"

Arista/BMG

17-åriga Avril Lavigne från Napanee, Ontario är tänkt att vara det smårebelliska rocktjejsalternativet till Britney Spears och Shakira (vilket kommer ge henne svåra trovärdighetsproblem i framtiden om hon försöker sälja på sex). Att hon är lika mycket skivbolagsprodukt som fröken Spears behöver man förstås inte bry sig om, men det finns ett allvarligt problem med Avrils debutskiva som är svårt att ha överseende med. Britney har ungefär fyrtiosju gånger bättre låtar. Och då hjälper det inte så mycket att det är hälsosammare med tonåringar som åker skateboard än virar in sig i ormar.

Thomas Nilson

LES RITA MITSOUKO

"La Femme Trombone"

Virgin

När Les Rita Mitsouko fortfarande var nya var de ett rätt klatschigt inslag i MTV-utbudet. Men deras blandning av pop, kitsch och avantgarde har blivit nog så stöbent. Undantaget heter *Triton*, och det billigaste och smidigaste sättet att få den är att köpa den på singel.

Peter Sjöblom

LOW

"Trust"

Rough Trade/Border

Det börjar otroligt bra, med först vackra (*That's How You Sing*) *Amazing Grace* och sedan brutalt stompiga *Canada* som hör och häpna kunde varit en låt med Black Rebel Motorcycle Club. Men sedan faller Low tillbaka i det vi känner dem för, en stämningsladdad atmosfär och ett mycket långsamt tempo. *Trust* är inte dålig, men frågan kvarstår: Behöver vi verkligen ännu en skiva med Low?

Peter Sjöblom

MAGELLAN

"Hundred Year Flood"

Roadrunner/?

Magellan är framför allt bröderna Trent och Wayne Gardners project, och i *Hundred Year Flood* bearbetar de förlusten av sin

bror i Vietnam 1966. Musikaliskt rör sig allt, tyvärr, i det progressiva rockland som inte rört på sig mycket sedan 1984, och följaktligen låter det mycket Styx. Så även om det är ett angeläget budskap de på någon nivå försöker föra fram, blir det lite väl tråkigt, speciellt som temat *The Great Goodbye* inte landar förrän efter 35 minuter. Det finns dock plats kvar för ett par musikaliskt mer intressanta nummer, men det bränner bara till när Ian Anderson gästspelar på flöjt i *Family Jewels*, aldrig annars.

Magnus Sjöberg

MARCUS OF SON KITE "Digital DJ"

Digital Structures/Cosmophilia
Malmöbaserade bolaget Digital Structures släpper första delen i det som ska bli en serie DJ-mixskivor. Här är det Marcus, vanligtvis hemmahörande i Son Kite, som står bakom skivtallrikarna. Han bjuder lyssnaren på en frustande sveltig resa i psychedelic trancens mörka landskap. Och han är ingen dum vägledare. Mixarna sitter snyggt och låtvalet är det heller inget att säga om. Det är genomgående bra, monotont mangelande psytrance. Mest av allt gillar jag Morphems *Ambrosia* i Son Kites remixversion. Men det kanske är onödigt att lyfta ut enskilda spår. Det här är en skiva att flyta med i. Inte tänka och analysera utan känna, drömma och låta sig förflyttas i tid och rum.

Mats Almegård

DELBERT McCLINTON "Room to Breathe"

New West/Playground
Med sina 40 år i branschen kan Delbert McClinton rätteligen kallas en veteran. Han är lite grann som en amerikansk Van Morrison som i likhet med sin irländske kollega blandar soul, blues och rotmusik och gör det med ett hantverksskickligt handlag. *Room to Breathe* kan gå hem hos den som gillar jordnära, gedigen amerikansk musik i Blasters-, Los Lobos- och Muscle Shoals-skolan.

Peter Sjöblom

BUDDY MILLER "Midnight and Lonesome"

Hightone/Playground
Buddy Miller är förtjänt av ett mer spännande låtmateriel än vad han har på *Midnight and Lonesome*. Jo, visst är det varierat, men praktiskt taget ingen av låtarna tösar gå utanför mallarna. Inte ens Millers fina röst lyckas höja plattan över genomsnittet.

Peter Sjöblom

CHRIS MILLS "The Silver Line"

Vinyl Junkie/Border
Det är svårt att tro att Chris Mills från Chicago en gång i tiden sjöng i ett speed metal-band. Idag ligger han nämligen närmare, om än inte direkt nära, sina hjältar Uncle Tupelo. Som låtskrivare är han ganska ospännande. Mest förvånande är egentligen att han ännu inte plockats upp av ett stort bolag. Mills americanapop låter som att den lätt skulle kunna marknadsföras till fans av Son Volt, gamla Wilco och Whiskeytown.

Peter Sjöblom

MR. AIRPLANE MAN "Moanin'"

Sympathy for the Record Industry/Border
Coolare brudar än Margaret Garrett och Tara McManus finns inte. De utgör Mr. Airplane Man, ännu en gitarr- & trummor-baserad duo från Detroit. Och nej, det är inte alls långt ifrån The White Stripes och de ligger såklart på Sympathy For The Records Industry. Däremot är bluesen ännu mer påtaglig hos dessa tjejer. Popmelodierna existerar inte. *Moanin'* och *Commit a Crime* är gamla Howlin' Wolf-klassiker.

Podunk Holler är en Eccentrics-låt och *Sun Sinkin' Down* är skriven av Fred McDowell. De gör även en underbar version av traditionella *Jesus on the Mainline*. Ändå är mina favoriter de eget nedplittade *Not Living at All* och *Very Bad Feeling*. Tänk er ett Elastica som uteslutande lyssnat på gammal blues. Inledande *Like That* låter precis som PJ Harvey. Jävligt gungigt och bra! Jag rekommenderar varmt *Moanin'* och ska samtidigt be kvällsbön att Mr. Airplane Man kommer till Sverige snart.

Annica Henriksson

MS. JOHN SODA "No P. Or D."

Morr Music
Någonting som kommer starkt just nu är shoegazer electronica. Fler och fler artister gör musik bestående av riktiga låtar i traditionell indie-stil men med en till stor del elektroniskt baserad instrumentering, gärna cirklande runt en gitarr. The Notwist och Lali Puna var tidigt ute, och under de senaste månaderna har det kommit en mängd efterföljare.

Särskilt tyska bolaget Morr Music propagerar hårt för shoegazer electronica, vilket märktes tydligast i och med samlingen med Slowdivetolkingar som kom ut tidigare i höstas (*Blue Skied an' Clear*). Bandet Ms. John Soda gjorde sin debut på den samlingen, och nu är det dags för albumet. Åtta ganska ömtåliga låtar, det är inte slit-och-släng-pop det här. Stefanie Böhm sjunger varken högt eller kraftfullt, hennes ljusa röst funkar väldigt bra tillsammans med den lätta och luftiga instrumentering. Trots det har många av låtarna ett melankoliskt drag, i sann shoegazerstil. Undantaget är singelspåret *Go Check*, som är betydligt fartigare och albumets bästa låt. Man önskar bandet gjort fler sådana små pop-mästerverk.

Henrik Strömberg

OAO "The Official Adventures of Oao"

Backside Productions
Från Stockholm kommer en halvtimmes EP med skum väldigt elektronisk musik, finurlig och intrikat. Det bubblar av idéer i Oaos ljudlandskap. Det finns till och med så många idéer att innan man hunnit vänja sig vid en så är det dags för nästa. Vilket känns fräscht i en värld där musiker ofta suger lite för länge på varje karamell. Ljudbilden påminner om Håkan Lidbos jättebra skiva från förra året, *After the End*. Men ändå egen. En kreativ användning av pauser. Ena sekunden massor av ljud, nästa inga alls.

Henrik Strömberg

PAATOS "Timeloss"

Stockholm Records
Paatos är ett slags supergrupp inom den svenska neoprogressivescenen, med medlemmar ur Ägg och Landberk. De debuterade förra året med vinylsingeln *Perception* som väckte stora förhoppningar inför deras första fullängdare. Kanske väntade jag mig för mycket, men när den nu väl är här har den lite svårt att infria löftena singeln gav. När Paatos manar fram trolska stämningar av mossa och mystik är de suveräna; hör bara *They are Beautiful*. Spänningen blir mindre när de går ut tyngre och hårdare, som i *Sensor* och *Quits*. Visserligen uppskattar jag deras mod att bryta mot prog- och symfokonventionerna och låna idéer från techno i just *Quits*, men försöket slår inte så väl ut. Den tar hela åtta minuter på sig innan den befriande lever upp i ett avslutande Art Ensemble of Chicago-liknande kontrollerat kaos.

Men Paatos har potential. Det bevisade de på singeln, det bevisar de stundom också på *Timeloss* och det lär de bevisa ännu mer i framtiden.

Peter Sjöblom

ELVIS PRESLEY "Elvis 30 #1 Hits"

RCA/BMG
Känns meningslöst att försöka recensera Kungen, allt är sagt och alla (?) i västvärlden har redan ett förhållande till de flesta av dessa föredömligt korta hits. Skivan tar mig i alla fall tillbaka i tiden när jag störrigt beundrade Kungens guldkostymer, hans raggarlugg och hans förmåga att sjunga (och därmed fixa brudar). Förmodar att det måste gå några generationer till för att Kungen ska kunna falla i glömska, om det nu kan hända alls.

Gary Andersson

PROMATIC "Promatic"

Contra/Edel
Att Proof från D12 och Dogmatic släpper en skiva under namnet Promatic låter inte så spännande. Och det är det väl inte heller, men jag blir ändå positivt överraskad. Producentteamet Sicknotes imponerar med pigga, ofta lite bounciga, beats som förtjänar att höras på klubbar även utanför Detroit. Tyvärr är texterna genomgående rätt usla och i till exempel *Do What I Wanna Do* blir det tydligt att Proof och Dogmatic inspirerats väl mycket av Eminem. Herrarna har också en bra bit kvar till dennes klass. Fast när de skärper sig lite som i *City of Boom* blir resultatet ändå helt OK mainstream-hiphop.

Daniel Severinsson

PUDDU VARANO "Time to Grow"

Murena/Playground
Denna danska duo bestående av gitarristen och trummisen Alex Puddu och syntaren Morten Varano som även sköter en del sång, levererar en stämningsfull och småfunkig platta som ändå inte lyckas hålla kvar mitt intresse i några längre perioder. Låtar som *Hide Your Ways* och *Running with the Devil* är organiska men alltför tröttsamma – *Time to Grow* saknar helt enkelt sting.

Gary Andersson

RADIO 4 "Gotham!"

Virgin
Skramligt så det förslår från New York-gruppen Radio 4, icke att förväxla med gospelgänget The Radio Four. Namnet är förresten taget från en Public Image Limited-låt. På sätt och vis skulle man kunna likna Radio 4 med Madchester-vågen. I förgrunden ligger de skramliga gitarriffen och Anthony Romans uppkäftiga sång. I bakgrunden däremot ligger ett dansant groove. *Eyes Wide Open* kan man inte sitta still till. Plattan är även producerad och mixad av Death From Above, det vill säga killarna som haft några fingrar med i U.N.K.L.E:s och David Holmes pajer. Men övervägande är Radio 4 punk. Enkelt skulle jag kunna uttrycka det som om The Damned slog påsarna ihop med Happy Mondays. Det är skitigt, punkigt och bra. Radio 4 kan med fördel jämföras mer med de nya brittiska, aggressiva banden som Ikara Colt och The Martini Henry Rifles, än Strokes och Kills. Egentligen låter inte Radio 4 amerikanska alls. Exempelvis *Start a Fire* låter som vore den gjord i England i slutet av 80-, början av 90-talet. *New Disco* påminner om The Ruts och The Stranglers. Vård att spana in.

Annica Henriksson

MARK RAE "Rae Road"

Grand Central/VME
Ena hälften av schyssta brittiska hiphopduo Rae & Christian har fått för sig att släppa soloplatte, men glömd att ställa väckarklockan. *Rae Road* är nämligen ett riktigt sömnigt album utan höjdpunkter. De släpiga och lite mossiga beatsen lunkar fram utan mål och mening, enda spåret som sticker ut

är skojiga ragganojset i *Candystripe* med Joseph Cotton och även inledning av *The Dime Train* som får mig att hoppas på något tuft som inte kommer.

Gary Andersson

DANNY RAMPLING "Turntable Symphony" React Music/Goldhead

Ibland dyker de där skivorna upp som kan rädda vilken fest som helst. Denna är en sådan. Med DJ Danny Rampling bakom skivspelarna är stämningen garanterat på topp. Hans mixar är fantastiska. Låtarna smyger över i varandra. Inte en skarv här inte. Det är ibland knappt att man märker att man lyssnat på nästa spår i flera minuter. Vi får 79 minuter hårdsvängande, adrenalinpumpande och leendeframkallande housemusik. Bland det allra bästa spåren märks Todd Terry Projects *Set you free*, Danny Ramplings samarbete med Jocelyn Brown i *How Good the love is*. Men hela skivan vibrerar av partyhouse.

Det är bara att åla sig i festkläderna, fräscha upp sig, rigga discokulan och skaka drinkarna. Den här skivan är en välkommen dansant regnbåge nu när det börjar bli mörkt ute.

Mats Almegård

CHRIS REA "Stony Road" Tru Note/Edel

Det måste vara oerhört pinsamt för Eric Clapton och Gary Moore som när de så krampaktigt vill vara blues att de blir brädade av Chris Rea. Med *Stony Road* räcker det med den skramligt gungande öppningslåten *Changing Times* för att Rea ska ha bättre chans till en plats i den vita blue-shimlen än de andra torrbollarna. *Easy Rider* i sin tur vibrerar tättslutande, fuktig hetta. Och utan att dra några ytterligare paralleller, så visst hade *When the Good Lord Talked to Jesus* inte varit helt apart på Dylans *Time Out of Mind*.

Sedan bör det ju sägas att Chris Rea som alltid blir väldigt långdragen efter en stund. En timme *Stony Road* är i kraftigaste laget. Men i små doser, särskilt de jag nämner ovan, funkade det.

Peter Sjöblom

SATYRICON "Volcano" Capitol

Gamle Bathory-trummisen Jonas Åkerlund fick i uppdrag att regissera Satyricons första video från *Volcano*. Låtvalet föll på *Fuel for Hatred*, den mest lättsmälta låten.

Annars finns det låtar som bättre representerar Norges svarta juvel. Så som *Repined Bastard Nation* och *Angstridden*. Men men.

Det låter fortfarande Satyricon om Satyricon. Disharmoniska ackord, högt tempo och Satyrs Kreator-röst. Samtidigt är det en stor skillnad på alla låtar, vilket bara riktigt bra band klarar av. Proffsig. Aggressivt. Tight. Och imponerande. Lyssna på Frosts dubbla pedaler på *Angstridden*. Puh!

Numer är det bara Satyr och Frost som utgör Norges kanske största black metal-band. I somras gick bandet ut på sin hemside med en stilla undran om det fanns en keyboardist som trodde sig ha what it takes. What it takes är säkerligen pretty much, för platsen bakom tangenterna lär fortfarande vara ledig.

Torbjörn Hallgren

CONWAY SAVAGE "Nothing Broken" Cargo/Border

Nick Caves pianist på grönbete betyder en lågmäld och avslappnad skiva med hjälp från Bad Seeds-kollegorna Martyn P. Casey och Mick Harvey. Inte oväntat hör man en påverkan från Cave, ungefär runt *The Boatman's Call*.

Nothing Broken lever mest på sitt fridfulla tonläge. Savage är inte en utpräglad

låtskrivare; flera av låtarna är instrumentala och ett par av dem hade känts mer avslutade med längre texter. Det hade desutom varit trevligt att höra mer av Conway Savages röst som ligger någonstans mellan Ed Kuepper och en nertonad David McComb. Men trots det, en behaglig lyssning alltså.

Peter Sjöblom

SHEARWATER "Everybody Makes Mistakes" Misra/Border

Shearwater hör hemma i en stil där övertableringen är stor, med långsamma, sparsmakade men lätt kantiga låtar och vemodig sång. Tänk er Songs: Ohia med en findoserad tillsats av *After the Gold Rush* så förstår ni ungefär hur det låter. Har man inte tröttnat på konceptet är Shearwater ett hyggligt tillskott. Dock skulle inte ett par snabbare låtar till skada. De bästa är nämligen *Well*, *Benjamin* och *Mistakes* där de höjer tempot till ruffigare countryung.

Peter Sjöblom

SLOBBERBONE "Slippage" New West/Playground

Det är obergripligt att ett band som redan gjort världens tråkigaste platta lyckas göra en som är ännu tråkigare. Av alla överflödiga americanaband som inte har ett enda urs av originalitet är Slobberbone det överflödigaste. Jag börjar nästan undra om skivinspelandet är en samhällstjänst de dömts till. Men varför fick de i så fall inte städa hotellrum istället? Eller tälja tändstickor? Eller jobba inom vården? Något till gagn för andra människor.

Peter Sjöblom

SLUM VILLAGE "Trinity (Past, Present and Future)" Barak/Capitol

Inte många trodde nog att Slum Village skulle kunna fortsätta utan Jay Dilla, som han kallar sig nu för tiden. Men T3 och Baatin är väl vana vid provningar sedan strulet med utgivningen av *Fantastic Volume II* så de tog in för mig ökande rapparen Elzhi i gruppen och gjorde ett nytt album. Och redan i introet märker man att Slum Village inte står och faller med Jay Dilla.

Låtarna på *Trinity* är indelade i past, present och future och i båda de förstnämnda kategorierna låter det ofta precis som det gjorde på förra plattan. De tre Jay Dilla-spåren som är med räknas till future-kategorin och kanske hade gruppen utvecklats lite mer om han inte hoppat av. *Trinity* är annars musikaliskt oklanderlig medan rappen allt som oftast går på rutin. Lite kul är det i och för sig när man i *Disco* inkorporerar lättitlarna från *Fantastic Volume II* i texten. Men för att uppskatta det måste man förstås ha nämnda platta och har man det känns inte *Trinity* livsviktigt.

Daniel Severinsson

THE SPACE COWBOYS "High Energy Race" Twenty Stone Blatt

På omslaget syns Henry Fondas motorcykel från filmen *Easy Rider*. Om någon är intresserad så har motorcykeln varit försvunnen sedan början av 70-talet. Skottarna i The Space Cowboys är förmodligen inte skyldiga eftersom de knappt var födda när den stals.

High Energy Race rockar hårt och den distade sången gör att det hela lyfter. Det finns inte mycket utrymme för andrum under den timme Space Cowboys håller på. Och varför skulle det? De använder säkra kort och kompromissar inte. Helt rätt.

Jonas Elgemark

SPECTRE featuring SENSATIONAL "Parts Unknown" Quatermass/Border

Instrumental hip-hop ställer höga krav på producenten. Spectre, eller The III Saint

som han kallar sig när han producerar, är inte dålig men det finns ingen chans att jag orkar hålla intresset uppe för hans dystra beats i fyra minuter. På några spår rappar Sensational, som faktiskt påminner lite om Ghostface Killa, och även om han inte är någon stjärna blir det lite roligare då. Spectre-fans kommer säkert inte att bli besvikna.

Daniel Severinsson

THE STRYDER "Jungle City Twitch" Equal Vision/Border

Man kan väl säga att de spelar tung pop, dessa amerikanska grabbar. Tung pop med spröda partier men dessvärre också utan inlevelse. Sångaren, till exempel, verkar skivan igenom vilja vara någon helt annanstans. Problemet är att det vill jag också.

Peter Sjöblom

SWEETCHUCK "Here to Win" NonStop/Border

Om denna Göteborgskvartett är här för att vinna som titeln på deras debut säger, så måste de kämpa och det kan jag inte direkt påstå att de gör. Deras gitarrbaserade poprock är alldeles för ickeoriginell. Så pass ickeoriginell att jag har svårt att ens hitta några specifika band att referera till för att beskriva dem – det finns femton sådana här band på dussinet.

Peter Sjöblom

T.A.T.U. "200 Km/Hr the Wrong Lane" Universal

Yulia och Elena är två 17-åringar som uppträder i genomskinliga linnen på scen, hänglar upp varandra i blöta skolflicksuniformer i video och sålt miljoner skivor i sitt hemland Ryssland. De upptäcktes av Rysslands svar på Malcolm McLaren, en regissör vid namn Ivan Shapovalov, som enligt uppgift har dom under slavkontrakt. "Vi måste göra vad han än säger åt oss" säger de själva i en intervju.

Det är något en smula cyniskt över T.A.T.U.

"Britney sjunger bara om barnsliga saker" tycker Yulia och Elena och sjunger själva om att gå ut på en klubb, stå för sig själv, gå hem själv, gråta och vilja dö. De har alltså gjort en cover på The Smiths *How Soon Is Now?*. Det hade nog varit roligare om Britney gjort den. T.A.T.U. gör någon sorts technorock som är fullkomligt olyssningsbar.

Thomas Nilson

THEMSELVES "The No Music" Border

Naturligtvis är det underground att Dose-One och Jel inte sätter ut lättitlarna och gör ett CD-häfte som påminner om Radioheads *OK Computer*. Kan erkänna att jag inte lyssnat på den här plattan de 1000 gånger som förmodligen krävs för att uppskatta den, för i så fall skulle jag sitta i en madrasserad cell nu. Hade Themselfs varit en film hade de nog varit *Eraserhead*.

Daniel Severinsson

THIEVERY CORPORATION "The Richest Man in Babylon" EFA/Border

TC skapade för några år sedan det perfekta loungestycket. *Lebanese Blonde* var sval, varm, skör och stark om vartannat. Inte konstigt att den låten varit med på oräkneliga lounge- och chilloutsamlingar.

Efter att ha lyssnat på den nya fullängdaren ett par gånger kan jag nog tyvärr konstatera att det inte finns med någon ny låt i samma klass som *Lebanese Blonde*. Men därmed inte sagt att det är en slätstruken skiva. Tvärtom så är den riktigt bra. TC blandar fortfarande det organiska med det syntetiska och låter en vacker avslappnad, men ändå engagerande hybrid

uppstå. *Until the morning* är urban triphop en tidig söndagmorgon då staden ligger tom och solen glittrar i de fortfarande regnvåta gatorna. Det är det närmaste en klassiker TC kommer denna gång. Och det är faktiskt nästan att de lyckats igen.

Mats Almegård

THYRFING
"Vansinnesvisor"
Hammerheart/Border

Svensk vikingametall när den seglar som bäst och hugger som djupast. Thyrfing har fantasi och höga konstnärstalanger. Det här är musik som det händer mycket med. Lyssna bara på *The Voyager* eller det tunga mittenpartiet i *Digerdöden*. Svårt att sitta still när man hör sånt. Faktum är att de sex första låtarna håller väldigt hög klass.

Thyrfing har hämtat sitt namn från nordisk mytologi: ett förbannat svärd som alltid till slut dödar den som äger det. Texterna på *Vansinnesvisor* är dock ändå inte lika vikingainspirerade som förr, men det är fortfarande salta hav och saltat hat (för att göra en dålig generell beskrivning). Och för att göra en till kan man likna vikingametall med ett bröllop som förenar Nordman och black metal. Alltså tusen gånger bättre än Nordman aldrig blev.

Det är dessutom kul med svenska texter som ristas fram ur strupen till kompet av en väldigt bra produktion. Mörka skogar och en bärbar CD-spelare så är känslan komplett.

Torbjörn Hallgren

TIME IN MALTA
"A Second Engine"
Equal Vision/Border

Extra pretentiöst namn gör inte det hela bättre. När sen musiken också är extra pretentiös så suger det ännu mer. Teknisk hård rock med en sångare som lider av alla komplex du kan tänka dig. Skrika högt, spela hårt och göra tuffa trum fills. Inget vidare är bara förnamnet.

Per Lundberg G.B.

TOPLoader
"Magic Hotel"
Sony

Debuten *Onka's Big Moka* blev en anseelig hit, liksom flera av singlarna från albumet. *Magic Hotel* är lagom kravlös för att kunna bli framgångsrik den med. Lagom anonym med lagom många likheter med andra band för att alla ska kunna lyssna och känna igen sig. När Toploader är som hårdast (som i *Time of My Life*) låter de som en förortsvariant av Black Crowes. När de är som känslomässigtast (som i *The Midas Touch*) som en Verve-charad. Och så vidare. Undrar just hur Toploader själva egentligen låter.

Peter Sjöblom

THE TRUE BYPASS
"The True Bypass"
Elektrofuzz

Mjukt, skört och alldeles betagande. Enmannabandet The True Bypass imponerar med ljuv stämma och sparsmakat komp. Thomas Isberg som mannen bakom projektet egentligen heter, sjunger med sådan inlevelse att jag vill se honom live. Plattan har också spelats in live i Thomas replokal. Kanske är det därför jag fantiserar om att sitta på ett sjabbigt hak och drömma mig bort i The True Bypass mystiska värld.

Kommer att tänka på *Fuzzy*, en Grant Lee Buffalo-låt som jag var förälskad i för några år sedan och inser att hela plattan går i samma stil. *Plan Vanish* och *Bootleg* lånar delvis Cranes spröda gitarrstil. En del låtar går in i varandra och ibland blir det lite smörigt men *The True Bypass* är övervägande mystisk och vacker.

Susanne Pettersson

TRUSTCOMPANY
"The Lonely Position of Neutral"
Geffen/Universal

Det här är Geffens nya påläggskalvar. På *The Lonely Position of Neutral* har man kallat in hårda gardet i form av Don Gilmore (Linkin Park) som producent och Andy Wallace, som jobbade ihop med Nirvana, som mixare. Hårda namn. Snyggt har det också blivit. Om man inte är allergisk mot sångarn Kevin Palmers röst förstås. Pallar ni den tunna bronkitrösten i one-hit-wonder EMF som plågade Europa med sin låt *Unbelievable*, så pallar ni Kevin Palmer.

Trustcompany påminner dock inte om Linkin Park eller Nirvana. Det är lite för polerat och jämnfilat. Det är ändå metall som är rätt i tiden, fast långt ifrån samma liga som P.O.D. och Limp Bizkit. Trustcompany är snarare aluminium än metall.

Torbjörn Hallberg

MAX TUNDRA
"Mastered by Guy at the Exchange"
Domino/Border

Hyperaktiva Ben Jacobs, alias Max Tundra, har gjort en otroligt bra låt. Den heter *Children at Play* och släpptes på tolv av Warp 1998. Sedan dess har han bland annat släppt debutalbumet *Some Best Friend You Turned out to Be*, som mest låter som en samling outvecklade och snabbt avklarade idéer. Nya albumet, som har en nästan ännu bättre titel, är lite mer fokuserat. Här finns genomarbetade låtar som faktiskt är flera minuter långa. Nytt för detta albumet är också den icke föraktliga mängd sång det innehåller. Här finns faktiskt några helt vanliga poplåtar, visserligen i tredubbel hastighet och gömda under lager av videospelsljud och drill'n'bass-breaks, men ändå. *Mastered by Guy at the Exchange* framkallar på nåt sätt bilden av någon slags muterad enhet av Beatles och Squarepusher, sedd genom ett par irrglasögon. Underhållande, faktiskt.

Henrik Strömberg

ANDREW LLOYD WEBBER
"Masterpiece"
Eagle/Playground

Yepp, om saknaden efter pampig orkestrering och överviktig sång varit stor kan du på denna platta med mästerverk (?) njuta av bland annat *Jesus Christ Superstar*, *Don't Cry for Me Argentina* och annat Webber-material inspelat i Kina.

Gary Andersson

ROLF WIKSTRÖM
"2 kvällar på Fasching"
MNW

Denna dubbel spelades in i december 1999, och är faktiskt den första liveplatta som släpps med Roffe Wikström. Den lär inte ändra uppfattningen om honom vare sig hos de som gillar det han gör eller de som inte gör det. Det är mycket Buddy Guy-bändande på gitarren, gott om försvenskade bluesklichéer och ett stort knippe kända Wikström-nummer.

Peter Sjöblom

WINTER
"Million Miles"
Kommunikation

Ett av de stora problemen med americana-rock är att den ofta så förtvivlat låtsas vara mer ursprunglig och traditionsbunden än den är. Hade svenska Winter till sin andra platta försökt göra något liknande, hade den kunnat bli en dussinprodukt. Istället fick de Malcolm Burns – som förut jobbat med bland andra Emmylou Harris, Dylan och Iggy Pop – att ställa upp som producent. Han har gett *Million Miles* ett modernt sound som klär Winter och deras låtar. Favoriten är titellåten som passande nog redan valts som singel.

Peter Sjöblom

PETER WOLF
"Sleepless"
Epic/Sony

Den gamle J. Geils Band-sångaren gör idag mer rotbunden musik än vad han gjort tidigare. Dessvärre håller det inte sträck. Efter den utmärkta öppningslåten *Grown' Pain* hamnar Wolf alldeles för ofta i en trist Ryan Adams-rock. *Sleepless* saknar det som höjer en skiva ur mediokriteten.

Peter Sjöblom

XINLISUPREME
"Murder License"
Fat Cat/Border

Japanska Xinlisupreme slog ner mig hårt i våras med fullängdaren *Tomorrow Never Comes*. Deras kompromisslösa, suddiga brusmangel lockade till intensiv lyssning, jag fann vackra och ömsinta melodier inlindade i kaos, noise och våldsamhet. Många drog paralleller till My Bloody Valentine och tidiga The Jesus and Mary Chains ljudkaskader, lite oräddt tycker jag. Xinlisupreme är betydligt mer egensinniga och gömmer konstant allt i distorsion och välplanerad rundgång, digital hetta och vacker kylighet. Större likheter hittar man bland den numera mångåriga japanska noise-traditionen, som Merzbow och Keijio Haino, och tidig electro. EP:n *Murder License* är om möjligt än mer söndertrasad och skimrande. Fragment av vackra klanger hänger slumpvis i fantasifulla anrättningar under ett fast beat, någonstans en bit av en melodi. Avslutande *Nameless Song* tassar försiktigt på ett par pianoackord, med tydliga vinkar åt klassisk japansk musik, en stilla väntan på att helvetet ska bryta lös igen. Plötsligt: slut.

Fredrik Eriksson